MIHAIL-PETRU LUNGU

JURNALUL CĂUTĂRII DE SINE

CONFESIUNILE UNUI MURITOR

EDITURA STAR TIPP

MIHAIL-PETRU LUNGU

JURNALUL CĂUTĂRII DE SINE

CONFESIUNILE UNUI MURITOR

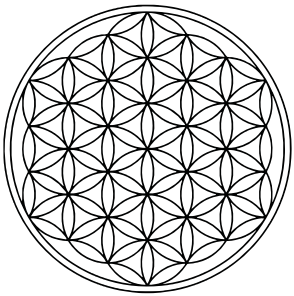

EDITURA STAR TIPP
by TIPOGRAFIA SA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUNGU, MIHAIL-PETRU
Jurnalul căutării de sine: confesiunile unui muritor /
Lungu Mihail-Petru - Slobozia: Star-Tipp, 2010

Bibliogr.
ISBN 978-606-8171-16-6

821.135.1-94

© Editura STAR TIPP - Slobozia, 2010

Bun de tipar: 05.05.2010; Coli tipar: 10
Format: 16/70x100cmp

Tipografia S.A. - Editura STAR TIPP
strada Filaturii nr. 3, localitatea Slobozia,
județul Ialomița, cod poştal 920049
Tel./Fax: 0243 / 231.888
www.TipografiaSA.ro

„Mulțumesc familiei,
tuturor celor văzuți şi nevăzuți,
care au contribuit
la apariția acestei cărți”.

Doamnei Ariadna Avram:

„mi-am găsit liniştea…"

Am rugămintea ca fiecare cititor să aibă răbdare şi să depăşească răutăţile din primele pagini, căci, până la urmă, va avea de câştigat. Cât? Atât cât i se permite...

Motivaţie:

De când mă ştiu, am căutat răspunsuri. La vârsta de 4-5 ani stăteam în biserică cu naşa mea de botez. Surorile mele mai mari mă căutau disperate negăsindu-mă prin preajma lor. Eu eram în biserică. Biserică mică, aflată chiar lângă blocul cu patru etaje unde locuiam. După câteva experienţe de acest gen, atunci când dispăream din raza lor vizuală, ele veneau direct acolo, nu se mai duceau în alte locuri.

La 18 ani am început să citesc Biblia. Cartea Sfântă. Căutam. Căutam răspunsuri. Cine este Dumnezeu? Ce este Universul? Cum arată Universul? Este el infinit? Când ne-a făcut Dumnezeu, ne-a făcut după cum spune Biblia? Ne-a făcut Dumnezeu? Dacă nu El ne-a creat, atunci cum am apărut? Noi ca oameni. Noi ca animale. Cum a apărut Pământul? Dar Soarele? Dumnezeu ne poate judeca? Este EL iubire? Ce este Iubirea?

La 19 ani am luat examenul la Facultatea de medicină şi acolo am învăţat despre teoria evoluţionistă a lui Darwin. Despre teoria "supei primordiale". Am căutat răspunsuri în tot acest timp. La un moment dat m-am declarat ateu. A fost momentul din viaţa mea în care credeam că le ştiu pe

toate. Credeam că am aflat răspunsurile pe care le căutam. Eram arogant. Mi se părea că Eu ştiu cel mai bine. Eram eu, cu "E" mare. Am stat în starea asta câțiva ani. Dar nu eram totuşi mulțumit. Eram atât de bulversat încât nu mai ştiam ce să cred. Căutam răspunsuri în afara mea.

Experiența de ateu a fost benefică, căci mi s-a şters toată informația dogmatică ortodxă şi am putut să încep de la zero în căutările mele.

Niciodată, de când mă ştiu, nu mi-am găsit locul în această lume. Pur şi simplu nu mă pot integra. Fac notă discordantă cu oamenii din ziua de azi. Nici cei apropiați mie nu mă înțeleg în totalitate. De fapt, cred că nu mă înțeleg nici măcar pe jumătate! Atâta timp cât eu nu mă simt confortabil în această lume, nu pot avea pretenția să-i fac pe ceilalți să se simtă bine lângă mine, sau să mă înțeleagă.

După ce am terminat facultatea, am întâlnit o doamnă. O adevărată doamnă care mi-a dat o carte, cu dedicație. În acea dedicație îmi spunea ceva ce ştiam dintotdeauna, dar nu conştientizam. „Sper să îți găseşti liniştea", mi-a transmis ea. Să îmi găsesc liniştea? Cum? De-abia mă văzuse. De unde ştia ea că mă frământa ceva în viața asta? Cum de mă cunoaşte? Atunci, am realizat că eu asta am făcut toată viața. Am căutat. Şi încă mai caut…

De aproximativ patru ani setea de cunoaştere m-a împins să citesc cărțile lui Stephen Hawking. Despre Univers. Pe el îl frământa, printre altele, punctul zero al naşterii Universului. Şi uite aşa, din aproape în aproape, am început să înțeleg cine este Dumnezeu, cum s-a născut Universul, ce este Conştiința, cine este Conştiința, ce este Iubirea, cine sunt eu, ce sunt eu, care este rolul meu pe pământ, ce căutăm noi, oamenii, pe pământ. Şi apoi am văzut că mi-am găsit liniştea. Acum pot spune că sunt liniştit. Mă rog, încă mai sunt lucruri de aflat. Atât de multe…

RUGĂCIUNEA SF. FRANCISC DE ASISSI

Doamne, fă ca din mâinile mele să se vadă lumea ta
Şi acolo unde este gelozia, lasă-mă să pun dragostea.
Acolo unde este ura, lasă-mă să pun iertarea!
Acolo unde este cearta, lasă-mă să pun unitatea!
Acolo unde sunt erezii, lasă-mă să pun Adevărul!
Acolo unde este îndoiala, lasă-mă să pun credința!
Acolo unde este disperare, lasă-mă să pun speranța!
Acolo unde este întuneric, lasă-mă să pun lumina!
Acolo unde este supărare, lasă-mă să pun bucurie.
Ajută-mă, Doamne, nu atât să caut mântuirea, cât să mângâi pe alții,
Nu atât să caut înțelegere, cât să-i înțeleg pe alții,
Nu atât să caut iubire, cât să iubesc
Pentru că acela care dă, acela şi primeşte
Cel care se uită pe sine, acela se şi regăseşte.
Cel care iartă, este şi iertat
Cel care moare, acela se naşte în viața veşnică.
Ajută-mă, Doamne, fă ca din mâinile mele să se vadă lumea ta…

Motto:

"Fără îndoială, ne este uşor şi ne costă puțin să comitem răul; panta de cădere ne este fără nicio dificultate accesibilă, aflându-se oricând la îndemână. În fața perfecțiunii admirabile, a virtuții şi a realizărilor extraordinar de înalte, zeii au aşezat, deopotrivă, efortul şi sudoarea; calea care duce aici este abruptă, iar accesul la ea este anevoios ori respingător pentru unii, plictisitor pentru ceilalți. Însă, pe măsură ce ne înălțăm spiritual, calea se netezeşte şi se îndreaptă sub paşii noştri, conducându-ne spre nemurire."

BUDDHA

02.03.2008, ora 3.00 am. Nu am nicio idee. Şi nici chef de scris. Consider că mai am de citit despre religiile din lume ca să îmi pot face o părere mai amplă. Una am şi acum, dar aş vrea să fie mai detaliată. Urmează să citim şi să vedem…

13.03.2008, ora 22.00. Astăzi îmi permit să fac o mică divagaţie de la subiect. Ascult o melodie (sunt singur acasă, soţia e la Bucureşti) ce îmi imprimă frica de bătrâneţe. Mi-e groază să mă gândesc că sunt bătrân şi nu mă pot îngriji singur. Atunci, copiii noştri pe care se presupune că îi avem, ar trebui să aibă grijă de noi. De ce? Păi, orice monedă are două feţe, nu? Te-am îngrijit cât ai fost mic, mă îngrijeşti cât eşti mare. Dar se ridică o problemă: cum rămâne cu ruşinea? Cât l-ai îngrijit tu, era mic, oricum nu işi aduce aminte, nu conştientizează. Cred. Dar noi, bătrânii? Cum să mă dezbrac (asta dacă sunt în stare să mă dezbrac singur!) în faţa copiilor mei. Când eram mai tânăr, am citit Biblia şi acolo scria, în Vechiul Testament, că este păcat să vezi goliciunea părinţilor. O să revin asupra Vechiului Testament. Mi se pare oribil să fii la mâna cuiva, oricât de binevoitor ar fi cu tine. Oricum, la un moment dat i se va face silă. Şi o să îi vezi sila pe faţă, dar nu poţi reacţiona pentru că eşti prea bătrân şi prea slab. Groaznic sentiment. Să fii o povară. Am cunoscut oarecum acest sentiment, acum câţiva ani. A fost o perioadă când nu munceam şi stăteam pe banii unor prieteni în apartamentul închiriat de ei. Dar nu eram complet inutil. Măcar făceam mâncare, curăţenie ca să îmi plătesc şederea în acel apartament. Dar să nu poţi face nimic… vorbim de faptul că NU POŢI, nu de faptul că NU VREI, cum sunt unele "cucoane", care nu vor decât să fie întreţinute, paraziţi ai societăţii. Şi mă gândesc aici la bunică-mea. Mi-e bunică biologică. Atât. Căci bunică în

adevăratul sens al cuvântului mi-a fost una adoptivă. Cealalta bunică, era într-adevăr un om, a murit când eram eu mai mic. Îmi aduc aminte de ea. Unde s-o fi dus? Uite că am ajuns şi la problema mea. De fapt nu e o problemă. E o părere pe care vreau să o expun. Pentru că, dacă încerc să explic, vor fi prea multe amănunte. Părerea mea despre Univers? Este că noi facem parte din el. Banal nu? Yeap. Voi reveni.

Voiam să spun de suflet. Este vorba de acele 21 de grame pe care se pare că le pierde un om atunci când moare! Ei bine, da! Când murim (sau plecăm din lumea asta, depinde cum preferi), slăbim 21 grame. Ştiintific, s-a găsit o explicatie: există în plămâni un volum de aer, care se numeşte Volum Residual care în timpul vieţii rămâne în permanenţă în plămâni (deci, nu iese niciodată), şi pe care, la exitus îl eliminăm. În paranteză fie vorba, nimic nu există pe lumea asta fără o contrateorie! Absolut nimic! Cumva teoremele matematice, fizice, chimice, ce se pot demonstra alb pe negru, acestea nu sunt combătute (nu toate). Dar când vine vorba de ceva ce nu are corespondent o ecuaţie, evident că se ridică unul şi zice că nu-i aşa. Asta-i viaţa! Nimic sigur! Numai moartea este sigură. (Naşterea, în schimb, nu e sigură (cumva un paradox)). Mă rog, moartea şi fiscul!

So, revenind. Facem parte din Univers. Cu spiritul. Pe ce argumentez asta? Păi, uite aşa! Părerea mea este că rolul nostru pe Pământ este să fim buni. Cu cât suntem mai buni cu atât avem mai multe de învăţat. O mică paranteză, dacă mi se permite (ar trebui, căci este jurnalul meu, nu?). Un om rău este prin definiţie şi vanitos. Un om vanitos (acum ştiu că unii cârcotaşi îşi spun în mintea lor: „nu e obligatoriu") este sigur rău. Şi eu zic la fel. Dar cei mai mulţi aşa sunt. Sunt excepţii care întăresc regula şi nu or fi ei vanitoşi, dar au alte trăsături negative. O.K.? thanks. Cu cât avem mai multe de învăţat, cu atât învăţăm mai multe. (Pentru cârcotaşi, acelaşi algoritm ca cel de mai sus). Şi cu

cât învățăm mai multe, cu atât ne spiritualizăm mai mult. Şi cu cât ne spiritualizăm mai mult, cu atât vom deveni mai buni. Şi aici se închide cercul! Un mare cerc benefic pentru om şi omenire. Nu? Când ne naştem, pe lângă corpul fizic din ai noştri părinți (voi reveni şi la această parte), avem şi o parte spirituală din Univers. 21 grame. Şi aceste grame, 21 la număr, sunt venite de pe niveluri diferite ale Universului (am ales să spun niveluri, pentru că nivele mi se pare că se folosesc pentru straturi de pământ, nisip etc). Undeva mai sus este un nivel spiritual mai dezvoltat, cei mai de jos sunt mai "tăntălăi". Rolul nostru, aşadar, este să devenim mai "dezvoltați", să "creştem", pentru că atunci când ne vom întoarce de unde am venit, să trecem într-un nivel superior. Altfel, de ce am fi pe pământ? Să ascultăm manele, să ne luam maşini "bengoase" să mâncăm şi să bem ca porcii până nu mai putem? I don`t think so! Deci dacă nu ne spiritualizăm în această viață, cine ştie dacă vom mai avea ocazia! Asta, dacă religiile asiaticilor sunt adevărate. Dar despre asta înt-o altă zi. (ca la teleenciclopedia).

14.03.2008, ora 18:30. Mi-au ajuns cărțile despre religiile lumii. Abia aştept să le citesc. Mă gândeam să îmi spun părerea înainte de a le citi şi apoi să rectific dacă voi fi greşit. Nu?

27.04. 2008, ora 17:00. Azi e Paştele. De ce scriu cu litera mare? Habar nu am. Oare mi-e frică?? O.K. Mă uit la un film despre Isus. Se scrie cu 2 I . De ce? Unii, ortodocşii, scriu cu un singur I, catolicii, cu 2 I sau invers, n-are importanță. Oare nu credem în acelaşi Isus? De ce sunt disputele astea?... oare banii ar avea o problemă în toate astea?... vorbim mai târziu despre toate astea… (dacă o să îmi mai aduc aminte!). Azi e Paştele. Ce înseamnă asta pentru un creştin? Un creştin adevărat, sau un oricare ce încearcă să

îşi găsească un loc de veci… pe vecie… of, my God! Există două feluri de oameni. Eu sper să se regăsească (de fapt se regăsesc, dar nu ştiu dacă recunosc!): primul fel este cel care crede cu adevărat, dar crede numai ce vrea el, (oricum multe îi sunt induse), iar al doilea fel e cel care crede numai cu ocazia evenimentelor mari (vezi Crăciunul, Paştele), şi care speră că, fiind prezent sub forma de "răstignit", "prinde "un loc în rai. Vai lor!!

Vă spuneam că mă uit la un film prost pe un post de televiziune, despre Isus. Ce mă intrigă de la început (că şi un supercunoscut film care se difuza ceva vreme de Paşti), este că Isus era cu ochi albaştri şi era European! Având în vedere că toată "problema" se întâmpla prin Orientul Mijlociu, ar trebui să fie un pic mai "măsliniu". Şi nu cu ochi albaştri!! (ceea ce s-a întâmplat şi cu Adam, când apărea ca fiind alb (vezi Michelangelo, în Capela Sixtină), şi s-a demonstrat că, dimpotrivă, este negru!! (şi atunci să-i vezi pe rasişti!!)).

Hai să vă spun o poveste. Sigur nu convine majorității! Cică era o femeie ce se numea Maria. Şi ea era măritată cu un bărbat numit Iosif. Şi au făcut un copil. L-au numit Isus. Acel băiat era foarte deştept şi s-a orientat de copil spre religie. A fost, la un moment dat, remarcat. Deşi era copil. Câți ar fi băgat în seamă un copil? A crescut şi s-a făcut bărbat în toată firea. Şi a observat, în înțelepciunea lui, că biserica făcea greşeli. Vechiul Testament era un pic cam dur. În mintea lui nu era important să te răzbuni, până la urmă ce realizai? (răzbunarea este pentru oameni slabi, spune o vorbă veche). Cel mai important pentru spiritualitate era să fii bun. Ce se întâmpla dacă îți dădea cineva o palmă? Sau două? Ceea ce făceai la nivel spiritual era mult mai important! Ce era o mică parte din viața eternă? Ce este o viață pe pământ? Având în vedere cât existăm! Şi de când existăm!! Spre fericirea noastră nu avem memorie!! Au existat mulți oameni care nu L-au înțeles (cum nici

acum, sunt sigur, nu-L înțeleg), şi oameni care au vrut să profite de "vâlva"pe care a făcut-o, şi au inventat o poveste cu care să subjuge lumea. O poveste care durează de câteva mii de ani. Meritul lui Isus (nu contează dacă se scrie cu 1 I sau 2!!, nu asta contează!!) este că a vrut pace între toți oamenii şi să-i învețe cum să trăiască în linişte şi armonie. Mare lucru!!! Nu a mai existat nimeni până atunci să facă acest lucru. Meritul Lui este că l-a înțeles pe Dumnezeu. Şi e mare lucru! De fapt este cel mai mare lucru!. Voi reveni cu privire la Dumnezeu. Având în vedere că e Paştele, am să mă opresc aici (până la urmă aşa am fost învățat, să fiu respectuos).

Vorbim în altă zi. Una peste alta, Paşte fericit!

10.05.2008, ora 15:45. Ziua regelui… mă uitam la ştiri şi văd că o grămadă de oameni se strâng la o bisericuță (frumoasă, de altfel) şi aşteaptă o minune. Cum că, undeva, prin Harghita o statuie din acea biserică, undeva prin anii 1500-1600, statuia Maicii Domnului, a lăcrimat. Ce nu înțeleg este de ce toți oamenii stau acolo şi asteptă o minune. Dumnezeu nu stă şi facetotfelul deminunipentrufiecare. Dumnezeu există, darnuse implicăpentrufiecare. Are alte treburi mai bune defăcut. Astea sunt povestile spuse de biserică. Suntemmanipulați deea! Acum, existăunii carevorspune:blasfemii! Dumnezeu estepeste tot şi ne ajutapetoti! Haisă fim seriosi. Dumnezeune-aajutat să fim, dar,până a sta şi a ne "bibili" pe toți… nu mai scriu pentru cămă enervează "space"-ul!. Voi reveni…

13.06.2008, ora 20:20. Am văzut din întâmplare o cerere de-a unui preot către episcopul de care aparținea, pentru a-i elibera o adeverință. Cea mai mare porcărie. Să vedeți şi voi cum incepe cu săru` mâna şi termină tot cu săru` mâna. Cea mai mare ipocrizie… mai toți se înjură pe la spate, dar

în față… cei mai cuminți.. lor nu le-o fi jenă? Sau poate preoții nu sunt decât nişte slujbaşi. Ei se comportă ca nişte simpli angajați, dar au pretenția că sunt aleşii lui Dumnezeu. Păi, hotărâți-vă, oameni buni! De ce nu vă dați arama pe față? Pentru că vă este în sânge. O mare minciună ați fost până acum, aşa sunteți şi acum, şi cred că aşa o să rămâneți.. deh.. lupul îşi schimba părul… de-ar mai trăi Isus… cred că se răsuceste în Pământ… noroc pentru noi că mai există, totuşi, excepții! Am văzut la televizor o emisiune despre un preot. Preotul Nicolae. Acest preot are Harul lui Dumnezeu. Să vedeți cum radia lumina prin fiecare por al pielii. Emana dragoste, iubire. Un adevărat preot. Aşa cum ar trebui să fie toți! Absolut remarcabil, sărut mâna, părinte!

Suntem o lume dominată de bani…şi o lume dominată de bani nu poate merge într-o direcție bună! Gândiți-vă acum ce se întâmplă cu poluarea. Nu se interesează marile corporații de stratul de ozon. Ce se întâmplă cu Delta Dunării? Câte specii de plante şi animale dispar? Este o vorbă veche. Trebuie să le explice cineva că banii nu se pot mânca. Şi porcăriile care se fac, chipurile, bune de mâncat, ne omoară! Sunt toxice. Sunt chimicale. D`aia sunt atâtea cancere (printre altele).

13, ziua de vineri. Astăzi este zi cu ghinion, nu ziua de marți! Şi ştiți de ce? Pentru că undeva prin anii inchiziției (una dintre cele mai mari aberații ale omenirii) s-au gândit nişte popi cum că n-au destui bani (deh, papa cheltuia mult pe bancheturi) şi că ar trebui să ia de la alții. Şi atunci au omorât câteva sute de oameni şi le-au luat averile (e vorba de cavalerii templieri!).

Oameni buni, nu vedeți că nu se potriveşte ceea ce spune Biblia şi ce fac popii? O, Doamne! e strigător la cer! Nu vedeți că nu se potriveşte Vechiul Testament cu Noul Testament? Ce-a făcut Dumnezeu? S-a răzgândit? Ei, da… exclus!

Ei sunt acei fățarnici de care spunea bietul Isus! Şi a spus-o odată, s-a făcut auzit, dar nu a înțeles nimeni… dacă ar veni încă o dată… dar nu poate. Of.

Urmează să vină o sărbătoare şi mi se va aduce ceva împărțeală. O mare prostie. Care e rolul pomenii? Nu cum spunea cineva, ceva mai devreme, că dacă dai pe lumea asta, vei avea pe lumea cealaltă! Nu pentru asta dai. De fapt, tot la tine te gândeşti. Nu? Unii spun să se dea de pomană pentru morții pe care îi ai! De ce? Mai mănâncă morții? Unii spun da, dar fără să gândească. Păi, gândiți-vă logic: dacă mori şi există "lumea cealaltă", se ridică la ceruri numai spiritul, nu? Căci corpul rămâne în pământ, asta-i sigur (numai cu Isus au vrut popii să facă o măgărie şi se pare că le-a ieşit). Atunci, spiritul ce mai mănâncă? Şi prin ce fenomen? Înfruptându-se nişte graşi şi spunând "bogdaproste" ?! Dubios, nu? Atunci dacă nu există o altă lume, de ce ai da de pomană? O.K.! Răspunsul ar trebui să fie ăsta: dai de pomană celor care nu au, celor cărora le este foame. Şi de ce? Asta te-ar ajuta spiritual. Nu pentru că vei ajunge în rai, (nu ăsta ar trebui să fie scopul nimănui în viața asta), ci că ajuti câțiva oameni. Ajutând oamenii, te ajuți pe tine. Te "spiritualizezi". Ajungi mai bun. Înveți să fii mai bun. Ceea ce propovăduia Isus. Vedeți cum se "leagă", dacă gândeşti logic? De ce crezi că biserica spunea (acum nu mai ştiu dacă mai merge asta, sunt alte timpuri) „crede şi nu cerceta". Pentru că aceeaşi biserică cere şi pentru ea.

Preasfinția sa! Existau odată nişte farisei care de altfel l-au omorât pe Isus şi de pe urma căruia au profitat tot ei! E strigător la cer!!

Ascultam deunăzi o emisiune la radio despre cărțile pe care le consideram cele mai bune. Şi erau destui care spuneau că printre altele, Biblia ar fi o carte pe care ar trebui să o aibă toți în casă. Sunt perfect de acord. O carte de altfel istorică. O.K. Mă îndoiesc, însă că toți cei care au spus că

Biblia este o carte bună, au şi citit-o. "dă bine" să zici de Biblie, să te dai mare că ai citit-o! mult prea multă ipocrizie…din nou, strigător la cer…of, Doamne…vă las, că nu mai pot scrie. Prea multă minciună…

23.07.2008, ora 16:40. N-am mai scris de mult nimic. Am citit mai devreme un articol şi comentariile aferente despre un medic care a fost ucis cu sânge rece de un pacient. Ce m-a indignat este faptul că au existat o gramadă de oameni care blamau medicii. Consider că medicii sunt trimişii lui Dumnezeu pe Pământ. (înainte erau vracii). Până la urmă, ce poate face un medic? Alină suferinţele unui om. Atât! Nu îl face nemuritor. Lumea a uitat să fie recunoscătoare!! Sunt o grămadă care sunt trataţi bine de un medic, iar dacă la un moment dat acel medic nu e în stare să pună un diagnostic corect, este pus la zid. Judecăm cu altă măsură! Am observat că cei mai orgolioşi (şi sunt din ce în ce mai mulţi) judecă cel mai repede şi uşor. Şi, de obicei, cei mai orgolioşi ştiu mai puţine. Adică sunt proşti. Asta ca să fiu bine înţeles. (există şi o tagmă a orgolioşilor deştepţi, dar aia e foarte greu de atins. Şi cu toate astea, tot orgoliu este!! De fapt, din câte stiu eu, vreo doi oameni au atins-o şi vorbesc numai de români.

Nu poţi judeca un om dacă nu ştii nimic despre el (asta se numeşte bârfă). Nu poţi judeca un om dacă nu ştii, sau nu înţelegi nimic (cu toate că ai impresia că ştii şi înţelegi) din ceea ce munceşte sau ce face. De fapt n-ar trebui să judeci niciun om niciodată. Asta e cam greu de făcut, dar aşa e cel mai corect. Nu ar trebui să te intereseze "capra" vecinului. Apropos de capră. Există o vorbă, "să moară capra vecinului". Acum s-a ajuns la o asemenea degradare umană încât s-a modificat această vorbă "să moară vecinul

ca să îi iau capra". Fără comentarii. Dacă ar fi aşa, fără să judeci pe nimeni, toţi oamenii şi-ar vedea de ale lor, şi nu ar mai fi atâtea probleme. Până la urmă şi în Biblie scrie "să nu judeci" şi mă gândesc că se referă la faptul că nu trebuie să judeci alţi oameni sau alte vietăţi.

V-aţi gândit vreodată de ce un câine te acceptă aşa cum eşti? Dacă eşti chior, şchiop, cu vreun handicap psihic sau fizic? Pentru că animalele nu judecă pe alţii. Şi d-aia trăiesc liniştite şi au echilibru în habitatul lor. (asta până să intrăm noi peste ei). Dar noi, oamenii, nu! Noi suntem cei mai buni. Ceilalţi sunt inferiori!!!! Vă închipuiţi că am întâlnit oameni care spuneau că negrii sunt inferiori albilor? Absolut incredibil!!! Mi-aş dori să fie şi ei negri pentru o perioadă de timp să vadă cum e să fii discriminat! De ce să fie albii superiori? Sunt multe de spus, nu vreau să dezbat acestă problemă, doar două lucruri şi cu asta închei: primul, că Adam (primul om din care se consideră că ne tragem noi toţi) este negru, aşa a reieşit din ultimele studii, iar al doilea lucru este că e mai comod să judeci aşa, când tu eşti pe picior de superioritate! Nope? O.K.

24.08.2008, ora 19:35. Mă uimeşte cum era viaţa oamenilor prin anii 1500-1600. Făceau tot felul de "prostii" "în numele Domnului". Esenţa este din nou pierdută. Cum este şi în ziua de azi: Dumnezeu este BUN. Nu poţi face răutăţi în numele Domnului. Toate războaiele care s-au dus până acum şi care se duc încă (vezi Orientul Mijlociu) nu pot fi duse în numele Domnului. Mă uimeste cretinitatea multora dintre oameni!!! Cum poţi să fii credincios (de orice religie ai fi) şi să faci ceva rău "în numele Domnului", căci Dumnezeu este bun. Nu asta învăţăm toţi? Atunci cum poţi face ceva rău în numele Lui? Crezi că dacă omori pe cineva este bine, indiferent de ce naţie sau religie este? Nu ne-a făcut Dumnezeu pe toţi şi toţi ne-am stricat inventând

religii peste religii? Indiferent de religie, atâta timp cât eşti bun cu cel de lângă tine, înseamnă că eşti pe drumul cel bun. Când unul te învaţă să îl loveşti pe cel de lângă tine, ce fel de religie este asta? Este strigător la cer!!! Cât de cretin să fii?? Şi dacă ai creier, (cel puţin anatomic, au în jur de 1,4 kg) nu ţi-l foloseşti de loc??? De ce să laşi în repaus toată viaţa? De ce ne-a fost dat? Pentru chestii banale?? Ştii tu oare câte poţi face cu creierul din "dispozitiv"? Azi am făcut o chestie pe care nu o înţeleg nici eu: după cum v-aţi dat seama nu sunt în cele mai bune relaţii cu biserica. Şi totuşi am de gând să dau unei biserici nişte bani să poată fi pictată. De ce? Nu ştiu nici eu. O fi de vină faptul că am fost îndoctrinat cum că e bine să faci ceva bun pentru biserică? Să fii un bun creştin? M-aş mira, pentru că am văzut ce face biserica. De fapt popii. Dar, să spunem că sunt şi ei oameni. Dar există atâta ipocrizie… Nu există mai mare ipocrizie… revenind.. de ce vreau să fac gestul ăsta? O fi din grandomanie? Poate. Cu toate că nu mă identific cu anumite personaje din viaţa cotidiană, care dau bani numai cu televiziunea şi ctitoresc biserici… că aşa am fost învăţat? Că aşa e bine?

Nu am răspuns la această întâmplare. Poate ştie cineva şi îmi spune. (în paranteză fie spus îl cunosc pe popa de la acea biserică). Sau poate că e ceva ce n-am făcut până acum şi mi se pare interesant? Sau ceva mai mult decât interesant? We`ll see… sometimes. Somewhere.

Am să vă spun la un moment dat şi despre părerea mea despre Dumnezeu cu toate că nu-i finalizată… nu poţi avea o părere despre Dumnezeu bătută în cuie. Dar pot aduce argumente pro şi contra… cool, nu? O.K. Pe altă dată.

19.09.2008, ora 16.05. Oamenii nu mai sunt oameni... „să fii om e lucru mare... să fii domn e-o întâmplare..." stau şi mă gândesc de ce mă simt bine când sunt cu căţeaua (am

un cățel de 1 an!). Pentru că ea nu are pretenția că e "cea mai"... şi când o vezi aşa, ce rost are să existi (îți pui problema). Din păcate, nu îşi pune toată lumea problema asta... de fapt ei, cei care se cred un fel de atotştiutori (sau poate că nu "un fel"). Ei ar trebui să îşi pună problema!! să schimbe ceva! Cât crezi că trăieşti? Încă 30-40 de ani! Ce înseamnă asta raportat la Univers sau la Dumnezeu? Este vorba aici de miliarde de ani, oameni buni!! La ce ne ajută să fim răi, aroganți ,"atotştiutori", cretini, dobitoci, proşti, nesimtiți, idioți? Ți-ai pus vreodată problema asta? Cum crezi că vei evolua spiritual? Gândind negativ ți se întâmplă lucruri rele ! Nu se pot întâmpla lucruri bune. Ce e bun atrage binele. Întotdeauna. Ce e rău atrage răul, boala, negativismul. Ați încercat vreodată? Vă sfătuiesc să încercați să gândiți pozitiv. Am întâlnit o femeie care gândea pozitiv. Şi părea aşa împacată cu ea! Împăcată... mare lucru. Împăcat cu tine însuți… să cauți să gândeşti pozitiv, să cauți să fii calm (nu îmi pot imagina pe cineva în Bucureşti calm :)). Să existi în armonie cu tine, cu ceilalți, cu natura. Să existi... căci este pentru o perioadă mică de timp. Şi să existi în prezent! Nu în viitor, nu în trecut. În prezent!! (voi reveni asupra acestui lucru). Haideți, oameni buni, transformați-vă în Oameni! Haideți să fim Oameni într-adevăr. Pentru unii va fi un efort prea mare. Pentru unii imposibil, din păcate. Dar măcar încercați, oameni buni. Sper să mă înşel eu şi să puteți voi să deveniți Oameni. Dacă stau să mă gândesc bine, oameni nu sunteți, animale nu vă pot numi, pentru că aş jigni animalele. Ce sunteți? Cred că totul se reduce la educație. La educația primită de la părinți şi de la şcoală. La asta se ajunge. La prostie, la nesimțire, la indiferență. Atîta timp cât lumea se limitează la bani, puterea se limitează la bani, educația se limitează la bani, atunci direcția va fi proastă, noi vom fi manipulați şi proşti pentru că ne vom lăsa manipulați. M-am enervat prea tare. V-am salutat. Pa!

16.03.2009, ora 22.15. A trecut un an de la începutul jurnalului. Început care sper să se finalizeze… de ce nu am mai scris până acum? Pentru că am reuşit! Şi mi se pare atât de evident răspunsul… încât mi-am spus că nu are nici un rost să îl mai scriu. Căci toată lumea ar trebui să îl ştie. Este la îndemâna oricui. Mă rog, poate mai puțin la îndemâna maneliştilor (înțelegând prin manelişti tot ce este mai "putred" pe lumea asta!!). Tot ceea ce ura, Dumnezeu să-l ierte, cel ce a fost senatorul Pruteanu!

Universul… Încă mă mai gândesc la el. De fapt nu ştiu dacă trece o zi fără să mă gândesc la **Univers**. Sunt două feluri de **Univers**: **Univers** infinit de mare şi **Univers** infinit de mic. Da, este adevărat! Gândiți-vă la Universul infinit de mic (căci despre cel infinit de mare mi-e foarte greu să vă explic. Mi-e greu şi mie).

Hai să vedem: luăm spre exemplu omul. Omul este format din organe. Nu? Creier, ficat, pancreas, splină, şi altele. Toate laolaltă alcătuiesc un întreg. Mă rog, intelegeti ce vreau să spun. Să intrăm în profunzime, în jos. Organe, deci. Apoi țesuturi. (din multitudinea de țesuturi sunt formate organele). Apoi, celule. (mai multe celule formează țesuturile). Apoi, în celulă se găsesc organite celulare (sunt o gramadă; ca de exemplu, reticul endoplasmatic, ribozomi - celebrele particule ale lui Palade, - nucleu). În nucleu se găsesc (după cum au descoperit unii foarte deştepți) printre altele, nişte filamente de ADN care, deocamdată, sunt în număr de două şi formează o spirală. De ce spun deocamdată? Păi, pentru că există o teorie cum că peste câțiva ani ne vor fi adăugate alte câteva filamente de ADN. Nu ştiu câte şi nici dacă este adevărat. Dar având în vedere că acel an este aproape, nu avem decât să vedem dacă este adevărat! Nu? Revenind. ADN-ul este format din mai multe unități de proteine care se "împerechează" şi se repetă între ele. Ştiți cât ADN avem

în corpul nostru? APROXIMATIV 175 DE MILIOANE DE KILOMETRI!!!!!! Reuşiți să vă imaginați? Distanța de la Pământ la Soare este de 149 de milioane de km! E foarte greu de imaginat. Aproape imposibil. Avem un infinit în noi! Acele proteine sunt formate din atomi de carbon, azot, hydrogen, oxygen şi altele. Fiecare atom este format din electroni şi protoni. Protonii sunt formați din particule şi mai mici (pe care nu le reținn, dar mă voi informa) şi tot aşa, până la particule din ce în ce mai mici, ce sunt descoperite recent şi altele ce urmează a fi descoperite. La fel şi electronii.

Aşa se întâmplă şi cu Universul mare. Este planeta Pământ. Mai multe planete formează sistemul nostru solar, mai multe sisteme solare formează o galaxie. Sunt un număr extrem de mare de galaxii, care vor fi format Universul. Mă rog, împreună cu multe altele: roiuri de stele, nebuloase, radiații planetare, asteroizi, şi multe altele. Inclusiv cu "celebrul" vid. Care, culmea, nu prea este vid! Şi care, culmea, are şi o structura! Da, chiar vidul. Are o structură. De fapt chiar întreg Universul este făcut "ca la carte". După anumite reguli. De exemplu, vine un fizician (Haramein, pe numele lui) şi spune cum că o galaxie are în centrul ei o gaură neagră. Şi toată galaxia ce se mişcă în jurul centrului ei, de fapt se mişcă în jurul găurii negre. A fost contestat până s-a demonstrat stiințific această afirmație! O galaxie nu se poate roti dacă nu are în centru o gaură neagră. Acelaş fizician îndrăznea să facă aceeaş afirmație cu privire la planete. Oare o fi adevărat? Astept să se demonstreze ştiințific!) De aceea zic că trebuie să existe o Forță care l-a gândit. O Forță infinită. O Forță atotputenică. O Forță atotştiutoare. Dumnezeu. Acesta este Dumnezeu. Forța care a putut gândi formarea şi structura Unversului infinit de mare şi infinit de mic!!!!!!! Isaac Newton în lucrarea sa "Principia mathematica" spunea: „acest sistem atât de frumos al Soarelui, al planetelor şi al cometelor putea lua naştere numai prin îndrumarea şi dominarea unei ființe inteligente şi puternice… această

ființă guvernează toate lucrurile, nu ca suflet al lumii, ci ca stăpân a tot ce există… El este etern şi infinit, omnipotent şi omniscient… El guvernează toate lucrurile şi cunoaşte toate lucrurile care sunt şi care pot fi." Şi tot el spunea că "ateismul este atât de lipsit de sens şi de odios pentru omenire, încât nu a avut niciodată mulți profesori." În paranteză fie spus, părerea mea este că ateii (şi eu am fost la un moment dat şi sunt convins că mulți dintre voi sunteți) în drumul lor spre cunoaştere devin atei din lipsa de informație. Cu toate că la momentul respectiv eşti sigur că eşti cel mai deştept din Univers. Cool, nu? O.K. Vedeți că Dumnezeu se poate demonstra? O explicație diferită de cea a bisericii, într-adevăr. Dar există. Nu?

Cam atât despre Univers. Aşa că voi care vă dați mari, gândiți-vă de fapt cât de mici sunteți! Cei care nu vă mai încăpeți în pielea voastră, gândiți-vă cât de nesimnificativi sunteți. Suntem sâmburi de nisip pe o plajă. Da! Aşa este. Şi poate că grăuntele de nisip este mare în comparație cu cât reprezentăm noi în Universul ăsta. Aşa că, oameni buni şi mai puțini buni, fiți mai smeriți! Vedeți cum am ajuns la vorba bisericii? Biserica, la bază, are principii foarte corecte. Şi v-am demonstrat unul dintre ele pornind de la baze ştiințifice. Isus, când a venit pe Pământ, a înțeles lucrurile astea (acum 2000 de ani!!!!!!!!!!) şi asta a încercat, printre altele, să le propovăduiască. Deci avea dreptate. Ăsta este unul din lucrurile pe care le-am demonstrat mai sus, plecând din alt punct decât biserica. Cum spuneam, biserica, are la bază principii corecte, dar, cu trecerea timpului, unele au fost uitate. Asta înseamnă că minte. Minte de nu mai ştie nici ea ce să mai zică. Minte. Şi mulți dintre noi ştim că minte. Chiar şi ei ştiu. Mă gândesc şi la Vatican. Hei, hei…

Aş vrea să vă spun de ce nu e posibilă călătoria în timp. Dar cred că am să vă spun altă dată. Mă simt obosit acum. Somn uşor!

11.05.2009, ora 22:20. N-am mai scris de ceva vreme. Am ajuns cumva la o concluzie: lucrurile sunt atât de evidente şi de clare încât aproape că mi-am pierdut interesul pentru această carte. Ce mă mai determină să o scriu? Mă gândesc că, dacă măcar unul din eventualii cititori (presupunând până la urmă că o citeşte cineva) ajunge să înţeleagă ce am încercat să spun aici şi ajunge pe calea cea bună, să se mântuiască, atunci am câştigat. Nu am scris-o degeaba. Dar să o vedem terminată!

Acum, haideţi să vorbim despre anul 2012. Cum, nu aţi auzit de el? E cam dubios să scriu despre anul 2012, pentru că la data terminării actualei cărţi va fi trecut de mult anul 2012. Să încercăm un exerciţiu şi să vedem dacă voi avea dreptate. Voi mai scrie şi după anul 2012, asta dacă voi mai fi pe aici. Mă încearcă un sentiment de regret pentru dragostea fetiţei mele. Mă gândesc că ea va avea 3 anişori (acum are o săptămână şi şase zile). Ce voi face? Voi pleca şi o voi lăsa singură? Va veni şi ea cu mine? Voi rămâne eu cu ea? Şi cu soţia, bineînţeles. Vom vedea! Acum să revenim la 2012.

Exista acum vreo câteva mii de ani o civilizaţie, în America de sud, care se numea civilizaţia maia. Maiaşii. Şi această civilizaţie se pare că era foarte dezvoltată. Ori au fost ajutaţi din exterior. Şi când spun asta, mă refer, ei bine da, la extratereştri! De ce fac această afirmaţie? Păi, să vă spun. Ei aveau cunoştinţe despre planetele din sistemul nostru solar (cu Soarele în centru, şi ţineţi cont că prin anii 1500-1600, pe vremea inchiziţiei, se considera că Pământul este în centrul Sistemului Solar şi nu Soarele!) INCLUSIV planeta Pluto pe care oamenii de ştiinţă au descoperit-o abia pe la sfârşitul anilor 1960 începutul lui 1970 (parcă prin 1969). Stau şi vă intreb: cum era posibil aşa ceva? Nu mai spun nimic de celelalte planete. Acum înţelegeţi de ce am

spus "extratereştri"? O.K! Revenind. Aceşti maiaşi au făcut un calendar, foarte precis, dar care se termina în anul 2012. Mai precis 21.12.2012. Au spus că nu mai ştiu ce se întâmplă după acel an. Acum, cei bisericoşi, cei credincioşi sunt îndreptățiți să spună că va veni apocalipsa. Se spune că va fi atunci, deoarece Pământul se aliniaza cu centrul galaxiei. Şi se vor inversa polii magnetici ai Pământului. Această inversare este periodică şi are loc undeva la aproximativ 26000 ani. Este posibil ca atunci să aibă loc cataclisme naturale. Împreună cu inversarea polilor, se pare că va veni o undă de informație care va updata oamenii. Dar nu pe toți. Se spune că cei iubitori, cei buni la suflet, "cei blânzi vor moşteni Pământul, căci a lor este împărația cerurilor"(vă aduce aminte de Cineva?), doar ei se vor Ilumina. Este un proces prin care cei ce se vor ilumina vor ajunge să înțeleagă sensul vieții şi să fie alături de Dumnezeu. Să Îl vadă. Să Îl înțeleagă. Cum sună asta? (de fapt sper!). Despre cei care nu au înțeles nimic din rostul lor pe Pământ, nu prea am ce să vă spun. Pentru că nu ştiu ce se va întâmpla cu cei răi. Nu ştiu!

Să revenim la lucruri plăcute. Vedeți, când Isus a venit pe Pământ să propovăduiască împărația cerurilor, ce a spus? (printre altele): sfârşitul lumii este aproape. Împărăția cerurilor este aproape. Acum putem înțelege de ce spunea că este aproape, cu toate că au trecut 2000 de ani. Şi sunt convins că şi El ştia că trec 2000 de ani. (şi ceva). Dar, gândiți-vă că acest lucru are loc o dată la 26 000 de ani!!! Până la urma 2000 de ani raportat la 26 000 de ani nu mai înseamnă prea mult, nu? Vedeți că lucrurile se leagă! Şi afirmațiile lui Isus nu erau "goale". Acum le înțelegem cu adevărat. Acum, puneți-vă următoarea întrebare: păi dacă are loc o data la 26.000 ani, înseamnă că va mai veni cândva. Da! Perfect adevărat. Dar, de ce toate astea? De ce să fie ciclic? Vă puteți întreba? Evident că vă puteți întreba, răspunsul nu ştiu dacă îl aveți! Simplu. Pentru a ilumina

cât mai multe suflete. Cu cât cei care sunt pe Pământ şi îşi dau seama că ceea ce a propovăduit Isus este adevărat, cu atât este mai bine. Sunt salvaţi cât mai mulţi oameni. Dar cei care mor în acest răstimp de 26.000 ani? Păi trebuie să se reîncarneze! Da! Este adevărat. Înseamnă că se reîncarnează şi încearcă încă o dată şi încă o dată să mai evolueze spiritual! Şi evoluează până ajung să se ilumineze. Bine, asta nu este la îndemâna oricui, dar ar trebui să fie. Căci altfel venim degeaba pe Pământ. Sunt o mână de oameni în toată lumea (din câte ştiu eu) care s-au iluminat de-a lungul vieţii. Dacă ştie cineva mai bine, îl rog să mă corecteze. Revenind. Acum dacă am stabilit "povestea" cu reîncarnarea, ajungem la o concluzie: biserica minte (sau a omis "amănuntul" ăsta).

În Biblie se omite reîncarnarea, iar biserica o elimină cu totul. Din ce motive? Asta nu ştiu să vă răspund. De fapt există o poveste despre acest lucru. Împăratul Constantin, după ce a promovat creştinismul ca religie oficială, a dat ordin să se adune aceste evanghelii într-o carte unică. Biblia. Biserica, a adunat doar patru evanghelii din cele aproximativ patruzeci. De ce? Răspunsul cred că este evident. (pe acelaş principiu au stabilit că şi Cartea lui Enoh este interzisă!). Dar Împăratul, văzând că era vorba în aceste evanghelii şi de reîncarnare, a eliminat-o din Biblie, căci se temea că lumea nu îşi va mai face datoria ce o avea de făcut, pe principiul că "oricum mă mai încarnez, nu trebuie să rezolv toată treaba în viaţa asta! ". Şi iar am ajuns la biserică. Nu am nimic cu ea (cu toate că pare), vreau doar să vă fac să vedeţi diferenţa între biserică şi credinţă. Pe alocuri se suprapun. Mă rog, un pic mai mult.

Ei, şi acum nu ne rămâne decât să aşteptăm anul 2012. Dacă voi continua cartea înseamnă ori că nu s-a întâmplat nimic, deci nu am avut dreptate cu privire la acest an (dar m-aş mira), ori că nu am fost pe aceeaşi lungime de undă cu informaţia ce va fi venit şi am rămas pe Pământ să mai

încerc să evoluez spiritual. Nu voi fi evoluat destul. Şi urmează să mă reîncarnez de câteva ori până îmi dau seama de adevăratul sens al Vieții. Dar sper "să îmi iasă din prima". Mai există două posibilități, dacă mă voi ilumina: cum să vă spun să înțelegeți… ori cei care se vor ilumina vor arăta altfel şi atunci se vor vedea în lume că sunt iluminați (puțin probabil), sau este vorba să se schimbe tot Pământul şi să mai apară alte dimensiuni (atunci vom conviețui toți şi iluminați şi neiluminați, puțin probabil), ori iluminarea văzută din ochii celor ce rămân pe Pământ arată ca o moarte. Adică cei care rămân îi văd pe cei ce se ilumineză morți (dar nu se gândesc că de fapt sufletul şi spiritul se Ilumineză! Şi nu corpul material). Şi vor spune că săracii au murit ori de cutremur, ori de radiații, iar ei, de fapt, sunt norocoşi că au rezistat şi trăiesc. Ei bine depinde cum vezi lucrurile. Va fi tare bine acolo sus. Sunt convins. Dar, mai există o posibilitate. Dacă Pământul se va ridica şi el, îşi va ridica vibrația şi atunci cei care se ilumineză (sau poate cei care dau semne de iluminare, căci este foarte greu să obții iluminarea) rămân pe Pământ. Iar ceilalți mor. Adică se vor reîncarna pe o planetă cu o vibrație asemănătoare lor, mai mică decât cea pe care o va avea Pământul. Sper că ați înțeles ce am vrut să zic. Acum închei, pentru că mi-e somn, iar mâine se anunță o zi foarte lungă. Somn uşor!

13.05.2009, ora 21:40. Azi încerc să vă spun părearea mea despre rai şi iad. Dacă întrebi un credincios (practicant sau nu) îți va spune că raiul este un loc binecuvântat şi în care este bine să ajungi după moarte. Iar iadul este locul acela urât unde vine unul cu coarne care te ține în smoală şi tu urli tot restul vieții (depinde de ce o mai însemna acest rest al vieții). Dacă întrebi pe cei care sunt evanghelişti sau martori, îți vor spune că raiul este locul unde leul nu mai manâncă animale, unde iarba verde străluceşte în surâsul

Soarelui, unde râurile au în loc de apă, miere, şi altele, şi altele… iar iadul este un mare foc unde sufletele nenorociților sunt aruncate şi arse. Atunci, ar interveni o a două moarte, ceea ce va duce la pieirea definitivă. La nonexistență.

Dar ce este într-adevăr raiul şi iadul? Păi, gândiți-vă. Noi suntem nişte suflete reîncarnate pe Pământ (aici dacă îmi permiteți o mică paranteză: nu cred că sufletul unui om se poate reîncarna în plantă sau gândac, cum cred unele religii. Şi să vă spun şi de ce. Orice e viu, are un suflet. Asta e bine stabilit. Dar, dacă te reîncarnezi în om, nu mai ai cum să te reîncarnezi în animal, prin simplul fapt că omul este un animal mai evoluat decât un porc, de exemplu, deja eşti ceva mai evoluat. Dacă-mi permiteți o glumă, sunt unii oameni care sunt la nivelul porcului sau chiar mai jos. În principiu, omul este o ființă evoluată şi cred că nu ar putea involua până la stadiul de larvă. De involuat, poate să involueze, dar nu poate să coboare mai jos de sfera oamenilor. Iar animalele sunt mai jos decât sfera oamenilor. Aşadar, ne reîncarnăm să putem evolua. De fapt este obligatoriu să evoluăm. E vorba de evoluția spirituală! De ce este obligatoriu să evoluăm? Păi, simplu. Dumnezeu ne-a făcut pe noi "după chipul şi asemănarea lui". Din "coasta" lui. Toți avem în noi o scânteie dumnezeiască. Ne-a făcut să putem sta pe lângă El. Şi a făcut şi un program de evoluție spirituală. Se termină pe 21.12.2012. Ei, atunci dacă sfârşitul este aproape (sfârşitul trebuie citit cu ghilimele, pentru că nu este sfârşit, ci este o continuare, dar în altă dimensiune, o continuare mai aproape de El, şi nu pentru toți, din păcate), asta înseamnă că sunt câțiva care au evoluat până acum, de-a lungul veacurilor. Nu? Căci nu punea El "the end"-ul fără să calculeze exact. Nu? Deci este obligatoriu să evoluăm. Când evoluăm spiritual (sau când nu mai suntem interesați de partea materială, efemeră), sufletul parcă se linişteşte. Nu "parcă", ci îşi găseşte liniştea. Şi când sufletul îşi găseşte liniştea este mare lucru. Omul se schimbă. Total.

Revenind. Raiul nu este un loc fizic, cu grădini multe şi frumoase. N-ar avea de ce. Grădinile sunt frumoase pentru materie. Şi nu pentru spirit. Aşa şi l-au închipuit strămoşii noştri (materializat) pentru a aduce mai multi adepți diverselor religii. Pentru spirit, raiul este o STARE. Starea de bine, de linişte a spiritului, starea de ADEVĂR, de Lumină, de relaxare.

Iadul (este acelaşi raționament ca şi la rai) este, din contră, acea stare de frământare, de frământare interioară, de frică, de nelinişte în care ți-e imposibil să exişti. Acum gândiți-vă că existați pentru o eternitate. Cum puteți sta o eternitate (fiind greu să îți inchipui o eternitate, să ne închipuim 90 ani) numai într-o stare de încordare, de frământare de nelinişte, de frică? Închipuiți-vă asta zi de zi! (mă rog acolo nu mai există timp, sau cel puțin nu aşa se raportează, dar pentru înțelegere, închipuiți-vă asta). Ce se întâmplă cu acele suflete frământate? Se CHINUIE. Dar, în rai unde sufletele sunt liniştite, relaxate, fericite, au starea de bine, ce credeți că simt? Cum credeți că este acolo? Comparativ! Vedeți, asta este diferența între rai şi iad! Nu are niciun rost ca raiul şi iadul să fie ceva material. În iad, pot exista acele spirite rele (pentru că există şi acestea) care posibil pot chinui sufletele neevoluate şi rele. Se poate. Asta nu o pot confirma. Dar este posibil. În rai, în schimb, nu există acele suflete, pentru că n-au acces. Şi sufletele evoluate din rai nu sunt chinuite de nimeni. Ele sunt într-o continuă relaxare. Ele sunt lângă Dumnezeu. Ele îl pot "atinge" pe Dumnezeu. Ele sunt Lumina. Ele sunt Adevărul. Ele sunt Viața. Ele sunt Calea. Ele sunt Dumnezeu. Sau măcar pe lângă.

Gata. Mi-e somn. Somn uşor!

16.05.2009, ora 21:57. Mă gândeam ca astăzi să vorbesc despre Destin. Aici nu am o teorie anume, dar am să expun păreri pro şi contra. Hai să facem un exercițiu de gândire:

dacă nu există Destin, asta înseamnă că de când ne naştem şi până murim nu avem nicio "aţă" care să ne tragă să facem ceva. Să o luăm într-o direcţie sau alta. Avem liberul arbitru şi ne folosim de el. Facem ce ne "taie" capul de-a lungul întregii vieţi. Alegerile pe care le facem sunt condiţionate doar de voinţa noastră, de capacitatea intelectuală a fiecăruia, de posibilitatea şi de puterea de a analiza evenimentele din jurul nostru. Dar, pentru că există şi un "dar", atunci ce rol mai are Dumnezeu?

Am văzut că Universul a fost făcut de Forţa supremă. Dumnezeu (am să folosesc mai des Dumnezeu decât forţa, dar sunt sinonime) atotputernic. Atunci dacă suntem "rânduiţi" pe Pământul ăsta, chiar să nu avem nicio influenţă superioară? Să spunem că trebuie să ajungem la un magazin şi pentru asta trebuie să trecem strada. Avem de ales să trecem strada pe la trecerea de pietoni sau prin altă parte, pe unde este interzis. Avem de ales dacă să mai traversăm strada, sau nu, să ne lipsim de ceea ce voiam să cumpărăm de la magazin, până la urmă. Acum, dacă trecem strada prin loc amenajat special avem două posibilitaţi: nu se întâmplă nimic rău, sau se poate întâmpla ceva rău. Dacă nu se întâmplă nimic rău, e O.K. Dacă se întâmplă ceva rău, pote fi alegerea ta sau poate fi destin. Nu? Lumea va zice: "săracu`, aşa i-a fost scris". Sau poate fi pură întâmplare. Chiar atunci trece un nenorocit cu maşina la culoarea roşu a semaforului. Dacă mai aşteptam 30 de secunde, poate maşina trecea. Şi am fi trecut fără probleme. Cine (sau ce) ne-a determinat să treacem chiar atunci? Destin sau liber arbitru? Sau poate că dacă treceam peste 30 de secunde, ar fi venit acelaş cu maşina, cu ceva intârziere, de 30 de secunde, sau poate chiar altă maşină! Nu? Cine poate şti? Acelaşi algoritm şi pentru celelate variante, dar cu o judecată mai aspră din partea celorlalţi. Mă rog, dar nu asta e important.

Acum, am ajuns la cealalta variantă: dacă există Destin. Păi dacă există Destin, atunci de ce ar mai trebui să învățăm, să muncim, să ne chinuim. Un exemplu: dacă mi-este "scris" să devin medic, atunci de ce ar trebui să mai învăț, pentru că tot medic voi ajunge. Nu? Atunci de ce mai spun bătrânii: "aşa i-a fost scris!". Presupun că nu degeaba. Nu? Păi atunci cum? De ce s-a mai inventat cuvântul "destin"?

Ar mai exista o posibilitate. Să combinăm cele două expuneri. Pare imposibil la început, dar vă spun că este posibil. Mi-am adus aminte de discuția de acum vreo 7 ani cu un prieten. El acum ştie exact despre ce este vorba, pentru că a plecat (prematur) din lumea noastră. Vorbeam cu el atunci şi îmi spunea că a visat că poate demonstra că există Dumnezeu (dar, când se trezise, uitase demonstrația!). Tot în acelaşi vis îmi spunea ceva de Destin. Cum că el era pe un culoar mărginit de două ziduri de care nu putea trece sub nici o formă, dar culoarul, destul de larg, avea multe cărări pe care puteai merge la alegere, la un acelaş moment. Ei bine, asta însemna că există Destin, dar şi liberul arbitru. Nu? Există Destin pentru că nu poți depăşi anumite limite (acele ziduri laterale ale culoarului), deci poți spune că este în Destinul tău să devii medic, dar, "limitele culoarului" fiind largi, nu numai medic îți este "scris"să devii . Ci probabil şi alte meserii oarecum înrudite: psiholog, asistent medical, stomatolog, preot. De ce sunt înrudite? În toate meseriile de mai sus se lucrează cu oamenii şi încerci să faci un bine cu privire la ei. Încerci să-i "repari". Din acest punct de vedere sunt înrudite. Apoi, există şi liberul arbitru pentru că în acel "culoar" destul de larg, există mai multe "străduțe" pe care poți merge la un moment dat. Deci poți alege să faci ceva sau nu. Dacă există liberul arbitru, atunci înseamnă că "răspunsurile" la alegerile făcute sunt întâmplătoare. Sau cauză-efect. Asta însemnă că poți face ce "te taie" capul. În funcție de cum poți judeca situațiile de moment. Şi nu

numai de moment. Dar poți face ce "te taie" capul numai în anumite limite. Se mai poate spune că ai libertate de alegere dacă posibilitățile nu sunt infinite? Pentru că alegerea trebuie să nu depaşească "limitele culoarului". Mă rog, pentru mintea noastră (care fie vorba între noi, cred că este infinită, dar nu suntem conştienți de asta) să spunem finită, cred că se poate numi liber arbitru. Sau, dacă nu vă convine, nu-i spuneți aşa! Spuneți-i cum vreti. Eu v-am spus aşa şi pentru înțelegere. Dar cred că este liber arbitru. Oricum, nu există nimic din ceea ce facem pe Pământ să nu aibă infinite posibilități. Suntem limitați într-o formă sau alta. Inclusiv cu creierul. Spuneam mai devreme că eu cred în puterea nelimitată a creierului. Cel puțin aşa cred eu. Dar ne este limitat accesul la el. Sunt multe posibilități, dar în ceea ce ne priveşte, noi suntem limitați. Nu ştiu, din ce cauză, dar ceva ne limitează. O.K. Cam atât despre Destin. Am obosit. Somn uşor!

17.05.2009, ora 15:55. Am prins o frântură dintr-o emisiune. Era o doamnă, Doina Şandru, care spunea cam aceleaşi lucruri pe care le-am spus şi eu de la o vreme încoace. Şi a scris şi o carte, *Euratucu* se numeşte. Sper să o citesc cândva. Din păcate nu îmi merge net-ul. Şi nu o pot comanda. În timp ce mă uitam la emisiune, ea spunea că Dumnezeu ne iubeşte şi are grijă de noi.

Ei bine, aceeaş idee o am şi eu. Sunt convins că ne iubeşte, altfel nu ne mai "creştea"(mergea şi fără ghilimele!). Grijă evident că are din moment ce ne monitorizează de milioane de ani! Chiar de miliarde! De când eram gângănii! Dar până acum aveam o problemă cu această formulare. Chiar am spus mai devreme, pe la începutul jurnalului că Dumnezeu nu stă şi ne "bibileşte" pe fiecare. Cum să vă spun ca să puteți înțelege… în timpul acestei emisiuni am avut o revelație. Am înțeles cum Dumnezeu are grijă de

noi. Mă obseda această problemă. Şi Oreste într-o emisiune de-a lui spunea că Dumnezeu are grijă de noi.

Eu, pe la începutul jurnalului, spuneam că Dumnezeu este o Forță. Astăzi am înțeles. Nu puteam ajunge la o înțelegere între teoria mea şi cea a lui Oreste şi respectiv a Doinei Sandru din emisiunea de astăzi. Acum am înțeles că eu am greşit. Hai să vă spun ce revelație am avut. În momentul emisiunii, mă întrebam (cred că în subconştient), cum poate avea Dumnezeu grijă de noi toți. Multă lume ar spune că poate, pentru că e Omnipotent, Omniştient, Omniprezent. Sunt convins de asta, dar nu asta întrebam. Dacă poate, ci cum? Şi mi-a venit în minte o analogie. Gândiți-vă că aveți un acvariu mare de sticlă în care creşteți furnici. Da, furnici. Aveți un muşuroi de furnici cu o familie întreagă. Ce faceți? Aveți grijă de muşuroi şi de locuitorii muşuroiului. Cum aveți grijă? Păi nu stați toată ziua cu ochii pe muşuroi. Vă mai faceți treburi prin casă, vă mai duceți la serviciu, dar când ajungeți acasă, stați şi îl admirați ceva vreme, le dați de mâncare furnicilor. Iar dacă una este în pericol (să spunem că este la marginea acvariului) îi întindeți o mână de ajutor să nu cadă. Nu? Ei, uite aşa are grijă Dumnezeu de noi. Căci dacă ar fi în permanență cu ochii pe noi, ar însemna (prin iubirea lui nemărginită față de noi) să nu greşim niciunul, să nu murim niciunul. Dar El lasă totuşi cursul vieții să îşi urmeze traseul. Iar cei ce vor înțelege cum putem ajunge să Îl vedem şi să Îl înțelegem numai prin Iubire, Fericire, Lumină, (ingredientele din care este făcut, aş spune), vor rămâne şi vor putea evolua spiritual. Evoluând spiritual ne trasformăm în ființe de lumină. Acei îngeri ce apar în Biblie care îl avertizau sau îl informau de exemplu pe Iosif, sau Maria că vor avea un copil. Acesta este doar un exemplu!

Deci evoluăm, dacă suntem în stare să înțelegem că lui Dumnezeu îi plac Lumina, Iubirea, Bunătatea sufletească, Puritatea sufletească. Dacă suntem în stare să înțelegem

acest lucru şi vom face aşa ceva, atunci vom avea de câştigat. Dacă nu, nu ştiu ce se va întâmpla. Cu cei ce nu sunt în stare sau nu vor, nu ştiu, deocamdată, ce se va întâmpla.

E atât de simplu. De la 18 ani mă tot chinui să aflu ADEVĂRUL! Şi acesta era lângă mine. De la 18 ani, am început cu citirea Bibliei, cu citirea lui Darwin, şi multe alte cărți. Am trecut de la stadiul de credincios "bisericos" (adică nu îmi puneam întrebări, celebra replică a bisericii: "crede şi nu cerceta"), pe la stadiul de ateu, la stadiul de atotştiutor şi acum, cred, iar la stadiul de credincios, dar cu întrebări! Adevărul era lângă mine! Şi este la îndemâna oricui. Este atât de simplu. Să existăm în Iubire. Haideți să facem un exercițiu de gândire, hai să ne închipuim că toți suntem buni. Că nu mai există nici un om pe planeta asta care să facă rău sau să gândească ceva rău, negativ, despre semeni. Ce s-ar întâmpla, cum ar arăta lumea? Păi, simplu. Oamenii, n-ar mai fi stresați la serviciu. S-ar întâlni în parc şi ar vorbi despre părțile frumoase ale lumii. Lucrurile s-ar aranja de la sine. Lumea ar fi optimistă. Războaie n-ar mai fi. Banii n-ar mai fi primordialitatea majorității oamenilor. N-ar mai exista supărare. Oamenii ar fi foarte politicoşi. Interesant, nu? Şi de necrezut. Foarte greu de crezut.

Gata, nu mai scriu astăzi, sau cel puțin deocamdată, pentru că mi-am pierdut inspirația. See u!

30.05.2009, ora 10:45. Stăteam deunăzi de vorbă cu un om. Eram la serviciu şi m-a abordat cineva. Să vin până la el în curte (muncesc în mediul rural). O.K., am zis. Şi după ce mi-a arătat curtea, (şi am avut ce vedea!) am început să stăm de vorbă. Am ajuns la două concluzii: prima, că nimic nu este întâmplător. De ce? Pentru că eu eram în căutare de rugăciuni pentru ca să le pot spune seara la culcare. Ei, ce credeți că s-a întâmplat? Fără să spun nimic despre acest

lucru, dar discutând despre religie, acel om mi-a dăruit o carte cu predici, scrisă de un preot (este vorba de predicile din duminicile de după Rusalii) care la sfârşitul fiecărei predici are câte o rugăciune. Remarcabil, am spus. Ştiţi ce înseamnă de fapt cuvântul "întâmplător"? vine de la latinescul "în teplum", care însemna, evident, "în templu". Când spunem de fapt că nimic nu este întâmplător, trebuie să ne gândim la traducerea originală. Ce spune aceasta? Nimic nu este în afara templului (al lui Dumnezeu, fireşte). Vedeţi cum se schimbă "puţin" problema? Deci, fără să caut (decât probabil în subconştient) şi fără să spun nimănui, decât soţiei, (care, fie vorba între noi, stă acasă cu bebiţa), mi s-a rezolvat această problemă.

A doua concluzie la care am ajuns, mai degrabă nu este o concluzie, ci o părere, dar sună atât de frumos, încât nu mă pot abţine să nu o spun. Trebuie să recunosc faptul că nu îmi aparţine. Aparţine aceluia cu care am stat de vorbă atunci. Vorbeam despre rolul omului pe Pământ. Şi eu îi spuneam că trebuie să fim iubitori, buni unii cu alţii, căci pentru asta a venit Hristos pe Pământ. Să ne înveţe adevăratul nostru rol. Încercam să-i explic cum este cu rolul nostru pe Pământ şi ce ar trebui să facem, şi el îmi spune ceva foarte frumos: cum că noi avem un ADN, iar Universul are un ADN. Ca să ne putem Lumina trebuie să ne facem ADN-ul nostru să ajungă ca cel al Universului. Foarte frumos. Să ne facem una cu Universul. Oricum suntem parte din Univers, dar să fim exact ca el, la înălţimea lui, pe aceeaşi lungime de undă. Să fim Universul. Să ne întoarcem acasă cu cheia potrivită de la uşa potrivită.

31.05.2009, ora 23:35. Astăzi vreau să vorbim de ceva interesant, ceva de care m-am mai "legat" în paginile anterioare, dar pe care o să-l mai dezbat de acum încolo, din simplul motiv că aceasta este esenţa vieţii: Isus, Hristosul.

S-a născut, a trăit, dând semne în copilărie de momente de "geniu", în învățăturile religioase. La vârsta de 30 de ani s-a întâmplat ceva miraculos. S-a întâlnit cu Ioan Botezătorul, căruia i-a cerut să îl boteze. Acesta l-a botezat, şi i-a spus lui Isus că El îl va boteza cu Duhul Sfânt. După botezul cu apă, făcut de Ioan Botezătorul, a venit botezul cu Duhul Sfânt. Şi s-a pogorât din cer sub forma unui porumbel. Ce vreau să spun: dacă Isus a existat până la vârsta de 30 de ani ca un muritor, iar la botezul în apele Iordanului cu Duhul Sfânt, a venit un spirit luminat, acel Duh Sfânt, să fi fost adevăratul Învățător? Să fi venit şi să-l fi înlocuit? Să se fi Luminat în momentul botezului? Este o întrebare. Nu? Ori s-a născut Luminat, ori la momentul botezului s-a Luminat. Una din două. Isus s-a născut direct Luminat?

Într-o noapte Arhanghelul Gabriel a venit şi i-a spus lui Iosif să nu cumva să o îndepărteze pe Maria, să o bănuiască de a-l fi înşelat. Acest Arhanghel este o ființă de Lumină, cu mult superioară oamenilor şi nesupunându-se aceloraşi principii ale fizicii ca restul oamenilor pe Pământ. Există posibilitatea ca aceste ființe mult superioare nouă să poată transforma energia în materie. Prin mecanisme ce pe noi ne depăşesc. Deocamdată! Ştim că (tot deocamată) transformarea masei în energie presupune o viteză a luminii. Şi la pătrat. Adică, aşa cum a descoperit Einstein, E= mc2. Adică, pentru transformarea unei mase în energie, acea masă trebuie să se deplaseze cu pătratul vitezei luminii!! Ceea ce practic este cam imposibil. Încă nu există maşină care să se deplaseze cu viteze ce ating pe cea a luminii. Deocamdată. Eu cred că, transformarea materiei în energie şi viceversa, este posibilă relativ uşor dacă nu ne supunem acestor legi ale fizicii. Această fizică ne îngrădeşte. Ne limitează. Trebuie să existe la nivel de macroUnivers cu totul alte legi. Altceva. Şi cum ființele de lumină sunt superioare şi ca inteligență şi ca nivel de înțelegere, şi ca moştenire genetică (de fapt, sincer să fiu, nu cred că ar mai avea nevoie

de ADN!), pot înțelege altfel Universul, şi pot aplica altfel aceste legi. Sunt convins de asta! Am vrut să spun că, este posibil ca Fecioara Maria să fi rămas gravidă si totuşi să fie fecioară în acelaşi timp, prin materializarea unui spermatozoid Y din energie. Aşa se poate explica ceea ce Biblia susține.

Deci ar exista şi o a doua posibilitate. Să se nască cu sufletul deja luminat. Să ştie de la vârsta de 2-3 ani care este rolul lui pe Pământ. Dacă ne referim la o altă posibilitate, cea în care la vârsta de 30 ani să fi venit sufletul Luminat în acel corp, atunci înseamnă că ne putem reîncarna. Şi la cea de-a doua posibilitate. Să vină pur şi simplu sufletul luminat chiar de la începutul vieții. Şi asta înseamnă că există reîncarnare. Nu ştiu de ce biserica nu recunoaşte acest lucru. Fără reîncarnare n-ar mai putea fi explicat nimic. Dar dacă acceptăm reîncarnarea, atunci totul se poate explica. Şi ştiința se va completa cu religia. Amândouă se vor "împăca". Simplu. Am mai spus-o şi mai devreme. Cu reîncarnarea sufletelor se poate explica apariția lui Isus. Şi propovăduirile Lui. Voi reveni.

Şi ca să vedeți unde s-a ajuns cu religia, mă refer la biserică ce, paradoxal, în numele lui Hristos hulea, omora, ducea războaie. Şi acum face cam aceleaşi lucruri. Bine, nu atât de grave, dar tot se vede că vrea să "tragă turta". Chiar într-o carte bisericească pe care am început să o citesc recent, se spunea că nu poți să te rogi dacă nu ajungi la biserică. Ce, eşti sectant? În condițiile în care Isus spunea că te poți ruga oriunde. Şi în pădure. Şi acolo îl poți găsi. Îl poți găsi ORIUNDE. Pentru că este în tine. Voi reveni.

În condițiile în care, dacă eşti sectant, este ceva rău? De ce este ceva rău? Din punctul de vedere al bisericii, este rău şi nu din punctul de vedere al lui Isus. De ce este rău? Simplu! Păi biserica îşi pierde din susținători. Nu mai are de unde "trage" bani.

Din punctul de vedere al lui Isus (dacă îmi pot permite !) nu ar trebui să fie o problemă dacă eşti sau nu sectant atât cât respecți cele două reguli fundamentale: iubeşte pe Dumnezeul tău cu toată ființa ta şi iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți. Crezi că atunci când vei muri te întreabă cineva dacă ai fost sau nu la biserică? Dacă ai cumpărat lumânări din biserică sau ai venit cu ele de acasă? Dacă i-ai dat popii, cât i-ai dat popii, când i-ai dat popii…. NU!!!!!!!!! Isus nu te întreabă aceste lucruri (mă rog, cred că deja El ştie), ci dacă îl iubeşti pe Dunezeul tău şi pe aproapele tău. Asta conteaza!! De aceea a venit Mântuitorul pe Pământ. Să propovăduiasca IUBIREA, modestia, pacea, să ne arate că suntem pe un drum greşit. Că trebuie să ne schimbăm calea şi să mergem pe alta. Chiar şi Isus a intrat în biserică şi a dărâmat toate tarabele (pentru că se transformase în târg, în loc să fie o casă de rugăciuni). Şi acum îmi vine biserica şi îmi spune că trebuie să cumpăr lumânări numai din acel lăcaş. Altfel ce? Nu îmi dă voie să le aprind? Nu primesc lumina acele suflete pentru care le aprind? Nu le primeşte Dumnezeu? Sau cumva au ordine de la superiori ca să aducă cât mai mulți bani? Da, bani! Bani de care Isus avea o părere proastă. Vedeți la televizor, când se adună un sobor de preoți cât de opulenți sunt? Cum îşi atârnă imensele cruci de aur la gât îmbrăcați cu sutanele lor (sau cum s-or numi!) brodate cu fir de aur care mai de care mai strălucitoare! Şi ei ce ne spun nouă? Fiți smeriți, donați bani la biserică! Fiți răbdători şi dacă sunteți săraci, aşa este mai bine! Cine îmi dă sfaturi? Acela care are "o tonă " de aur pe el? Mă învața că e bine să fiu sărac. Şi din toată sărăcia să mai dau şi la biserică? Ce fel de model este el pentru mine? Este strigător la cer! Aceştia nu cumva vă aduc aminte de fariseii ce îl judecau pe Isus? Mie, da!

Gata, căci m-am enervat şi am şi obosit. Aş putea să scriu aşa toată noaptea, dar rostul acestui jurnal nu este să blamez biserica, ci să gândim logic religia! Să putem

realiza că, Biblia spune adevărul (chiar dacă nu tot), gândind, nu luându-l ca atare. Gândim, căci avem creier. Şi trebuie să îl punem la contribuţie! Somn uşor!

12.06.2009, ora 00:17. Am văzut un reportaj pe un post de televiziune, National Geographic. Era despre câmpul magnetic al Pământului. Se zicea că acest câmp magnetic al Pământului, care ne apără de emisiile de electroni şi protoni ale Soarelui (de radiaţiile gamma şi altele) şi fără de care nu am putea trăi, se micşorează. În interval de 150 ani acest câmp magnetic (magnetosfera, pentru că formează o sferă, mai exact un câmp care aproape că încercuieşte Pământul, oricum, îl protejează!) şi-a redus intensitatea cu 10%. Până la urmă au observat şi demonstrat că, acest câmp magnetic îşi schimbă polaritatea. Conform unui om de ştiinţă ultima schimbare de poli magnetici ai Pământului a avut loc acum vreo 700 milioane de ani. Deci nu prea ştim cum este.

Dar ce se va întâmpla? Păi, să gândim logic! Dacă nu mai există câmp magnetic protector, atunci atmosfera Pământului va fi bombardată de emisiile de protoni şi electroni ale Soarelui, care are activitate din ce în ce mai crescută, având pe suprafaţa lui multe pete negre şi furtuni solare, ce vor emite la rândul lor şi mai multe radiaţii. S-a calculat tot de către oamenii de ştiinţă că activitatea cea mai intensă o va avea Soarele în anul 2012!!!!

Revenind… bombardând atmosfera, ori o va distruge, ori o va lăsa aşa cum este, dar radiaţiile vor trece prin ea. În timpul reportajului se spunea că va muri orice fiinţă vie de pe Pământ. Şi teoretic este posibil, căci radiaţiile sunt letale pentru orice fiinţă vie. Acum, să vă mai spun ceva. În anul 1969, când americanii au ieşit în spaţiu pentru "cucerirea" Lunii, au spus că au văzut "o ploaie de meteoriţi" atunci când ieşiseră în spaţiu, "chiar şi cu ochii inchişi". Ce înseamnă asta? Că atunci când au ieşit din câmpul magnetic

al Pământului, au fost bombardați de emisiile de protoni şi electroni ale Soarelui. Evident că au trecut prin pereții navei şi prin ochii astronauților, şi au impresionat retina. Astfel au putut vedea şi cu ochii inchişi. Dar cei din reportajul de astăzi (de fapt de ieri, pentru că este trecut de ora douăsprezece noaptea!) spuneau că orice ființă vie de pe planeta Pământ va muri. Atunci de ce astronauții n-au murit? Ei au argumentat că s-au îmbolnăvit, au făcut cataractă (o opacifiere a cristalinului), dar nu toți! O proporție de aproximativ 80%!! Apoi, la ultima schimbare de poli magnetici, exista viață pe Pământ. Chiar dacă nu era decât microscopică. Aici trebuie să mă interesez. Dar vă pot garanta că exista. Atunci de ce a mai avut loc evoluția? Evoluția spre oameni, bineînțeles. În al treilea rând, noi, suntem creația lui Dumnezeu. Chiar dacă nu chiar cum scrie în Biblie (dar, asemănător!). Păi dacă suntem creația Lui, atunci chiar crezi că ne va lăsa de izbelişte? Dacă a pus la punct un plan atât de complex şi de evoluat, chiar crezi că se poate împotmoli? Nu! Totul este sub control. Nu se poate altfel. Facem parte dintr-un plan măreț şi nu numai că facem parte, dar avem şi un rol important. Existăm de atâtea miliarde de ani, nu se poate să ne împotmolim aici. Acum, să vedem ce se va întâmpla în 2012. Vor rămâne numai cei evoluați spiritual şi ceilalți vor muri? Vor muri cei evoluați ("muri " nu este chiar termenul potrivit). Poate că evoluând şi mai mult, vor intra în alte dimensiuni, inaccesibile celorlalți. Asta deocamdată nu ştiu. Dar mai este puțin şi voi afla. Vom afla cu toții! Poate că banda aceea de lumină în care intrăm fără câmpul magnetic al Pământului, sau cu câmpul magnetic inversat, va lumina vreo 2000 ani, cât ar trebui să dureze următoarea etapă din evoluția omenirii. Etapa de lumină. Luminată. Şi uite cum se leagă ştiința de religie încă o dată! De astă dată, religia maiaşă, ce-i drept. Dar ideea este că s-a ajuns ştiințific la o confirmare a anului 2012. Cei sceptici ar trebui să se gândească de două ori. Chiar am un prieten care spune me-

reu că lucrurile astea nu sunt demonstrate ştiinţific. Uite că sunt acum. Oricum ştiinţa este cam depăşită. Ştiinţa este un singur bob de mazăre pe un câmp cultivat cu mazăre. Ştiinţa nu poate explica totul. Nici macar 50 %. Dar uite că unii se leagă de ştiinţă. Este necesară, bineînţeles, căci fără ştiinţă am fi mult mai săraci. Dar, nu este suficientă. Pare doar, din păcate, autosuficientă. Şi mulţi cred că este aşa! Dar uite că şi ştiinţa confirmă unele lucruri ce s-au spus cu mii de ani în urmă. Gata. Nu mai scriu. Sunt foarte obosit. Somn uşor şi Dumnezeu să ne aibă în pază! Doamne ajută!

13.06.2009, ora 22:30. Astăzi aş vrea să scriu, pentru că am văzut că mai sunt unii oameni, învăţaţi, ce-i drept, care încă nu cred că ar fi existat un Isus care a fost cu mult deasupra noastră. Care a fost Dumnezeu! Haideţi să facem un exerciţiu de gândire. Există patru posibilitaţi:

Prima: Isus nu a existat. Dacă nu a existat, credeţi să fi fost cu putinţă inventarea unui asfel de personaj care să influenţeze lumea pentru mai bine de 2000 de ani? Oameni buni, minciuna are picioare scurte, nu-i aşa? Totuşi au trecut 2000 de ani. Raportaţi la viaţa unui om, de aproximativ 80 de ani…. Hai, şi de 100 de ani! Sunt totuşi 2000 de ani!!!! Câte generaţii au trecut!!! Oricum, cred că nu mai există om care să nu creadă că nu a existat Isus. Cum ar fi existat creştinismul dacă nu ar fi existat Cel ce l-a inventat? Cel ce l-a propovăduit? S-au găsit şi nişte oseminte. Mă rog, erau a unui Jessua, care se presupune a fi Isus al nostru.

A doua: Isus a existat, dar a fost un om normal, aşa cum consideră unii. O.K. Există posibilitatea să fi fost un simplu om şi să fi vrut să facă dreptate. Căci erau ocupaţi de romani. Atunci, oamenii, l-ar fi văzut ca pe un eliberator poate un Mesia, în funcţie de ce anume înţelegea fiecare prin "mesia". Şi poate i-ar fi impresionat pe aceşti oameni,

şi, cu ajutorul împăratului Constantin, prin anul 365 e.n. să fi ajuns un adevărat zeu. Căci Constantin prin acei ani 300 d.H. a văzut că sunt din ce în ce mai mulți oameni adepți ai creştinismului (de altfel propovăduit de Isus) şi atunci a declarat creştinismul religie oficială. De fapt, povestea despre oficializarea creştinismului este alta. Împăratul a visat înainte de o bătălie că, dacă va pune semnul crucii pe steagul său, va învinge. Aşa a făcut şi a învins. Văzând el asta, a oficializat creştinismul ca religie. Evident cu marele suport al bisericii. Şi pe Isus fiul lui Dumnezeu. Şi uite aşa există Sf. Constantin. Nu?

A treia: a existat ca un om, născut ca un om, dar la momentul botezului, în apa Iordanului, atunci când Ioan Botezătorul Îi spune că el nu e vrednic să Îl boteze, vine Duhul Sfânt în chip de porumbel peste Isus. Atunci există posibilitatea ca acel Duh Sfânt să fie ori un spirit luminat, să îi colonizeze trupul şi să devină acel Dumnezeu, acel Mesia pe care îl aşteptau toți, ori să fie chiar Duhul Sfânt şi care să-I fi luminat calea. Oricum ar fi, a existat un Isus, Isus Hristosul, care a propovăduit creştinismul, care a învățat omenirea că este pe un drum greşit, şi că trebuie să se îndrepte, care a învățat omenirea că trebuie să iubească! Că iubirea stă la baza existenței. Că bunătatea sufletului, că iubirea față de aproapele tău, că liniştea sufletească, că iubirea necondiționată, toate acestea sunt esența vieții, fără de care nu se poate trece mai departe în împărația lui Dumnezeu. Evident, împreună cu iubirea față de Dumnezeu. Cu iubirea necondiționată față de Dumnezeu. Pentru recunoaşterea Lui ca fiind Creatorul nostru. Căci Lui îi datorăm existența noastră. Altfel spus, El este cel care ne-a trecut la un nivel superior de Conştiință. Nivel ce ne este necesar pentru ceea ce va urma.

A patra: a existat o femeie Maria, care, ulterior, fecioară fiind, a devenit mamă şi a dat naştere lui Isus. Acel Isus, fiul lui Dumnezeu, s-a pogorât pe Pământ să ne salveze de

la dispariție fiind prea păcătoşi, iar Dumnezeu nemaisuportând această situație. Aici am să detaliez. Având în vedere că se poate materializa gândul, este posibil prin această explicație, să se materializeze, de ce nu şi un spermatozoid. Oricum, Isus fiind un spirit superior, îşi poate alege în ce corp fizic să vină pe Pământ. Se pare că Isus va mai coborî încă o dată, cel puțin, pe planeta noastră.

Aici stau şi mă intreb: oare Dumnezeu, care ne-a făcut să existăm, chiar se poate sătura de noi? Chiar nu ne mai poate suporta şi a trebuit să îl dea pe fiul Lui drept jertfă? Stau şi mă intreb: dacă el decide ce e de făcut, de ce trebuie să îl pogoare pe fiul Lui pe Pământ, nu poate, pur şi simplu să şteargă acea parte neagră din istoria omenirii? De fapt, cred că este vorba despre creşterea nivelului Conştiinței. Trecerea la un nivel superior. Căci aşa trebuia să se întâmple. Este încă o treaptă pe care omenirea a fost nevoită să o urce. Dar a avut nevoie de un spijin, ce a venit în persoana lui Isus. Cred că asta e ideea!

La aceste întrebări nu pot răspunde, deocamdată! De fapt nu ştiu dacă voi putea răspunde vreodată. Sau, atunci când voi cunoaşte răspunsul, îl vor şti toți! Şi va fi evident. Sau poate nu îl voi afla, poate îl vor afla alții, iar eu nu îl voi putea afla.

Ar mai exista şi o a cincea posibilitate ca Isus să se fi născut ca un om normal, din punct de vedere uman, dar sufletul lui să fie un suflet reîncarnat, un suflet, de această dată, Luminat. De obicei, se reîncarnează numai sufletele ce au nevoie de evoluție spirituală. Să poată învăța încă ceva din viața asta, să evolueze, să ajungă cât mai aproape de starea absolută, de Dumnezeu. Cel mai bine ar fi să ajungă chiar lângă Dumnezeu. Să evolueze aşa de mult spiritual. Cam ăsta este rolul reîncarnării. Să evoluăm. Să evoluăm spiritual. Şi astfel Isus să fie deja mult evoluat față de ceilalți pământeni şi să fie înțeles (pe bună dreptate) ca un adevărat Dumnezeu. Să fi venit pe Pământ, să se reîncarneze, să

învețe omenirea că nu se poate ajunge în mijlocul lui Dumnezeu decât fiind blând, umil, calm, iubitor. Căci e normal să-ți iubeşti neamurile, dar să poți ajunge în împărăția lui Dumnezeu, trebuie să îi iubeşti pe toți, inclusiv pe duşmani. Adică, să arăți o iubire necondiționată! Pur şi simplu să fii bun!!!! Să nu arăți niciun pic de răutate. Să ai sufletul liniştit, bun, iubitor. Să ai pace interioară. Să nu fii ipocrit, pentru că Dumnezeu oricum vede, să nu fii fals, să nu fii rău, să nu fii răutăcios, să nu fii bârfitor, să nu fii clevetitor, să nu urăşti, să nu fii invidios, să nu fii mândru, şi multe altele!! (apropos de ipocrit, o întâmplare adevarată, spune că exista un flăcău ce se ducea la biserică doar de ochii lumii. Doar pentru că "dă bine". Pe cine păcăleşti aici? Chiar crezi că Îl poți păcăli pe Dumnezeu? Cât de ignorant trebuie să fii?). În momentul în care le ai pe acestea şi nu vrei să renunți la ele, eşti pierdut. Păi hai să luăm un exemplu banal. Să fii mândru: mândria înseamnă trufie. De ce să fii mândru? Că ai realizat ceva? Ce poți realiza, în această viață pământeană să poți fi mândru, trufaş? Dumnezeu a realizat Universul, Pământul, oamenii, şi nu e mândru! Tu de ce să fii mândru? Că ai o maşină? Că ai o casă? De ce să fii trufaş? Crezi că ai realizat prea multe? Ce însemnă o maşină în comparație cu ce a realizat Dumnezeu? Şi totuşi El nu este mândru! Mândria este un element negativ. Este dat de spiritele rele. Şi promovat tot de ele. Trebuie să îți vezi lungul nasului! Dacă nu, eşti pierdut. Nu ai înțeles nimic din ce ne-a spus Isus!! Şi este atât de simplu… măcar de am pune în aplicare… Gata nu mai scriu. Mi-este somn. Este aproape 01:30. Somn uşor!

21.06.2009, ora 18:45. Deunăzi, vorbeam cu cineva mai în vârstă decât mine şi îi spuneam că de-abia aştept să mor. Mă rog, nu mi-ar fi frică dacă ar fi să mor în secunda următoare. Nu mi-ar fi frică de moarte. S-a uitat la mine dubios,

mai, mai că îşi scuipa în sân de uimire şi îmi spune: "cum, domnule să mori? Doamne fereşte!".

Eu zic: de ce să nu mori? Ce este aşa o tragedie? Gândiți-vă că vom ajunge ACASĂ! Bine, creştinii ortodoxi şi cei catolici, care nu cred în reîncarnare, nu vor fi de accord cu această teorie. Cum că e bine să mori. Dar, dacă ne gândim un pic, şi ei ar trebui să accepte moartea. Căci moartea este de fapt o trecere în altă viață. Nu-i aşa? Şi acolo îl vom vedea pe TATĂL şi pe FIUL. Îi vom vedea, sau revedea… şi atunci, chiar habotnic, bisericos, sau cum vrei să-i spui unui d-ăsta încuiat, care crede mai mult în biserică decât în ADEVĂR, ar trebui să accepte moartea, să o considere un lucru bun. Nu?

Păi, Dumnezeu ne-a făcut, iar după moarte ne vom întoarce tot la EL. Şi atunci de ce se mai sperie lumea de moarte? Din moment ce ne naştem, înseamnă că suntem datori cu o moarte! Există cineva care se naşte pe Pământul ăsta şi nu mai moare? Chiar Isus ne-a arătat acest lucru! Ne-a arătat că nu trebuie să îți fie frică de moarte, căci vei învia. În viața de după moarte este totul bine şi frumos. El s-a dus înspre moarte cu seninătate, chiar ştiind ce Îl aştepta dincolo. Este ca şi cum te-ai duce într-o localitate în care mergi frecvent. La început ai emoții, sau chiar ți-e frică, cu timpul, tot ducându-te, începi să intri într-o rutină. Şi nu mai ai emoții deloc. Şi nu îți mai este frică deloc. Pentru că ştii ce te aşteaptă în acel oraş, ştii cum arată acel oraş. Atunci de ce să mai ai emoții? Aşa şi cu Isus. El a vrut prin acest lucru să ne spună, printe altele, şi că nu ai motive să îți fie frică de moarte pentru că ceea ce va urma nu este ceva rău. Asta pentru unii, bineînțeles. Căci cum îți aşterni aşa dormi. După cum eşti în viața de zi cu zi, cum crezi, cum gândeşti…

Pentru cei ce cred în reîncarnare, moartea nu trebuie să-i sperie, căci viața este doar o excursie a sufletului pe Pământ. Existăm ca suflete de mult timp, ne reîncarnăm

să putem ajunge la un nivel spiritual înalt, de câte ori este nevoie şi apoi, după ce mai învăţăm sau nu ceva în viaţa asta, după ceva vreme, ne întoarcem de unde am plecat. Şi o vom lua de la capăt, încă o dată şi încă o dată, până ce toţi vom creşte spiritual până la gradul dorit de Dumnezeu. Poate doar ne schimbăm locul. Nu ştiu. Încă. Partea proastă este că nu ne aducem nimic aminte din ce a fost înainte.

Pentru cei care nu cred în nimic, moartea nu ar trebui să sperie, pentru că, după ce vor fi murit, nu urmează nimic. Şi atunci de ce să se sperie de moarte?

Singurul lucru care te face să îţi fie frică este "pământizarea". Adică suflele noaste, care sunt astrale, se leagă prea mult de ceea ce este pe Pământ, de ceea ce se întâmplă pe Pământ. Raportăm totul la cei de pe Pământ. Şi atunci, ori ne mai dorim să facem avere, căci banul nu satură niciodată, fie că vrem să stăm cu cei dragi cât mai mult, asta, cred, că ne face să ne fie frică de moarte. Dar gândiţi-vă: suntem totuşi parte din Univers. Ne tragem de acolo de sus. Corpul este material. Şi trebuie să rămână pe Pământ, căci şi el este material. "din ţărână eşti făcut, în ţărână te întorci"

Am citit "Euratecu". Nu mi-a plăcut în mod expres. Sunt câteva idei pe care le ştiu, şi cam atât. O.K. Am plecat, căci mă voi duce să mă plimb cu fetiţa mea. Pa!

02.07.2009, ora 22:40. Am citit "Inuaki, reptilianul din mine". Remarcabilă carte. Tulburătoare. Cu atât mai tulburătoare cu cât se potriveşte gândurilor mele şi unor cărţi citite de ceva vreme. De pildă am citit acum câţiva ani (vreo 5-6 ani) o carte scrisă de un anume Stefan Erdmann ce se numeşte "Pe urmele zeilor, tehnica genetică acum 400.000 ani". În ea se prezenta o teorie, ce mi s-a părut un pic cam deplasată la acel moment. Cum că au venit nişte extratereştrii pe Pământ, atunci când noi încă eram primitivi, şi neau supus unor recombinări de ADN. Ar fi făcut acest lucru

pentru că voiau să ne pună să muncim în locul lor. Cu alte cuvinte, să ne facă sclavi pe plantația noastră. Ce era totuşi tulburător, erau acele detalii cu lux de amănunte, ale unor schelete găsite ce prezentau clar nişte mutații realizate între animale şi om sau animale şi insecte. Ar mai fi existat şi al treilea fel de mutații, doar presupuse, pentru că nu a putut fi demonstrat decât indirect, acea mutație între om şi extraterestru. Oricum şi în istoria omenirii se arată că au existat două "salturi" ale oamenilor, dar care nu au putut fi explicate ştiințific. Salturi, în conştiință, bineînțeles. Iar unul din aceste salturi ar corespunde acestei perioade.

Ei, în "Inuaki" acel băiețel spune acelaşi lucru. Cum că noi am fost supuşi de nişte extratereştrii acum vreo 500.000 ani, iar ADN-ul uman a suferit modificări în recombinare cu acel extraterestru.

Ciudat de apropiate aceste idei! Oare să fie adevărat? Şi de ce să nu fie! Oricum nu vreau să vă povestesc toată cartea, vă las să o "savurați" dumneavoastră. Am să revin la această tulburătoare carte…

În week-end am fost plecat din localitate. Şi acolo am întâlnit un om, cu care am început o discuție. Din păcate doar am început-o căci de sfârşit nu s-a sfârşit niciodată… Omul era foarte credincios. Şi i-am spus că şi eu sunt. Dar când i-am spus că dacă nu accepți reîncarnarea nu poți explica nimic pe plan religios, a plecat de la masă. O atitudine bisericească, nu? Acea atitudine de "crede şi nu cerceta". M-a întrebat dacă am studii teologice. La ce îmi trebuie aceste studii? Aceste studii, ca şi el de altfel, pornesc de la Biblie şi nu dinaintea ei. De aceea, nu putea să înțeleagă acel om ceea ce spuneam eu, căci aveam puncte de referință diferite. Ca în prima lege a mecanicii: dacă un om merge în maşină, iar unul stă pe trotuar şi priveste, care se mişcă dintre cei doi? Cel ce stă pe trotuar şi priveste, va spune că cel din maşină se deplasează, iar cel din maşină va spune

că el nu se deplasează, căci în raport cu maşina el este în repaus, nu? Şi aşa că se va deplasa cel de pe trotuar. Aşa şi cu discuţia mea cu acela. El pleca de la Biblie, eu plecam cu mult înaintea Bibliei. El considera Biblia că fiind o carte sfântă şi revelată, eu o consideram ca fiind scrisă de oameni şi chiar manipulaţi. Deci aveam puncte de plecare cu totul diferite, de aceea nu am ajuns la nici un rezultat. Oricum, nu mă aşteptam să se ridice de pe scaun, asta însemna că este un om slab, şi nu suporta o discuţie în contradictoriu. Şi nici nu se simte "stăpân" pe ceea ce crede.

Oricum vom afla cu toţii dacă am dreptate cu reîncarnarea sau nu, căci vine anul 2012. Şi sper din tot sufletul să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple, căci eu nu mai suport această lume. De fapt nici nu am suportat-o vreodată. Nu mă pot şi nici nu m-am putut adapta la ea. Este o lume superficială în care prostia şi nesimţirea sunt promovate. Este strigător la cer. De aceea sper din tot sufletul ca în 2012 să se întâmple acea schimbare. Acea evoluţie. Şi când mă gândesc că Pământul evoluează, îi creşte vibraţia, îşi va face schimbarea polilor, aşa cum e calculat în 2012, mă gândesc că odată cu acest eveniment geografic să se întâmple şi o schimbare de factură spirituală. Singurul lucru de care îmi este frică să nu se întâmple este legat de o afirmaţie în Apocalipsa după Ioan, unde se spune că sfârşitul lumii va veni la sfârşitul veacului. Ori noi suntem abia la început. Poate se referă la alt sfârşit. Până la urma nu prea este un sfârşit. Dar cu siguranţă va fi un nou început!!!!! Doamne ajută!

04.07.2009, ora 12: 25. Citesc o carte scrisă de Gurdjieff. În ea se spune la un moment dat că nu oricare corp (suflet) se reîncarnează (cel puţin aşa am înţeles eu!). Eu spun că orice suflet se reîncarnează. Doar dacă este luminat. Şi a terminat şcoala vieţii, nu se mai încarnează.

Rolul sufletului este să evolueze. Dacă în decurs de o viață sau mai multe n-a înțeles nimic, din simplul fapt că este DOBITOC, atunci Dumnezeu împreună cu Duhul Sfânt, îi mai dau o şansă şi îi spune: "bă, pune mâna şi învață şi tu ceva pe lumea asta, în existența asta dacă vrei să înțelegi ceva!". Oricum sunt o grămadă de CRETINI şi nu mă refer la săracii bolnavi (căci există o boală care se numeşte aşa) ci la acei DOBITOCI care trăiesc doar în "doru` lelii".

Noi avem un scop clar şi precis pe Pământul ăsta. Să evoluăm. Dacă nu suntem în stare.. asta este… dar eu sper că suntem…

Gândiți-vă.. suntem vreo 6 miliarde şi 800 de milioane. Foarte aproape de 7 miliarde. Marea majoritate se află încă în Asia. Indienii, cei se înmulțesc foarte repede şi mult, au o religie foarte "sănătoasă". Spre deosebire de un participant la o discutie, ce părea limitat, când l-am întrebat care este cea mai importantă religie, mi-a răspuns "cea ortodoxă". Eu am spus că nu e importantă nicio religie atât timp cât ajungi la acelaşi rezultat. Este altă cale, dar finalul este acelaş. Ca şi cum două maşini merg către Bucureşti. Una merge pe partea cu Urziceni, cealaltă pe autostradă. Dar amândouă ajung la Bucureşti. Deci, nu este importantă calea, ci finalul ei.

04.07.2009, ora 19:10. Azi vreau să vorbesc despre Dumnezeu. Sunt 3 păreri acceptate:

Prima şi cea mai răspândită este că Dumnezeu este pretutindeni, că El ne veghează îndeaproape, că El este în gândurile noastre. Sunt perfect de acord. Dacă a făcut Universul în măreția lui şi funcționează remarcabil, crezi că i-ar fi greu să fie în gândurile noastre? Să ne ghideze? Eu cred că nu! Dar am o întrebare: cum rămâne cu liberul arbitru? Ce libertate am mai avea noi? Poate că nici nu avem. Voi reveni la acest subiect.

A doua, este că Dumnezeu ne-a creat şi ne lasă să ne dezvoltăm. Când vom ajunge să evoluăm spiritual atunci va interveni şi El. Intervine sporadic în viaţa noastră şi ne lasă liberul arbitru nouă. Atunci am avea într-adevăr liberul arbitru.

A treia părere este că Dumnezeu nici nu există. Este o părere proastă, caracteristică ignoranţilor. Nici măcar nu încerc să explic contrariul, căci este ca şi cum aş încerca să explic existenţa aerului, ceea ce este evident.

Aş vrea să revin la prima părere. Noi suntem parte din Dumnezeu, aşa că El este mereu în noi. Face parte din noi. Dar după câte ştim, El este Bunătatea, Iubirea necondiţionată. Ei, atunci cum rămâne cu problemele ce se întâmplă pe Pământ? De ce un suflet trebuie să se chinuie pe Pământ? De ce îl lasă? Păi, aici intervine Duhul Sfânt. Există ca o formă în care toate acţiunile sufletelor în timp ce sunt încarnate rămân întipărite. Duhul Sfânt este Adevărul. Şi acolo toate consecinţele acţiunilor tale sunt întipărite. Dacă nu sunt în concordanţă cu Adevărul, va trebui să suporţi consecinţele. Adică, ai făcut rău pe Pământ, acolo rămâne întipărit pentru o vreme acel rău, iar în altă viaţa (sau poate chiar în aceasta), trebuie să plăteşti proporţional cu acel rău pe care l-ai făcut. Gândul negativ pe care-l trimiţi (căci orice gând pleacă sub forma unor unde în Univers, nu?) are grijă să se întoarcă tot asupra ta! De aceea există vorba că dacă gândeşti pozitiv ţi se vor întâmpla lucruri bune, şi din contră dacă gandeşti negativ ţi se vor întâmpla lucruri rele. Atunci te gândeşti de ce ai ghinioane, nu de ce îţi merge prost o perioadă de timp. Asta este explicaţia. Vedeţi, totul are o logică. Nu cum spunea un îndoctrinat într-ale ortodoxiei, că nimic nu are logică în ale credinţei. Ba da, prietene (m-aş mira să citeşti aşa ceva), totul are o logică. Tot Universul ăsta merge după o logică. Şi e construit logic. Şi Pământul funcţionează după o logică. Şi corpul uman funcţionează după o logică. Totul este logic!

Revenind la Dumnezeu. Îmi place să cred că este peste tot. Că este pretutindeni. Nu spuneau înaintaşii noştri "nihil sine Deo"? Oare de ce? Păi Dumnezeu făcându-ne, există în noi. Suntem parte din El. Şi atunci este mereu cu noi. Nu ne poate părăsi şi nici nu cred că o face vreodată, cu toate că ai impresia uneori. Nu ne părăseşte, pentru că El făcându-ne, ne iubeşte. Şi atunci când greşim, tot ne iubeşte. Numai că aici intervine Duhul Sfânt.

Ne iubeşte necondiționat. Evident că timpul nu există la El dar, gândiți-vă că a pus la cale existența noastră de minim 4.5 miliarde de ani. De când există Pământul. Şi nu numai existența, ci şi evoluția noastră. De la stadiul de "moluscă". Intrăm cât de curând în ultima treaptă de evoluție. Mai avem un pic şi terminăm penultima treaptă. Un an şi un pic.

Sincer să fiu de-abia aştept să vină acel an 2012. Sper să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple. Eu nu mai reusesc să exist în această "societate", nu mă pot adapta. Este greu să stai printre oameni care nu au nimic în comun cu omenia. M-am săturat. Şi chiar de n-ar fi să trec mai departe pe altă vibrație, tot voi scăpa de această lume. Măcar că mă voi reîncarna pe altă lume, pe altă planetă. Unde sper eu să nu fie aşa. Ca aici. Unde este promovată prostia. Materialismul este la putere. Dacă eşti dobitoc, ai toate şansele să fii om de succes. Mă rog, nu pot spune că sunt invidios pe aceştia, pentru că scopul nostru pe Pământ este să evoluezi spiritual, nu să faci burtă şi să îți bați joc de oameni, sau să fii arogant. Asta înseamnă că acei dobitoci rămân la acelaşi stadiu de evoluție. Nu învață nimic, şi nici nu ştiu cum să facă asta. Ei….

Să termin totuşi într-o notă optimistă: va fi şi mai bine. Mai este puțin şi îl vom vedea pe Dumnezeu. Sper. AMIN.

05.07.2009, ora 23:25. Mi-am adus aminte că în cartea "inuaki" se spune ceva cu totul tulburător. Cel puțin pentru mine. Zice-se că dacă ai cancer trebuie să îi mulțumeşti lui Dumne-

zeu. La început n-am înțeles, dar apoi… în logica exprimată acolo, cel ce spunea asta avea dreptate. De ce? Păi uite de ce: dacă sufletul este încarnabil, atunci totul se explică. Acel inuaki spunea că nimic nu este întâmplător! Foarte tulburătoare treaba asta! Şi mai spunea că atunci când te încarnezi, în această viața se plătesc greşelile din alta. Atunci dacă ai cancer, înseamnă că ai greşit rău în altă viață. Şi aici am ajuns la mulțumiri… atunci, îi poți mulțumi Duhului Sfânt că ți-a trimis o aşa boală căci în altă viața nu vei mai suferi. Te "achiți" de "nota de plată" pentru ce ai comis în altă viață. Şi sufletul se curățeşte. Într-adevăr, asta este liniştitor dacă gândim la scară mare. La scara Universală. La infinitate. Căci doar suntem eterni. Singurul lucru care mă deranjează este că noi (eu, cel puțin), nu ne aducem aminte nimic din alte vieți pe care leam trăit. Şi nu înțeleg de ce. N-ar fi mai uşor să îmi aduc aminte ce am trăit în altă viață? Să fie ca un capitol de carte. Pentru că aşa m-aş putea corecta mai uşor. Aş putea corecta greşelile şi le-aş putea evita pe altele. Şi evoluția ar fi mai uşoară. Nu? Dar este ceva simplu în Universul ăsta? Dar poate că Pământul nu suportă decât astfel de evoluții. Sau poate că noi, ca suflete ce am ajuns doar la nivelul acesta la care suntem acum, trebuie să trecem printr-o astfel de evoluție. Poate că ar exista şi altfel de evoluții, mai uşoare, dar accesibile mai târziu în evoluția noastră. Cine ştie?

Am văzut un film cu o doamnă care era bolnavă de o boală incurabilă. Şi mi-a plăcut cum şi-a acceptat moartea. Şi eu cred că mi-aş putea accepta-o! Până la urmă suntem pe Pământ doar în vizită! De ce să nu mă întorc acasă? Poate că sunt puțin amnezic acum şi nu îmi aduc aminte de acasă. Dar când voi ajunge acolo, cu siguranță voi şti ce am de făcut. Nu cred că ar trebui să ne fie frică de moarte, ci ar trebui să ne bucure. Căci ne întoarcem acasă.

Dacă nimic nu este întâmplător, atunci chiar viața noastră este ghidată. Atunci de ce să mă mai chinui să fac ceva,

dacă acel ceva este predestinat să se întâmple? Dacă se va întâmpla oricum şi orice aş face? Asta nu o înțeleg. Eu cred că este predestinat, dar totuşi poți alege. Sunt milioane de variante, chiar mai multe. Nu merge altfel. Nu ştiu. Voi afla şi eu mai devreme sau mai târziu. Oare voi şti ce trebuie să fac, să nu mă rătăcesc pe acolo? Voi avea în "gene" direcția în care trebuie să merg? Voi vedea.

Aş mai avea o nelămurire…(mă rog, ele sunt mult mai multe, dar pe asta o aduc acum aici). Această nelămurire datează încă de la începuturile mele într-ale religiei. Chiar de când citeam Biblia. Există bine şi rău? Mă refer la cel absolut. Să fiu mai explicit. Dumnezeu când a făcut lumea noastră şi Universul s-a gândit la bine. Nu? Nu cred că s-ar fi gândit la ceva rău. Să facă ceva rău. S-a gândit să facă ceva bun. Ei, dacă a făcut ceva bun, de unde a venit răul? Povestea cu îngerul care se răscoală nu o cred. Un înger nu se poate răscula împotriva Creatorului, din simplul fapt că este bun. Este ființă de lumină. Îngerul nu trebuie să ştie cum este să fii rău. Deci chestia pe care o scrie Biblia, nu o cred. Nu are nicio logică. Şi atunci ar fi două explicații:

Prima, Dumnezeu ar fi făcut în inteligența Lui un echilibru, şi binele şi răul. Pentru că numai binele ar dezechilibra balanța. (Sau poate nu există o balanță, nu? Există numai bine.) Atunci s-ar explica chestiile religioase, cum că există îngeri ai binelui şi îngeri ai răului.

A doua, Dumnezeu ne-a făcut, dar ne-a lăsat să evoluăm după cum ne-a "tăiat" capul (uite acum am şi o explicație, de ce diferă atât de mult Vechiul Testament de Noul Testament). Capul, "tăindu-ne" prost, unii au rămas buni, unii au devenit răi. Sau poate că am fost influențați de unii răi. Dar noi avem liberul arbitru. Şi atunci putem să facem ce vrem sau ce vor alții. Şi să avem impresia că avem liberul arbitru… nu cred că voi afla vreodată asta…

De ce e diferit Noul Testament de Vechiul Testament? Pentru că Dumnezeu ne-a lăsat să evoluăm dar ne-a

supravegheat tot timpul. Numai aici la noi există timp. Acolo în Univers timpul nu mai există. El ne veghează, ne mai trimite câte un impuls din când în când, iar când consideră că am depăşit un anumit nivel ne mai dă un brânci, ne mai învaţă ceva. Aşa şi cu Vechiul Testament. L-a luat pe Moise, i-a dat legile, l-a pus să scrie ce i-a spus EL. Ne-a făcut din semisălbatici nişte oameni civilizaţi, care se tem de ceva. Ne-a ordonat. După ce am stat aşa o vreme, când a considerat El, a trimis pe Isus pe Pământ, să ne schimbe punctul de vedere. Din nou. Şi să ne înveţe cu totul altceva. Şi El a adus Noul Testament. Cu totul alte idei, alte valori. Şi Isus spunea: "pocăiţi-vă căci sfârşitul este aproape". Aproape pentru El însemna 2000 de ani. Pentru noi muritorii, "aproape" înseamnă câţiva ani. Dar El trăieşte în spaţiul fără de timp. Atunci ce însemna "aproape" pentru EL? 2000 de ani pe lângă existenţa Universului (evaluat la 13 miliarde de ani) sau chiar al planetei (evaluat la 4,5 miliarde de ani), îl poţi evalua ca "aproape", nu? Asta cred că ar fi explicaţia pentru diferenţa între Vechiul Testament şi Noul Testament. Mereu m-am întrebat de ce este atât de diferit. Acum am aflat răspunsul. Am aflat răspunsul. Sau mi s-a oferit răspunsul? Ei, la întrebarea asta nu ştiu să răspund. Încă…

11.07.2009, ora 19:45. Încă mă fascinează această dualitate între bine şi rău. Nu mă pot hotărî. O fi existând răul la bază? La origini? Dacă nu a existat de la origini, de unde o fi venit? Am să scriu altădată. Sau acum…

În Cartea lui Enoh, carte care este interzisă în creştinism, carte necanonică, se scrie că îngerii au coborât pe Pământ şi s-au cuplat cu femeile oamenilor. Şi le-au împărtăşit acestora secrete ce erau "rezervate" lor. Iar copiii ce au rezultat din aceste împreunări, erau uriaşi (vezi Biblia, lupta lui David cu Goliat).

Aşa s-a născut răul. Dacă această carte este adevărată (şi nu ştiu de ce nu ar fi, căci este scrisă în aceeaşi perioadă cu celelalte scrieri), înseamnă că îngerii au liber arbitru. Întrucât ei au ales. Există chiar scrieri în care Noe vorbeşte cu Enoh (cu spiritul lui, întrucât Enoh murise de câteva sute de ani).

12.07.2009, ora 14:50. Am să vorbesc şi azi despre bine şi rău. Vreau să facem un exerciţiu de gândire. Şi să aduc toate elementele pe care le ştiu, în discuţie. Aşadar…

Dumnezeu ne-a făcut. Dar cum? Cum spune Biblia? După modelul creaţionist? Dacă ne-a făcut aşa cum spune Biblia, atunci el a făcut şi binele şi răul. Dar, Biblia nu ne spune de ce a făcut omul. Dacă l-a făcut doar de dragu` de a face ceva, atunci este explicabil de ce a făcut şi răul. Dar, Dumnezeu ne iubeşte căci ne-a făcut după chipul şi asemănarea Lui. Atunci de ce să facă răul? Dacă tu îl iubeşti pe fiul tău, îi doreşti răul? Eu zic că nu, dacă am fost făcuţi după cum spune Biblia. Dumnezeu a făcut îngerii. Şi unul din îngeri s-a răsculat. O problemă: Dumnezeu a făcut îngerii perfecţi, ca El, pentru că să Îl ajute. Nu? Cred că este corect. O.K. Atunci, cum se poate răscula un înger? Cum poate gândi cineva negativ dacă nu ştie că există aşa ceva? Cum te poţi gândi tu, ca om, la o teorie matematică dacă nu ştii nimic despre matematică. Nu ştii nici măcar că există matematica? Sau, hai să dau un alt exemplu. Te poţi gândi la quarci dacă nu ştii ce sunt şi nici că există? Eu zic că nu. Atunci, cum se poate răscula un înger? Eu cred că această teorie cade. E o explicaţie dată de biserică, ca multe altele, doar aşa de "dragul lelii".

Dacă Dumnezeu ne-a făcut după modelul evoluţionist, (căci da, Darvin avea dreptate, dar a omis ceva. Ceva foarte important. Nu a spus cine a determinat toată această evoluţie! Evident Dumnezeu. El a creat toate condiţiie necesare

pentru dezvoltarea vieții pe Pământ. El a dat acea scânteie pentru dezvoltarea oamenilor. Tot El a aşezat Pământul la distanța optimă față de Soare, pentru dezvoltarea vieții. Şi nu s-a gândit la suflet, care este etern. Şi multe altele), atunci ne-a lăsat să ne dezvoltăm la întâmplare. Pur şi simplu din stadiul de proteină, în acea "supă primordială", trecând prin stadiul de nevertebrată, apoi vertebrate şi în ultimă instanță omul. Nu s-a mai implicat decât foarte rar în evoluția noastră, lăsându-ne să ne dezvoltăm conform unui plan, unui plan la nivel Universal. Un plan ce, foarte probabil a fost aplicat şi altor civilizații din Univers. Şi atunci şi răul şi binele s-au dezvoltat într-o egală măsură. Oamenii evoluând aşa cum au vrut ei, s-au dezvoltat ca atare. Au învățat şi răul şi binele. Iar cum răul este mai uşor de făcut decât binele, atunci răul predomină în lumea largă. Există chiar o vorbă: "să faci rău este uşor, e mai greu să faci bine cuiva".

Ar mai exista o altă variantă. Cea a colonizatorilor extratereştri. Există părerea din ce în ce mai accentuată şi mai răspândită cum că pe la începuturile noastre, ale omenirii, Pământul ar fi fost colonizat de nişte extratereştri, nu mulți la număr, dar superiori, numiți Anunaki, care ar fi căutat mână de lucru ieftină pe Pământ. Există multe scrieri în acest sens, statuile din muzeul național din Bagdad (asta dacă or mai fi pe acolo după războiul din Irak). Aceştia aveau o înfățişare reptiliană, şi sunt descrişi în mai toate civilizațiile vechi, din India până în America Centrală, trecând, evident, prin Sumeria. Unii ar spune: "prostii!!" eu aş spune: ia citeşte cartea lui Stefan Erdmann "Pe urmele zeilor", căci acolo ai o descriere în detaliu a ceea ce s-a descoperit de-a lungul timpului. Ştiu că sună un pic "dubios" pentru cei ce nu ştiau şi nici nu bănuiau nimic despre această colonizare, dar dacă vei citi cărțile lui David Icke, vei înțelege. Aşa se explică şi craniile găsite ce diferă complet de cele umane şi scheletele gigantice găsite, de 4-5

metri. Cu giganții vă dă o lămurire chiar Biblia, în Geneză. Şi spune că în cap.6 paragraful 4, "în vremea aceea s-au ivit pe Pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii..". Cine sunt acei fii ai lui Dumnezeu? Domnii popi n-au mai putut măslui această parte a Bibliei cum au făcut până acum. Nu ştiu motivul, poate este o scăpare. Oricum revenind, dacă ne-au colonizat aceşti reptilieni, atunci, din dorința lor de a conduce lumea, au implementat răul. Şi astfel răul există ca de import, să spunem. Prin rău înțeleg invidia, mândria, minciuna, crima, lăcomia şi altele. Atunci când acei extratereştri au venit pe Pământ, au adus aceste rele pe Pământ. Şi le-au împrăştiat cu uşurință, căci să nu uităm că ei ne erau superiori. Noi suntem primitivi în gândire. Şi atunci lor le-a convenit acest lucru, căci cu cât suntem mai proşti cu atât suntem mai uşor de condus, nu? Treaba noastră nu este să gândim ci să muncim. Să fim nişte roboței. Asta se încearcă şi în zilele nostre.

Acum, mă întreb un lucru: dacă cel din "Inuaki" are dreptate şi aceşti reptilieni vor încerca să scape de noi, numai aşa din răutate? Atunci când va veni vremea, adică în 2012. Dacă din răutate vor vrea să înceapă un război nuclear? Cum mai evoluăm?

Nu cred că îi lasă Dumnezeu să distrugă o întreagă planetă. Altfel nu ar avea niciun sens, nu? Păi a aşteptat Dumnezeu atâta vreme (pentru El nu există timp), ca tocmai când să ne definitivăm traseul, să nu mai existăm? Nu cred că permite Dumnezeu acest lucru. Dar de ce permite acum să se întâmple ceea ce se întâmplă? Pentru că pe El nu Îl interesează cum se face evoluția, ci îl interesează să se facă. Asta cred. Altă întrebare: ce or fi având aceşti extratereştri în cap, să se pună împotriva lui Dumnezeu? Răspuns: ori sunt atei (ceea ce mă miră la nişte ființe superioare), ori nu prea îi interesează decât propria lor existență fizică. Cea spirituală nu-i mai interesează. Cred.

Această teorie de vizitare a Pământului de către alte ființe superioare nouă, aduce explicații şi altor lucruri lăsate de izbelişte ce nu se pot explica. Mă refer la acele urme de talpă din America de nord şi Africa de est evaluate la 2-4 milioane de ani, lăsate în cenuşă vulcanică. Cea din America de Nord, mai exact Statele Unite, are formă de talpă de cauciuc, cu brazde transversale. Vă dați seama că nu se mai pomeneşte nimic despre aceste urme, căci în concepția celor mulți nu pot fi explicate. În "Forbidden archeology" se spune că s-au găsit şi oase şi chiar schelete de om modern datând undeva între 3-4 milioane de ani în urmă. Vă las pe dumneavoastră să vă gândiți. Gata nu mai scriu. V-am pupat. Pa!

P.S. David Icke şi Stefan Erdmann înțeleg prin coborârea fiilor lui Dumnezeu din Geneză, cum că ar fi nişte extratereştri veniți pe planeta aceasta pentru colonizare.

16.07.2009, ora: 09.10. GÂDURILE SE POT MATERIALIZA!!! Vă dați seama ce înseamnă asta? Înseamnă răspunsul la toate problemele omenirii! Problemele individului şi de grup. Problemele întregii societăți! Problemele întregului Pământ! Este remarcabil! Trebuie doar să conştientizăm acest lucru. Gândiți-vă! Dumnezeu a făcut Pământul. După cum zice şi Biblia. Păi înainte să îl facă, s-a gândit să îl facă! Credeți că a început să ia un bulgăre şi apoi să îl modeleze până ce ajunge în forma actuală? Ei bine nu. Dumnezeu, care este Conştiința Universală, este Conştiință, doar s-a gândit să facă Universul, iar undele lui cerebrale (care sunt nişte vibrații) au ajuns să se materializeze. Noi, când gândim emitem nişte unde. Unde, care au până la urmă o lungime de undă şi implicit şi o masă. Deci putem spune că emitem energie. Energie care prezintă o masă. O greutate. E adevărat, infimă, dar există. Nimeni nu o poate nega. Asta înseamnă că gândurile au primul pas spre materializare. Se

zice că, dacă te poți concentra cu toată puterea ta numai o secundă înspre un obiect, atunci el se materializează.

Noi suntem de fapt făcuți din energie. Materialismul este cam depăşit. Gândiți-vă. Suntem un întreg. În noi există organe. Organele sunt formate din țesuturi. Țesuturile sunt formate din celule. Celulele sunt formate din organitele celulare (ribozomi, lizozomi, nucleu, citoplasmă, membrană celulară şi multe altele). La nivel mai avansat ele sunt formate din proteine, lipide şi un pic de glucide, şi, mă rog derivați (glicolipide, fosfolipide, etc.). Proteinele, spre exemplu, sunt formate din atomi de carbon, hydrogen, oxygen, ceva azot, sulf, şi altele. Ei, acum e acum! Carbonul este format din electroni, protoni şi neutroni. Dacă le divizăm şi pe astea vom întâlni particule şi mai mici, de talia quarcilor, care practic sunt forme de energie. Dacă se merge cu divizarea şi mai mult, se vor găsi particule din ce în ce mai mici! Din simplul fapt că la acest nivel, cuantic, vorbim de energie! este ceva material cu masă extrem de mică ca şi undele cerebrale, ca şi gândul. Vedeți? Între undele cerebrale, gândul şi alcătuirea corpului omenesc, "carnea", nu există nicio diferență, la nivel microscopic (vorbim de microscopie cel puțin electronică!!). La nivel cuantic. Practic suntem energie. Şi dacă cineva nu acceptă acest lucru, atunci vă spun că dacă la nivel de microscopie electronică şi fizică cuantică suntem energie, iar la nivel macroscopic suntem materie, atunci, asta este dovada cea mai concludentă că energia se poate materializa!!! Foarte simplu! Atunci şi gândurile se pot materializa. Simplu, nu?

Acum, vreau să vă spun cum este posibil ca Isus să vindece pe acei bolnavi din Biblie. Este extrem de simplu. Isus a fost un suflet luminat care s-a încarnat să arate lumii că au urmat o altă cale decât cea corectă. Poate chiar era fiul lui Dumnezeu. Asta nu am cum s-o deduc. Deocamdată. Eu cred însă, că este un suflet luminat reîncarnat pe Pământ,

care a venit să ne lumineze, să ne arate calea corectă de urmat, calea cea dreaptă, şi care ne este rostul pe pământ. Ei, oricum ar fi, el fiind mult evoluat faţă de noi, are acces la Duhul Sfânt. Da, Duhul Sfânt există, am să vă arat şi acest lucru, altădată însă. Deci, revenind, având acces la Duhul Sfânt asta înseamnă că are acces direct la Lumină. La Lumina eliberatoare. La Lumina vindecătoare. La Lumina creatoare. Această Lumină este o formă de energie de vibraţie înaltă, care ghidează şi călăuzeşte omul. Este Lumina corectoare. Având acces direct la aceasta Lumină şi la Adevăr, în acelaşi timp, El poate să vadă problema omului şi prin Lumină să o corecteze. Căci boala apare la început la nivel energetic. Dacă îi dai un impuls corector corpului energetic, organului energetic, celulei, atunci boala se corectează. De fapt, boala nu mai apare în organ fizic. Simplu, nu? Gata. Am altă treabă de făcut.

Gândiţi-vă la gândurile ce se pot materializa! Pa, pa!

25.07.2009, ora 14:10. Aştept 2012. Atunci când se va întâmpla ceea ce trebuie să se întâmple.

Hai să spunem că din punct de vedere religios nu se va întâmpla nimic, cum spun scepticii. Dar măcar din punct de vedere al fizicii Pământului se va întâmpla. Este demonstrat că se vor schimba polii. Ştiinţific. Chiar am văzut şi un documentar pe Discovery. Mă uimeşte însă că nu se spune nimic la TVR. Sau poate nu au voie să spună pentru ca să nu intre lumea în panică. Sunt atâtea televiziuni "ahtiate" după "senzaţional"!. E curios. Măcar atunci, la schimbarea polilor, este demonstrat şi este şi logic că Pământul nu va mai avea acel câmp magnetic protector. Atunci vom fi supuşi direct radiaţiilor solare, radiaţii ce pot fi sursa de informaţie pentru unii. Nu? Pentru cei ce merită. Şi totuşi, dacă nu vom mai avea câmp magnetic protector, este posibil ca lumea sa moară în masă. Ceea ce este greu de crezut.

Sau, câmpul se va schimba progresiv, şi atunci, pentru păstrarea integrității vieții pe Pământ, se va păstra totuşi câmpul necesar vieții. Dar polii se pot schimba în acelaşi timp. Cum să mă explic… este ca şi cum o femeie se dezbracă şi în acelaşi timp se îmbracă. Adică, dă o mânecă jos şi în acelaşi timp pune o altă bluză, aşa încât să nu rămână dezbrăcată. Sper că m-am făcut înțeles. Căci altfel Divinitatea nu ar permite o catastrofă. Căci printre neghină există şi grâu prețios!

07.08.2009, ora 23:20. Acum, când au trecut 15 ani de când am lansat o întrebare, i-am aflat răspunsul. După cum am mai spus şi înainte, pe la 18 ani citeam Biblia. M-a surprins diferența semnificativă dintre Vechiul Testament şi Noul Testament. Nu am înțeles atunci, de ce în Vechiul Testament Dumnezeu era rău, răzbunător pot spune, voia "ochi pentru ochi, dinte pentru dinte" iar în Noul Testament era numai iubire. Este numai IUBIRE! Păi sunt două explicații: cea pe care o cred eu este că Dumnezeu ne-a pregătit. Eram prea involuați atunci să putem accepta iubirea. Trebuia să credem într-un Dumnezeu, singurul, Unicul, Atotputernicul. La momentul respectiv era ceea ce trebuia. Apoi a venit Hristosul, Mântuitorul omenirii ce ne-a trecut la un nou stadiu. O evoluție. Una foarte importantă. Pot extrapola că cei ce nu sunt în stare să iubească sunt involuați. Sunt la stadiul de acum 4000 ani. Cei care urăsc, cei care sunt răi, cei care nu sunt în stare să ierte sunt oameni care nu au evoluat. Prin urmare, ei nu pot ajunge să treacă de anul 2012. Pentru că nu sunt în stare.

A două părere despre diferența dintre Vechiul Testament şi Noul Testament ar fi că sunt două cărți diferite. Se spune că în Vechiul Testament sunt adunate o gramadă de legende şi scrieri vechi. Într-o anumită măsură (mă refer

aici la Geneză, primul capitol din Biblie) este adevărat. Acele scrieri din Geneză se găsesc şi în scrierile sumeriene şi în altele. Eu însă cred că este vorba de ceva la nivel spiritual. Nu se poate ca aceste scrieri să fie doar nişte scrieri. Au fost adunate cu un scop divin. Până la urmă, nimic nu este întâmplător, nu? De fapt orice carte are ceva spiritual în ea. Cu orice carte citită, evident, te îmbogăţeşti spiritual. Cu atât mai mult cu Biblia. Gata. Somn uşor!

23.08.2009, ora 16:40. Azi, zi mare pentru România. Ce mai defilam acum 20 ani. Groaznic!. O.K.

Am citit o carte în care se spunea că nu există reîncarnare. Nu prea îmi convine aceasta afirmaţie. Explicaţia lui este că reîncarnearea este prost înţeleasă! Că avem o Conştiinţă Universală. De fapt conştiinţa noastră, a fiecăruia, face parte dintr-o mare Conştiinţă Universală. Şi că fiind în viaţă o poţi "accesa". Oricum după moarte sufletul se întoarce în Univers, unde îi e locul, iar conştiinţa merge să îşi ocupe locul în marea Conştiinţă. Şi se pot atunci accesa diverse informaţii din alte conştiinţe individuale, ceea ce îi face pe oameni să zică, sau să aibă impresia că s-au mai încarnat de câteva ori având mai multe amintiri din aşa-zisa altă viaţă. Tot el spune că noi existăm în permanenţă, suntem veşnici şi nu ne încarnăm decât o singură dată. Căci evoluţia spirituală ar fi mai rapidă pe Pământ. Şi nu avem decât o singură şansă!! Asta seamănă cu ceea ce spune ortodoxismul, nu? Sau mă rog, creştinismul! Şi eu îl condamnam pe flăcăul ăla care s-a ridicat de la masă când i-am zis că există reîncarnare. Oricum ar fi, cele două teorii sunt apropiate. Esenţa este că existăm din totdeauna, că ajungem pe Pământ ca să putem evolua spiritual şi ne întoarcem într-un final (căci, nu-i aşa, oricărei naşteri îi este datoare o moarte) acasă. Unde, în amândouă teoriile, ACASĂ este bine. Nu d-aia există acea vorbă din bătrâni,

”nicăieri nu-i ca acasă?” Cred că este valabilă nu numai pentru o locuință.

Dacă ce spune acest autor, Stephen M. Greer, este adevărat, atunci nu ar mai trebui să ne fie frică de moarte. Pe de altă parte îmi place această teorie, pentru că cea cu reîncarnarea avea o hibă. În tot ceea ce făceai, practic nu era vina ta, ci aşa trebuia să se întâmple. Ori, asta nu îmi convine, pentru că astfel nu mai există liberul arbitru. Nu?

Să presupunem că în altă viață aş fi fost un om bun la suflet, un filantrop. Atunci, în viața asta, conform teoriei reîncarnării, ar fi trebuit să fiu un criminal, o jigodie de om, un superficial. Asta ar fi obligatoriu, căci un suflet trebuie să treacă prin toate stadiile, să le experimenteze pe toate. Şi atunci, dacă eu aş fi un suflet rău pe acest Pământ, atunci de ce mai pot eu fi tras la răspundere pentru asta? Mă întreb. Ar trebui să se împlinească “vrerea” şi atunci nu eu sunt răspunzător pentru asta. Nu? Asta o consider o mică scăpare în această teorie a reîncarnării. Dar şi această “scăpare” este supusă altor probleme, sau scutiri. Poate că sufletul în evoluția sa este întâi rău şi apoi reîncarnându-se, poate evolua în ceva bun. Nu? Căci mă gândesc că dacă deja ai evoluat la un anumit nivel, înțelegând ceva din viața asta, te mai poți reîncarna în ceva involuat? În ceva inferior spiritual? E ca şi cum te poți reîncarna într-o furnică (vezi asiaticii) acest lucru nu poate fi posibil. Iar un suflet rău este la nivelul unui animal (cu tot respectul pentru existența acelui suflet), nu poți fi rău şi să ai un suflet mare. Pur şi simplu sunt contradictorii. O inimă mare se poate (dacă îmi permit o glumă cam macabră) pentru că şi-o merită. Şi explic şi cum ajunge la inima mare: fiind rău este în special preocupat să facă rău în jur. Răul atrage rău. Atunci este stresat mai tot timpul. Stresul atrage după sine hipertensiune arterială, alcool, țigări, etc. hipertensiunea arterială, netratată corespunzator (ceea ce este de aşteptat la un stresat) acționează asupra inimii şi determină

insuficiență cardiacă până la urmă. Insuficiența cardiacă se caracterizează printr-o inimă mare la propriu. Se mai numeşte, popular, "inimă de bou." Vedeți că poate avea o inimă mare şi un om rău? O inimă mare, dar la propriu!

Revenind la reîncarnarea într-un suflet involuat, nu cred că acest lucru este posibil, dacă ai evoluat deja spiritual. Atunci şi această teorie a reîncarnării poate exista în continuare.

Vorbeam cu cineva deunăzi şi îi spuneam că din aproape 7 miliarde de oameni, noi, cei aşa-zişi evoluați, cei industrializați, suntem câteva sute de milioane. Căci Europa şi America de Nord sunt. Şi el îmi spunea că toți ceilalți ne sunt inferiori, că sunt nişte puturoşi şi că merită să fie acolo unde sunt, adică în mizerie. Mă intreb: aproape 6 miliarde de oameni fac ceva anume, iar noi care nu suntem niciun miliard, avem dreptate? De ce? Pentru că avem bani? Cel care are bani este superior celuilalt? De când? A, în societatea noastră absolut idioată, bazată pe materialism, într-adevăr banii sunt la putere. Artificial aş spune, dar da, aşa este.

Lumea este coruptă. Aşa că, dacă ai bani faci cam tot ce vrei, legat de material, de lumea materială, vreau să spun. Dar în lumea spirituală? Ce mai reprezintă banul atunci când ajungi ACASĂ? Când te întorci de unde ai venit? Astfel că multele miliarde de oameni din Asia, America de sud şi Africa nepunând accentul pe material îşi dedică viața evoluției spirituale. Într-adevar unde este simplitate în existență, există şi posibilitatea mai mare de evoluție spirituală. Aici am ajuns la ce spunea Isus despre cei bogați şi cei săraci. Spunea: "fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor este împărația cerurilor." Asta nu înseamnă că "săracii cu duhul" sunt proşti, aşa cum ar interpreta nişte cârcotaşi. E vorba despre cei care nu au o existență ancorată în material. Cei care sunt săraci la propriu, din punct de vedere material. Şi mai spunea: "mai repede intră o cămilă prin urechile acului decât un bogat în împărăția cerurilor".

Ce voia să spună cu asta? Păi aşa cum îl sfătuia chiar El pe bogatul acela, să dea la săraci averea şi să îl urmeze, lumea materială nu te lasă să evoluezi spiritual. Banii sunt ochiul dracului. Nu-i aşa? Aşa este. Ei, atunci să revenim la problema celor 6 miliarde de oameni. Până la urmă, cine are dreptate? Noi, europenii şi americanii, care de altfel tot din europeni provin, sau celelate popoare, care au întocmite civilizaţii foarte vechi? Căci mă gândesc la chinezi, la indieni, la amerindieni, (nici nu mai spun de popoarele vechi, sumerieni, maiaşi, incaşi.) popoare, care respectau şi mai respectă Pământul, planetele, Universul. Păi, nu Isus a trebuit să vină să ne dea "mură în gură" întregii lumi? Căci El ne-a desluşit această dilemă. Cred că nu mai are rost să dezvolt această problemă. Consider că i-am răspuns prietenului meu. Gata. V-am lăsat. Pa, pa!

26.08.2009, ora 00:55. Mă uitam peste ce am scris atunci când am început această carte. Eram foarte pornit pe biserică. Şi pe Biblie. Ei, totuşi biserica, făcând rău atâtea veacuri şi fiind în continuare reprezentată de farisei şi ipocriţi, totuşi, face şi bine unui segment de populaţie. Dar, nu este numai blamată de mine, este şi laudată. Şi de ce acum? Pentru că acum am înţeles. Cartea asta este scrisă din trăirile mele în acele momente. Nu se vrea o carte de căpătâi pentru lumea obişnuită, ci arată trăirile pe care le aveam. Asta nu înseamnă, însă, că nu sunt adevărate unele chestii. Eu vreau, dacă va fi citită de către cineva, să se regăsească răspunsuri la eventuale întrebări "ce par fără răspuns". Eu vreau să fie cumva "luminătoare" pentru un om care trăieşte acel gen de trăiri pe care le-am avut şi eu şi care m-au frământat mai bine de 15 ani. Revenind la partea bună a bisericii! Popii propovăduiesc totuşi Noul Testament şi prin asta pacea, iubirea, bunătatea, credinţa. Există o mare categorie de oameni care merg la biserică, dar care

nu înțeleg nimic din esența slujbei. Sau care atunci când ies din biserică uită tot, ca şi cum cineva le-ar şterge cu buretele informația acumulată. Dar există şi o categorie mai mică, ce-i drept, de oameni care ascultă cu obedienţă litera Bibliei şi nu ies din cuvântul popii. Aceşti oameni, care nu îşi pun întrebări de niciun fel, dar care ascultă de popă, Biblia şi o respectă precum şi cuvântul lui, sunt cei ajutați de biserică. Ei învăța să fie buni, ei învață să nu fie răi, ei învață să fie iubitori cu aproapele lor sau să nu fie orgolioşi, duşmănoşi, să nu râvnească la bunul altuia. Învățând aceste lucruri, învață de fapt esența omului şi esența existenței lui pe Pământ. Şi astfel el evoluează spiritual, evident cu o singură condiție, pe care a aceptat-o de la început ca fiind adevărată: SĂ CREADĂ ACESTE LUCRURI CU ADEVĂRAT!!!

Am abordat acum câtva timp problema binelui şi răului. Încă nu am o teorie bine stabilită, dar cred totuşi că răul nu există în Univers. Dintr-un simplu motiv. Căci Dumnzeu a făcut Universul, Planetele inclusiv şi locuitorii planetelor, El a "construit" tot. Nu avea de ce să facă răul. El a făcut binele. Dar atunci de unde a apărut răul? Iată o întrebare la care nu am răspuns. Chiar nu ştiu. E posibil ca răul să fie caracteristic unei stări de evoluție inferioară. După ce ai ajuns la o stare superioară de dezvoltare, cred că răul se dizolvă, dispare. Dar, ca să existe răul trebuia ca Dumnezeu să îl gândească. Să îl facă să existe. Nu? Atunci, asta înseamnă că a făcut răul doar că să existe în trepte de evoluție inferioară în existența primitivă, lăsând la aprecierea omului, sau ființei, prin liberul arbitru, dacă vrea să îl folosească. Mă întreb de ce la animale nu există rău. De ce numai la om? Unii ar spune că este o ființă superioară. Eu zic că probabil avem conştiință, conştiință individuală, că suntem înzestrați cu o gândire, mai mult sau mai puțin logică. Se poate să îl fi conceput prin forma-gând de la începuturi ca o alternativă, ca o contrabalanță la bine. Gata, mi-e somn! Somn uşor!

10.09.2009, ora 22:25. Am înțeles în sfârşit, după "lupte seculare care au durat 20 de ani", din ce cauză spunea Isus cum că nu trebuie să judeci pe nimeni. Singurul care te poate judeca este Dumnezeu. Şi prin asta nu înțelegea judecata ca fiind ceva negativ. NOI înțelegem judecata că fiind ceva negativ. Pentru că gândim aşa. Şi mai spunea: "mai bine uită-te la bârna din ochiul tău, decât la paiul din ochiul altuia".

Dar să revenim la oile noastre. Avem în creier o zonă, numită paleocortex în termeni ştiințifici, adică sistemul nervos central vechi. Numele ei este sistemul limbic. Această zonă nu cunoaşte orientare temporo-spațială. Nu este în stare să personalizeze relațiile şi nici discuțiile. Aşa că în momentul în care spui ceva, orice, sistemul limbic îl acceptă ca fiind adresat creierului tău. Dacă critici pe cineva, sistemul limbic va accepta aceasta critică ca fiind adresată tot ție. Dacă simți compasiune pentru cineva, tot sistemul limbic va prelua acest sentiment. De aceea spunea Isus să nu criticăm pe nimeni. Să nu judecăm. Căci aceasta se întoarce împotriva noastră. Şi tot de aceea spunea să fim iubitori (asta, printre altele), căci se întoarce tot la noi acest sentiment. Gândurile negative atrag fapte negative. Gândurile pozitive atrag fapte pozitive. Şi atunci? Nu avea dreptate? Vedeți cum nimic nu este întâmplător?

Mai voiam să mai scriu ceva despre Dumnezeu. Am mai scris, dar vreau să întăresc lucrurile. Despre cum este El numai iubire. Cum El este Tatăl nostru. Cum El este cel ce ne protejează şi nu ne pedepseşte. Cum El este Forța fără de care Universul nu ar putea fi. Cum El este Conştiința Supremă, Conştiința Universală. Cum El este omniscient, omniprezent. Cum El este ubicuitar. Cum a fost înțeles greşit de altfel, de biserică. Nu este un moşneag cu barba albă care ne amenință că ne trimite în focul veşnic al iadului

dacă nu facem ceva (să dai bani la biserică, spre exemplu). El este cel care a gândit şi a născut Universul, cel care ne-a creat condiţiile ca noi să existăm, cel care are un plan cu noi ca OMENIRE, umanitate, şi nu anumite popoare, cel care a facilitat, sau determinat, mai exact, existenţa multor alte civilizaţii pe alte planete din infinitul Univers. Este Cel care a fost, este şi va fi. Este Cel infinit. Infinit în existenţă. Infinit în puteri. Infinit în inteligenţă. Infinit în bunătate. Infinit în dragoste. Infinit în iubire. Pur şi simplu. Somn uşor!

20.09.2009, ora 23:15. Astăzi vreau să discut despre apariţia răului. Am mai discutat asta într-o pagină anterioară. Acum am realizat altceva. Atunci nu prea se legau, Dumnezeu fiind Bunătate, puritate, iubire, nu poate să facă, să inventeze răul. Nu merge aşa. Nu poate fi aşa. Biblia spune că Dumnezeu a făcut binele şi răul. Dar eu zic că Dumnezeu nu este un bătrânel care de-abia asteaptă să ne judece greşelile. Dumnezeu este iubire, este Ceea ce este şi va fi şi Ceea ce a fost. Este Conştiinţa Supremă.

Noi, în momentul în care ne naştem, primim un suflet şi un spririt. De fapt nu le primim, ci existăm. Ele sunt dintotdeauna. Sufletul este localizat în inimă (după cum spun bătrânii), iar spiritul este localizat în creier. Eu spun aşa: spiritul este acelaşi cu conştiinţa. Cum am mai spus mai devreme, conştiinţa este parte din Conştiinţa Universală. Există o vorbă, tot bătrânească: omul care face rău, nu are conştiinţă (de fapt are o conştiinţă inferioară). Sau: dacă faci rău cuiva, un rău voluntar, îl ai pe conştiinţă. Ce vrea să însemne asta? De ce nu îl ai pe creier, sau pe suflet? Îl ai pe conştiinţă, pentru că acea conştiinţă există pentru totdeauna. Bun. Când ne naştem, vom avea sufletul etern şi parte din Conştiinţa Universală. O conştiinţă proprie. Lipsa acestei conştiinţe va determina aparţia răului. Dacă nu apelezi la conştiinţă, când faci o acţiune, săvârşeşti un rău.

Şi aşa se poate explica de ce acel înger a decăzut. Nu a apelat la conştiinţa sa. A acţionat în lipsa conştiinţei. Şi atunci a devenit rău. Poate că şi Lilith a făcut la fel, nu? Şi apoi totul a fost floare la ureche. Dacă un rău a fost făcut, răul se poate învăţa mult mai uşor. Şi atunci, existând un precedent, nu mai este mare lucru de făcut. Totul merge de la sine. Şi astfel se poate explica cum a fost posibilă apariţia răului, fără că Dumnezeu să fie "nevoit " să determine apariţia lui. Pentru că Dumnzeu este BUN, este IUBIRE, este PACE, este LUMINĂ. Întunericul este lipsa luminii. Nu? Aşa este şi cu răul. Este lipsa conştiinţei. Este lipsa binelui.

Doamne ajută! Somn uşor!

21.09.2009, ora 21:30. Azi vreau să vorbesc despre Isus. Ştiu că am mai vorbit şi că probabil voi mai vorbi, dar acum am, aşa cred, cel puţin, alte informaţii. Sunt mai multe teorii despre existenţa şi apariţia lui Isus. Cât şi despre învierea Lui. Să începem cu începutul. Am mai spus la un moment dat că Isus nu ar fi putut exista dacă n-ar fi fost om. Adică, dacă nu s-ar fi născut dintr-un ovul şi un spermatozoid. Acum, dacă ar fi aşa, există două posibilităţi:

Să se nască om, din Maria şi Iosif, normal ca toată lumea şi să moară la fel, având gânduri de război (aşa cum am văzut un reportaj pe National Geographic), căci se gândea că regatul lui va fi cucerit cu arma (eu nu cred că poate fi vorba de aşa ceva, întrucât nu corespunde cu nimic din evanghelii, fie gnostice sau canonice.). Această ipoteză, nici măcar nu ar trebui amintită, este doar pentru acei atei ignoranţi care nu au citit absolut nimic despre religii, dar au pretenţia că ştiu tot. Ei sunt în mare greşeală.

A doua posibilitate ar fi să se nască om (adică din spermatozoid şi ovul) dar sufletul să fie unul luminat. Să fie încarnat sau reîncarnat într-un om, care ajuns la vârsta de 30 de ani să înceapă să propovăduiască ceea ce avea de

propovăduit. Să facă ceea ce avea de făcut. Să facă aşa cum spune scriptura că trebuie să se înfăptuiască. Nu astea erau cuvintele lui Isus?

Ar mai fi o altă posibilitate. Pe care am descoperit-o sau care mi-a fost revelată la un moment dat. Am scris în paginile anterioare că gândul se poate materializa. Cred cu putere asta, căci altfel nu s-ar putea explica naşterea Universului. Atunci, totul este de la sine înțeles. Căci se poate explica acel pasaj din Biblie care spune că Isus s-a născut din fecioară. Cum? Simplu. Căci Maria are un ovul, iar Dumnezeu prin gândul său a făcut spermatozoidul. Căci a făcut El un Univers întreg, infinit, dar un spermatozoid? Mă rog, şi spermatozoidul este tot un fel de infinit. Gândiți-vă la cromozomii ce se găsesc acolo şi la genele care alcătuiesc acei cromozomi, la bazele azotate care alcătuiesc cele două spirale. La moleculele care alcătuiesc bazele azotate. La atomii care alcătuiesc moleculele. La protonii, electronii, neutronii şi altele din atomi. Intrând şi mai mult în detaliu, dăm peste quarci şi apoi gluoni. Sunt convins că în viitorul apropiat se vor descoperi şi alte particule din ce în ce mai mici. Oricum de la un anumit nivel particular se comportă şi ca o undă. Dar asta este o altă discuție. Bun, revenind, Dumnezeu a determinat apariția spermatozoidului. Şi s-a format un omuleț ce s-a numit Isus. Fiind intervenție divină, e impropriu să îl numim om, aşa că o să îl scriem aşa "Om". Să îl putem deosebi. Atunci sufletul este evident unul Iluminat. Este un suflet nobil, aşezat în apropierea lui Dumnezeu. Îşi spunea că este Fiul lui Dumnezeu. Oare nu suntem toți fii ai lui Dumnezeu? Nu El ne-a făcut pe toți? Nu cred că Dumnezeu şi-a făcut un fiu anume. Cred că doar era un suflet luminat, ce l-a înțeles pe Dumnezeu. Şi că a fost programat să vină pe Pământ să învețe oamenii ceea ce vrea Dumnezeu de la ei. Aceasta este o nouă idee despre Omul Isus. Şi care încearcă să unească ştiința cu re-

ligia. Nu vreau să se excludă una pe alta, ci vreau să se completeze, să se explice una pe alta. Cam atât pentru azi. Somn uşor!

27.09.2009, ora 16:45. Azi vreau să vorbesc despre Univers. Iar? Da, iar. Este atât de mare şi de complicat, încât nici într-o viaţă de om nu poţi vorbi despre tot. Asta considerând că îl cunoşti. D-apoi să nu ştii şi să îţi dai cu presupusu`…azi aş vrea să ating un subiect, mai sensibil (cel puţin aşa îl cred eu). Despre mărimea Universului. So…

Avem două teorii: un Univers finit şi un Univers infinit. Eu am să încerc să expun cele două păreri, sau teorii, ale mele. Este de acceptat cea care este cel mai uşor de înţeles. So…

Dacă Universul este infinit. Păi, dacă Universul este infinit, atunci totul este simplu. Există un Creator ce l-a făcut. Cum? Păi, Dumezeu, sau cum vrei să-i spui, Forţa creatoare, Creator, Energie pură, Iubire, Pace, cum o fi, s-a gândit la un Univers. Orice gând are nişte unde. Orice gând înseamnă unde! S-a gândit să se facă un Univers. Atunci a apărut un punct de masă cu energie infinită. Şi acest punct a explodat. Şi uşor, uşor, s-a format Universul. În cateva miliarde de ani. Pentru Dumnezeu care este etern, aproximativ 14 miliarde de ani este o nimica toată. Aceasta este teoria big bang-ului explicată printre alţii de Stephen Hawking în cărţile sale (o scurtă istorie a timpului, o mai scurtă istorie a timpului).

Dacă Universul ar fi finit… Ei, aici avem ceva probleme… sunt mai multe întrebări… există Dumnezeu. Dar Dumnezeu există şi a existat dintotdeauna. Îl acceptăm. Dar el a existat undeva. Unde? Înainte să se gândească la facerea Universului El exista undeva. Unde? Probabil că în Vid. Exista Dumnezeu şi Vidul. Adică Dumnezeu şi nimic altceva. (în paranteză fie spus există cineva, Haramein se numeşte, ce spune că totuşi vidul are o structură. Deci nu

ar prea putea să fie nimic. Nu? Până se va demonstra asta, acceptăm că Vidul este nimic, lipsa oricărei substanțe.) De unde a început existența lui Dumnezeu? Aici nu am răspuns. Şi nu cred că va avea cineva vreodată. Aşa că există Dumnezeu dintotdeauna. Îi acceptăm existența eternă. Buuuun. Revenind. Deci, există El şi vidul. Atunci când Dumnezeu a gândit să se facă Universul şi a apărut acel punct de masă infinită şi energie infinită, el a apărut în vid. Iar după Big Bang, acea energie s-a întins, s-a expandat, şi de aproape 14-15 miliarde de ani, de fapt 13,7 miliarde de ani, după cum a descoperit Hubble (pe la începutul anilor 1900), se pare că încă se mai extinde. Ei, asta înseamnă că Universul are unde să se extindă. Asta înseamnă că Universul nu este infinit. Asta înseamnă că este finit. Asta înseamnă că există după el, la marginea lui, ceva în care el se extinde. Probabil acel Vid. Care a existat odată cu Creatorul Universului. Sau care nu a existat.

Ei… acum am înțeles… Haramein spunea că vidul are o structură. Dar se referă la spațiul dintre planete, şi nicidecum la vidul în care se expandează Universul… spațiul dintre planete, pe care noi, impropriu îl numim vid, de fapt nu este vid. Este un spațiu în care există radiații cosmice, praf cosmic, planete, comete, şi multe altele. Şi atunci şi Haramein are dreptate să îi găsească o structură. Şi până la urmă gândiți-vă şi voi. Când Dumnezeu a gândit Universul nu putea să nu se gândească la nimic printre planete. Căci altfel se gândea nu la Univers, ci doar la planete separate. Nu? Punea doar nişte planete în vidul care exista deja. Dar El s-a gândit la un Univers. Care să aibă multe în el. Şi în care să existe viața. Deci se pare că Universul este finit. Extrem de mare, încât nouă ne pare infinit, dar, totuşi el este finit. Şi se extinde în acel Vid. Iar Dumnezeu stă undeva deasupra, dar şi în el (aici este altă discuție) şi îl urmăreşte. Căci Universul, extinzându-se, este încă tânăr!!!! Suntem nişte tineri!

De fapt, noi, când ne gândim la vid ne referim la două feluri de "vid". Să lămuresc treaba asta. Primul vid, scris cu "V" mare pentru că este vidul primordial, este acel vid în care Conştiința Universală s-a extins. Aşa încât, Conştiința superioară, Dumnezeu, a ocupat tot Vidul. El practic nu mai există. Voi reveni.

Al doilea, este spațiul dintre planete. Acela nu este vid, aşa cum a demonstrat şi Haramein, după cum am scris şi eu.

Deci, practic, vid în Universul ăsta, nu mai există. A existat odată. Dar, atât. Acum în Univers şi pe lângă el, nu mai există.

Gata, acum vă las. Pa, pa!

28.09.2009, ora 00:20. Tocmai am vizionat un film. Se numeşte "What the bleep do we know". "Ce naiba ştim noi de fapt", ar fi o traducere. Am şi cartea de vreun an, am început să o citesc, dar la un moment dat am renunțat. Probabil că nu eram pregătit. În carte se vorbeşte despre bine şi rău. Am mai atins acest subiect de câteva ori, mai înainte, dar unghiul din care priveam această problemă era un unghi prost. Cred că cei din film au dreptate. Şi se potriveşte mai bine. Nu mai trebuie explicat cine a făcut binele şi cine a făcut răul. Mă absolvă de "aruncarea" vreunei vini asupra unora sau altora. Aşadar… NU EXISTĂ BINE SAU RĂU! Binele şi răul sunt inventate de om. Sunt inventate de religie. Sunt inventate aici pe Pământ. Nu există decât acțiuni, care te ajută să evoluezi spiritual, sau nu. Privit din acest punct de vedere, totul este simplu. Mă gândesc că nu poate fi aşa de simplu în viața de zi cu zi.

Avem două probleme: prima, având în vedere că aceste acțiuni ale oamenilor sunt împărțite în bine şi rău de mai bine de câteva mii de ani, dacă nu zeci de mii, ele sunt împământenite. A două problemă este că ar fi simplu de privit lucrurile din acest punct de vedere, dacă toată lumea ar

căuta înalțarea spirituală. Atunci ar fi numai acțiuni benefice acestei evoluții. Ceea ce numim BUN. Care sunt acțiunile benefice? Păi cele pe care le spunea Hristosul. Pacea, iubirea, dragostea, empatia, bunătatea interioară, sufletească şi altele de acest gen. Dar, atâta timp cât există lume (şi multă! mai multă decât majoritatea!) ce nu este interesată de evoluția spirituală, ci numai de satisfacerea dorințelor carnale, de îmbogățirea materială, atunci lucrurile bune, făcute în masă sunt numai utopice. Nu pot fi făcute. Rămâne să aşteptăm anul 2012. Cu speranță şi cu bucurie în suflet.

Şi încă ceva. La începutul filmului spunea că înainte a fost vid. Ceea ce am dezbătut mai înainte un pic. Super, nu? Voi mai reveni la acest film. Acum mi-e cam somn şi mâine începe o săptămână solicitantă. Somn uşor!

28.09.2009, ora 23:25. Azi nu vreau să scriu mult. Vreau să scriu despre percepția noastră cu privire la Dumnezeu. Am mai scris-o în paginile anterioare, Dumnezeu, Forța creatoare, Creatorul Universului, al miliardelor de galaxii, al miliardelor de miliarde de planete, de sori, de luni, de comete, de meteoriți, al ființelor ce locuiesc pe multe din aceste planete, acest Dumnezeu nu stă la (scuzați expresia) fundul nostru să ne bată cu o vergea ori de câte ori greşim (sau păcătuim, după cum spune biserica). Este adevărat că El se găseşte în noi, în fiecare dintre noi. Noi toți suntem un pic de Dumnezeu. Sau poate mai mult. El a avut bunăvoința să ne creeze toate condițiile de evoluție pe Pământ. Căci omul, ca animal a evoluat pe Pământ, după cum a spus şi Darwin, dar entitatea omenească, sufletul, este etern şi se încarnează în trup, în animal. Astfel că eu, ca locuitor al Pământului sunt sufletul etern şi trupul efemer. Eu nu sunt totuna cu trupul meu. Sunt mai mult decât atât. Sunt un suflet/spirit şi trăiesc dintotdeauna. De la aproape naşterea

Universului. Ceea ce spune biserica, este în opinia mea o mare gogomănie. Făcută doar pentru ca să terorizeze lumea. Apropos de asta, de dimineață am văzut o emisiune în reluare pe TVR cultural cu un preot. Iar tema emisiunii era "judecata înfricoşătoare" sau aşa ceva. Nu spun că e vina acelui preot, ci a bisericii în general. Cum poate un Dumnezeu iubitor, ce ne vrea lângă el să ne judece şi să arunce pe unii dintre fiii lui la "gunoi"? Cum se poate ca Cel ce vrea iubire să ne trateze cu ură? Cu dispreț? Cu indiferență? Cu răutate? Ce încearcă să ne spună biserica? Nu este normal. Şi auzeam oamenii care sunau (căci era o emisiune interactivă). Erau aşa de răi, aşa de "judecători", dar în acelaşi timp şi mari creştini! Oameni buni, nu sunt compatibile! Asta se numeşte ipocrizie! Când nu îți spui adevăratele gânduri nu foloseşte la absolut nimic. Nu este folositor pentru tine, pentru sufletul tău. Este o fățărnicie care durează un timp limitat. Un timp scurt. Cât o perioadă din viața unui om sau chiar toată viața unui om. Tot o perioadă scurtă este. Față de existența noastră ca spirit/suflet. Este vorba de milioane de ani. Sau miliarde de ani.

Nu foloseşte la nimic bun! Gata. Mi-e somn. Somn uşor...

04.10.2009, ora 18: 25. Azi am citit un articol interesant într-un ziar din ediția on line. Din păcate era din februarie 2009, din fericire, bine că l-am văzut şi acum. Este vorba despre influența cuvintelor şi a unei anumite frecvențe vibraționale asupra ADN-ului uman. Este revoluționară această descoperire a cercetătorilor ruşi!! Este remarcabilă. Îmbină şi uneşte şi mai mult religia cu ştiința.

Când am început să scriu această carte voiam să arăt diferența între religie şi ştiință. Pe parcursul ei, am realizat că religia şi ştiința se îmbină, şi se explică. Senzațional! Vorba unei televiziuni! Şi mai voiam să arăt diferența dintre

religie şi biserică. Aici, evident sunt multe similitudini, dar şi multă "înfloritură" din partea bisericii. Diferențele sunt atât de evidente, încât nu mai are rost să le scriu. Cine se interesează "un picuț" le vede. Dar să fie cu ochii deschişi. Cu cei ai sufletului. So…

Ce au făcut acei cercetători ruşi? Au găsit un model informațional ADN de salamandră şi au transmis pe un genom de broască. Embrionul de broască s-a transformat în salamandră! Super, nu? Ce înseamnă asta? Că ADN-ul este influențat de modele vibraționale. Adică de gânduri, de cuvinte. De orice înseamnă vibrație. Ce înseamnă asta, mai departe? Că Isus ştia aceste lucruri. Poate că nu sub forma cromosomilor, sau poate că da. Esența este importantă aici. De aceea a venit pe Pământ să ne învețe binele. Să ne învețe să iubim. Să ne învețe să fim iubitori. În acest fel, influențăm ADN-ul uman. ADN-ul nostru. Asta înseamnă că ne schimbăm fără să conştientizăm neapărat asta. Asta însemnă că ne putem schimba. Dacă dintr-o dată vrei să te schimbi în bine şi nu mai înjuri şi îți doreşti să fii mai bun, mai iubitor, nu trebuie să urmezi câțiva paşi (pe care ți-i recomandă şi biserica) şi apoi, totul vine de la sine. Prin influențarea ADN-ului tău. Şi mai apoi, dacă ADN-ul este schimbat, totul devine mai uşor în schimbarea ta. Şi ne "aducem" pe "linia de plutire". În concordanță cu Universul. Universul conştient. În concordanță cu Dumnezeu. Cum se "leagă" totul… cum se explica totul. Nu-mi vine să cred. Ca să poți explica ceva, nu trebuie decât să cauți, să cercetezi. Cercetând, atragi lucrurile la care te gândeşti. Şi găseşti din ce în ce mai multe informații, pe care, evident, trebuie să ți le însuşeşti. Dar, nu ca fiind ale tale, evident. Ci să le treci prin filtrul gândirii tale. Să le înțelegi. Şi apoi poți explica lucruri, care, la început, în ignoranța caracteristică omului, ți se par nişte poveşti de adormit copiii. Dar, trebuie doar să vrei! V-am pupat. Iubire asupra vostră vă doresc! Pa, pa!

ora 23:10. Ceea ce tocmai am înțeles spun acum (este vorba tot despre influența cuvintelor asupra ADN-ului): Isus spunea să nu judecăm. Ok. Am mai scris asta dar din alt punct de vedere. De ce spunea să nu judecăm? Pentru că atunci când judeci pe altcineva este de obicei ceva negativ. Corpul, de fapt creierul (sistemul limbic), respectiv ADN-ul preia această informație. Şi o tratează ca fiind a ta. Şi toată ființa ta va accepta acel lucru, chiar dacă este negativ. (şi de obicei este, căci atunci când judeci spui lucruri rele.) Căci este influențat de cuvinte. "dacă tot repeți că eşti nenorocit vei deveni unul" spunea Ramtha. E aşa de simplu… Bye

18.10.2009, ora 21:05. Acum sunt foarte bulversat. Am citit o carte, "Cartea albă" a lui Ramtha. Nu mai ştiu ce să mai cred. Acolo, spune că a existat mai întâi Vidul. Şi contemplându-se pe sine (orice ar însemna asta!!) s-a format un punct de lumină. Punctul zero. Acesta ar fi Dumnezeu. Şi acest punct zero ne-ar fi făcut pe noi, ca spirite. De ce sunt bulversat? Păi, sunt de acord că a existat Vidul. Şi sunt de acord că încă mai există, căci Universul se extinde, încă. Şi trebuie să se extindă undeva. Dar, odată cu Vidul trebuie să fi existat şi Dumnezeu. Care a putut gândi, sau contempla şi s-a format punctul zero. Acel punct de masă şi energie infinită. Din care, prin big-bang, s-a format Universul acum vreo 13,7 miliarde de ani. În acest moment, se poate să ne fi făcut Dumnezeu pe noi, spirite. El fiind o Conştiință Universală, noi facem parte din ea. Deci se poate spune că suntem şi noi parte din Dumnezeu. Că suntem Dumnezei, aşa cum spunea şi Ramtha. Aici sunt de acord. Şi că până la urmă ni se pot materializa gândurile, aşa cum s-a materilizat şi gândul primordial al lui Dumnezeu. Acel gând din care s-a format Universul.

Acum stau şi mă gândesc. Caut Adevărul. Caut. Îl găsesc. Găsesc Adevărul.

Dar dacă Adevărul este subiectiv? Dacă Adevărul nu este obiectiv? Mă gândesc că Adevărul este subiectiv şi nu îmi convine asta. Mă gândesc că fiecare îşi găseşte Adevărul, asta dacă, cumva şi-l caută. Noi fiind din Dumnezeu, avem Adevărul nostru. Era mai simplu dacă era un Adevăr obiectiv. Îl găseai şi te împăcai cu gândul. Dar aşa, dacă este subiectiv, stai şi cauți până ți se potriveşte Adevărul. Atunci când eşti absolut sigur că ți se potriveşte, atunci te poți împăca cu gândul şi te liniştești, căci cunoşti Adevărul. Că ştii cine eşti, de unde vii, şi încotro te îndrepti. Cum te-ai născut. Cine te-a făcut. Ce este în jurul tău. Cum arată ceilalți din jurul tău. Cum arată ceea ce este în jurul tău.

Dacă nu există bine şi rău decât pe Pământ, atunci cum se poate explica existența acelor spirite rele? A vrăjitoriilor? Şi dacă există acei demoni, cine i-a făcut? Căci Dumnezeu este numai Bunătate. Numai Iubire. Cum ar putea să facă spirite rele? Sau cum ar putea să dea greş, făcând spirite bune, şi ele transformându-se în spirite rele. E ceva ce nu înțeleg la mijloc. Nu ştiu. Şi nu ştiu cum o voi scoate la capăt. Căci, dacă nu există bine şi rău, totul este atât de simplu! Este remarcabil. Orice acțiune ai face, nu este catalogată în bine şi rău în cer, ci în acțiune. Acțiune, pur şi simplu. Şi singura ta preocupare pe Pământ, după cum spune Ramtha, este să fii. Pur şi simplu să fii. Să exişti. Nu contează ceea ce faci. Pare simplu. Ca o părere personală (toate sunt păreri personale, căci sunt în cartea mea, nu?) totul ar trebui să fie simplu. Şi atunci s-ar explica şi nonexistența spiritelor rele şi a demonilor. Dar vrăjitoriile, ce sunt? Nu ştiu, nu m-am interesat, încă. Nici nu sunt sigur că vreau să mă interesez. Îmi este cam frică de ce voi afla. Voi vedea. Dacă ar exista rău şi bine, asta ar fi tare complicat. Prima întrebare ar fi cine a făcut răul, căci Dumnezeu este numai Iubire? Dar aici se pot explica vrăjitoriile. Şi vrăjitoriile sunt convins că există.

Am văzut deunăzi, o fotografie a unui electron. O Universitate suedeză a reuşit anul trecut să fotografieze un electron. Am rămas surprins plăcut să văd că electronul este o formă de energie. Sunt câteva unde care "se învârt" în jurul unei găuri. Da, găuri. Seamănă cam cu o galaxie. M-am bucurat din două motive: primul, că electronul nu are masă, deci la o scară mică (şi nu cea mai mică!) suntem energie şi nu masă. Suntem energie, care de la un anumit nivel se transformă în masă. Probabil (şi zic "probabil" căci nu este demonstrat de mine), prin scăderea vibrației energiei, energia devine solidă. Şi invers, prin creşterea frecvenței unui corp material, solid, (de fapt a componentelor ce alcătuiesc acel corp solid, material) devine energie. Deci şi Isus s-a putut, totuşi, ridica la cer prin creşterea frecvenței vibraționale, trasformându-se în energie. Devine logic, nu? Al doilea motiv pentru care m-am bucurat este că electronul, semănând cu galaxia, mă gândesc că tot ce se roteşte are o gaură în jurul căreia să facă mişcarea de rotație. Căci mă gândesc că Dumnezeu a făcut după un tipar bine stabilit, Universul. Atunci e posibil ca şi pământul să aibă o gaură în centru. Să fie gol. Căci are mişcarea de revoluție în jurul axei sale. Şi atunci Haramein (care susține că în centrul Pământului este o gaură neagră) sau vizionarul Jules Verne aveau dreptate. Gata. Nu mai scriu. Somn uşor!

06.11.2009, ora 23:30. Ieri am întâlnit un spirit luminat. Mi-a plăcut să stau de vorbă. Mi-a plăcut căci m-am "umplut " de energie pozitivă, mi-a plăcut căci radia lumină, iubire, bunătate, calm în jur. Mi-a plăcut căci mi-am răspuns la întrebări la care nu aveam răspuns. Mi-a plăcut, căci lucrurile care te interesează sunt atrase de tine. Mi-a plăcut căci mi-a spus că sunt pe calea cea bună. Mi-a plăcut, căci sunt pe calea cea bună. Mi-a plăcut.

Este un spirit mai evoluat decât mine la care iubirea este cuvântul lui de ordine. "să ajungi iubire şi să dai necondiționat". I-am spus: cum să fac să mă conectez cu sinele meu superior? Mi-a răspuns: de ce să te conectezi? I-am spus: păi, aşa vreau eu, să ajung să mă conectez. Asta cred că ar fi ceea ce există mai frumos. Ar fi capătul căutării mele. Mi-a spus: de ce cauți să ai o țintă de atins? La ce îți foloseşte? Tința de atins nu este decât apanajul minții, nu al sufletului. Nu mintea trebuie să îți comande. Lasă sentimentul să curgă prin tine. Lasă sentimentul să te conducă. Nu mintea. De ce crezi că se fac meditații? Într-o meditație mintea se lasă deoparte. Nu mai gândeşti. Te detaşezi de minte. Eşti tu însuți (spiritul). Nu mai intervine şi corpul fizic.

Ajungi să fii IUBIRE necondiționată. Să iubeşti necondiționat. Atunci când dăruieşti necondiționat poți transforma energiile negative în energii pozitive. Există trei posibilitați:

Prima, să preiei energia negativă a celuilalt şi să te influențeze.

A doua, să blochezi energia negativă ce vine dinspre celălalt, aşa încât să se întoarcă tot la el. Tu nu o mai preiei.

A treia posibilitate, să preiei energia negativă de la celălalt şi să o transformi tu în energie pozitivă. Să o poți dărui înapoi. Asta este treapta ultimă pe care o poți urca. Când devii IUBIRE. Atunci nu mai condiționezi, nu mai judeci. EXIŞTI. Pur şi simplu. Doar atât.

16.11.2009, ora 20:50. Mă gândeam deunăzi la Univers. Mai exact la găurile negre. Ce rol au ele în acest Univers? De ce există? Am reflectat ceva timp la această întrebare, şi, (cred că am să mai reflectez) într-un final cred că am găsit răspunsul. Nu este în concordanță cu "ştiințificul", dar la acest moment mi se pare cea mai logică. Dacă greşesc, sper să îndrept greşeala la un moment dat. Acum asta

cred că este adevărat. Asadar, vreau să fac o analogie între un organ uman şi Univers, plecând de la celulă, structura de bază a organismului. Într-o secțiune în plan orizontal celula prezintă un nucleu, în mijloc şi organite celulare în jurul nucleului (ribozomi, lizozomi, reticul endoplasmatic, aparat Golgi s.a.) aflate într-o mişcare browniană (ce nu este tocmai haotică, aşa cum se credea acum 30 de ani.). Trecând în partea cealaltă, la galaxii, sistemul solar are un Soare în centru, în jurul căruia se rotesc planetele componente ale acestui sistem solar. Păstrând proporțiile, celula şi sistemul solar au cam aceeaşi structură. Sau funcționalitate. Nu ştiu cum să-i spun mai exact, dar cred că este evident la ceea ce vreau să mă refer. Continuând, mai multe celule formează țesuturi, iar mai multe țesuturi formează organe. La nivelul Universului, mai multe sisteme solare formează structuri mai mari, dar pe care nu ştiu să le numesc (nici nu ştiu dacă este important), iar mai multe asemenea "alinieri" sau "aglomerații" de sisteme solare formeaza o galaxie. Acum orice organ are în el o arteră şi o venă importantă, mari, prin care se hrăneşte, şi elimină produşii toxici. Aici intervine o mică problemă: galaxia are în mijlocul ei o gaură neagră. Dacă gaura neagră nu ar fi atât de "neagră" pe cât se crede? Oricum, este definită ca fiind de o gravitație infinită aşa încât nici măcar lumina nu poate să iasă. Dar, cu toată gravitația ei infinită, gaura neagră este relativ luminoasă. De ce? Păi, Hawking spunea că la nivelul marginii ei (event horizon) antimateria scapă de această gaura neagră. Şi aşa se pot capta radiații de la nivelul ei. Aşa că mă întreb: dacă totuşi reuşeşte să scape ceva la nivelul unei găuri negre de gravitație infinită, este chiar aşa cum se ştie deocamdată? Este chiar o gravitație infinită, până la urmă?

Revenind, ce se întâmplă cu materia care este absorbită prin această gaura neagră? Tot Hawking spunea că este descompusă din cauza acestei gravitații. Spunea că dacă ai

ajunge într-o asemenea gaură neagră, n-ai mai apuca să te gândeşti ce ai să faci, căci ai fi rupt în mii şi mii de bucaţele până la descompunere. Descompunere, adică de materie organică. Adică până la nivel de atomi, electroni, protoni. Asta da descompunere! Dar după aceasta nu mai spune nimic. Eu spun: se transformă oare materia în energie? Eu cred că da. (până la urmă la acel nivel materia este energie!). Şi atunci, ce se întâmplă cu acea energie? Acum apare analogia pe care am făcut-o mai sus: aşa cum organul se hrăneşte şi se curăţă prin artere şi vene, aşa şi galaxia se hrăneşte (şi poate se şi curăţă) prin gaura neagră. Pare greu de crezut, dar, altfel, de ce ar exista o gaură neagră? Doar aşa, întâmplător, după moartea a nu ştiu cărei planete gigant? Reamintesc! Nimic nu este întâmplător.

Pe lângă acea gaura neagră imensă, în centrul galaxiei, mai există şi alte mii şi mii de alte găuri negre mai mici, aşa cum există mai multe artere şi arteriole în organ, aşa încât să se hrănească tot întregul. Altfel de unde ar avea energie întreaga galaxie să se rotească? Sau planetele? Este un punct de vedere. Gata nu mai scriu. Mă duc să mă joc cu fiică-mea. Pa, pa!

17.11.2009, ora 18:20. Sunt frustrat. Azi mi s-a dat de înţeles că "am luat-o razna". Că sunt nebun. De ce? Uimiţi-vă! Pentru că citesc şi pentru că scriu cartea asta. Sau cel puţin încerc. Nu sunt înţeles. Cum adică să evoluez spiritual? Ce este asta? Am luat-o razna. Ciudată a mai ajuns lumea. Dacă nu eşti în rând cu ei, ai luat-o razna. Ca să fiu "normal" ar trebui să ascult manele şi să sparg seminţe la colţ de stradă. Suuuuuuuuuper! În condiţiile astea prefer să nu fiu "normal"! Nu mă interesează acest aspect de "normalitate". Vreau să învăţ medicina indiană. Ayurveda. Sau măcar să cochetez cu ea. Căci medicina alopată cred că este depăşită şi meschină. Ce este aia medicină alternativă? Cum adică să

tratez cu plante şi cu energii? Ce e prostia asta? JALNIC!!! Sunt superficiali şi au pretenția să fii şi tu superficial!

Eu cred încă că este bine şi necesar, mai exact, să ştii cine eşti, de unde vii şi unde te duci! Eu cred că este un lucru esențial al existenței noastre. Şi totuşi….

Am scris mai sus (nu mai ştiu în ce zi) că Dumnezeu este o entitate ce are grijă de noi aşa cum avem şi noi grijă de nişte furnici în acvariu. Zic din nou că ESTE CEEA CE ESTE. Există în tot şi în toate. Şi fiind făcuți de Dummnezeu suntem din "coasta" lui, înseamnă că îl avem pe Dumnezeu în noi! Asta înseamnă că este omnipotent, omniscient, şi mai ales omiprezent. Nu?

Aceeaşi zi, de fapt mâine, **18.11.2009, ora 00:30**. Mă simt frustrat! Lumea din jur se uită ciudat la mine când încep să le povestesc despre lucruri minore (în aparență). Despre corpurile umane. Despre medicina alternativă. Dacă vorbeam şi despre 2012…. Dacă vorbeam despre Univers! Dacă vorbeam despre Dumnezeu! Cred că mă trimiteau direct la nebuni! Ce se întâmplă cu lumea? Este atât de adormită?! Treziți-vă, oameni buni! Mai avem puțin!

Până la urmă "nu poți trece pe cineva strada, dacă nu vrea!". A spus-o cineva drag mie.

02.12.2009. Azi vreau să vorbesc despre karma. Citesc o carte al lui D. Brancu, şi spune despre karma şi despre noi, ca spirite, că ne alegem absolut tot ce ni se va întâmpla în viața ce urmează a o începe. Ce urmează a fi reîncarnată. Eu nu cred că îți poți programa absolut toți paşii din viața ta. Atunci, liberul-arbitru n-ar mai fi liber-arbitru. Adică, aşa cum am spus-o şi mai sus, te poți întinde în pat toată viața şi să spui că asta este viața! Asta este karma ta. De aceea acea karma sau destin (pe româneşte) este trasată în

mare, poate cu anumite puncte cheie în viața ta, care să îți dea anumite puncte de cotitură din viață, dar te mai lasă să faci, conform liberului-arbitru şi ceea ce vrei tu, să îți poți "fabrica" în continuare karma. Nu? Altfel, cum ar fi o karmă? Ceea ce stabileşti înainte să te reîncarnezi? Te poți reîncarna într-o "jigodie" de exemplu, să poți experimenta aşa ceva. Dar anumite acțiuni, vor intra în karmă, în continuare. Tot ce faci se adună la "nota de plată" din următoarea viață. Atâta tot. Aşa gândesc eu despre karma. Ne-o mai facem şi cu mâna noastră. Nu?

04.12.2009, ora 22:00. Azi am citit un mail foarte interesant. Despre cauzele spirituale ale bolilor fizice. Dar ce m-a impresionat, a fost fraza: "iubirea nu este un sentiment pe care îl avem la discreția noastră, ci este un întreg şi facem parte din ea!" Da, facem parte din ea!! Păi, dacă gândim corect, Dumnezeu este Iubire. Iubire necondiționată. Atunci când Dumnezeu a făcut Universul, a extins iubirea necondiționată asupra tuturor creațiilor. Universul, planetele, oamenii sunt un întreg ce au în componența lor Iubirea necondiționată (se pare că oamenii au uitat acest lucru, iar când încerci să le reaminteşti, se uită la tine "ca la circ"!). De fapt, spiritele au în componența lor Iubirea necondiționată. Dar, cum la reîncarnare uităm tot, parte din program, din ăst` motiv se uită lumea "ca la circ".

Dar de ce nu ne aducem aminte nimic din viețile anterioare? Păi simplu: altfel nu putem evolua spiritual. Dacă îmi aduc aminte că am fost omorât de unul într-o viață anterioară, atunci aş fi furios pe el. Cum aş putea să evoluez, căci m-aş duce să îl omor şi eu. Căci ştiu că mai am la dispoziție şi alte vieți. Mai ales că ştiu şi ce este şi cum sunt după ce mor. Nu? Sau, închipuiți-vă că, în altă viață, ați fost omorât de cineva, care acum să îşi poată spăla păcatele, se reîncarnează în copilul tău. Ce viață ar fi asta, dacă ai şti?

Am să mai dezvolt şi altădată. Acum mă uit la Oreste.(mă rog, la emisiunea lui!) Are un invitat interesant. Pa!

06.12.2009, ora 22:20. M-am bulversat de tot. Am citit nişte articole despre doamna profesor Marioara Godeanu şi, implicit descoperirile dumneaei. Remarcabilă femeie. Şi mai este şi româncă, de-a noastră!

Plantele sunt nişte fiinţe vii! Asta ştie orişicine. Cine nu ştie, ignoră (să nu spun altfel!). Plantele comunică între ele! Şi asta ştie o parte dintre oameni. Plantele au sentimente! P-asta nu o ştie lumea! Sunt capabile de gânduri psihoempatice, de audiţii muzicale şi multe altele. De sentimente de iubire, de frică, de furie. Multe altele. Ca şi un om! Animalele sunt capabile de sentimente de furie, frică, iubire şi multe altele. Mă întreb: dacă nu este bine să mâncăm animale, căci omorându-le faci un sacrilegiu, iei o viaţă doar ca să-ţi satisfaci tu nişte plăceri, cu plantele cum rămâne? Noi cum să ne hrănim? Unii ar spune cu prana(energie). Nu toţi se pot hrăni cu energie. De fapt sunt extrem de puţini aceia care o pot face! Şi atunci de ce ne-a mai făcut Dumnezeu cu stomac? Aştept un răspuns de la vegetarieni. Cum să facem, ca, în iubirea faţă de tot ce este viu, să nu omori nici plante nici animale! Cum să-mi manifest iubirea faţă de viu, dacă sunt nevoit să omor plante şi animale? Unii ar spune că nu omori tu, ci doar le cumperi moarte! Ei, nu despre asta este vorba! Cumpărându-le însemnă că perpetuezi procesul de omorâre…

Până aflu răspunsul la aceasta întrebare, am să încerc un exerciţiu de gândire. Cum ne-am format? Simplu: Dumnezeu m-a făcut ca spirit. Şi exist din secunda următoare formării Universului. Sau chiar înaintea lui. Nu mai ţin minte. Nu asta-i important. Important este că sunt făcut de Dumnezeu. Din "coasta" lui. Dar cum exist pe

Pământ?! Cum am ajuns aici? Păi simplu! Am văzut că pe planeta Pământ sunt forme de viață ce au evoluat de la structuri unicelulare până la structuri pluricelulare. Şi structurile pluriceulare au ieşit din întinderea de ape şi au ajuns pe Pământ. La un moment dat, după ceva vreme (nu ştiu, căci acolo sus nu există timp!) s-au format nişte organisme complexe. Şi din ce în ce, până la nivel de maimuțe. Tare haioase maimuțele astea! Ei, dar după o vreme, aceste maimuțe s-au dat jos din copaci şi au început să îşi procure hrana. Au început să se ridice în două picioare. Au evoluat la ceea ce se numeşte homo erectus. La un moment dat, privind din cer, am spus: hai să intru în animalul asta, să văd şi eu cum trăieşte el! Să experimentez! I-am dat animalului CONŞTIINȚA! I-am dat posibilitatea de a discerne. I-am dat, dacă mi-e permis să spun, viață! Viață socială. Ei, asta a fost! La încarnare, am uitat cine sunt şi de ce am venit pe Pământ. Am început să fac greşeli în timpul vieții. Ehei, corpul fizic a îmbătrânit şi a murit. Eu m-am întors la Tatăl. M-am întors acasă. Dar, mi-am pătat puritatea cu ceea ce am făcut în timpul vieții petrecute pe Pământ! Mi-am pierdut echilibrul. Ehei, mi-am zis, mă voi reîncarna şi îmi voi plăti greşelile făcute. Voi elimina aceste discordanțe ce m-au făcut să îmi pierd echilibrul. Zis şi făcut. M-am reîncarnat. Dar, surpriză: am uitat, la reîncarnare cine sunt şi de ce am venit! Şi am făcut alte greşeli. Şi uite-mă aici, în ziua de azi, când după ceva vreme şi citind numeroase cărți să DEDUC cine sunt şi de ce am venit aici! Acum am înțeles. Şi aşa religia şi ştiința se întrepătrund şi se completează. Acum, îmi vine în minte o carte de-a lui Ramtha. Cartea albă. Când am citit-o, am fost foarte bulversat şi nu prea am vrut să accept (de fapt n-am fost pregătit la acel moment) ceea ce spunea el. Acum, sunt convins că sunt "bucățică" din Dumnezeu. Dar mai am o problemă pe care nu ştiu să o rezolv: de ce am intrat în corpul omului de pe Pământ, pentru

prima oară? Sunt două posibilități (în paranteză fie spus, cred că dacă după ce mă întorc acasă şi aş citi astă carte, aş "muri" de râs să văd frământările şi "posibilitățile" pe care le afişez eu aici!): prima, suntem nişte spirite "jucăuşe", şi ne place să experimentăm. A doua, ne-a pus Însuşi Dumnezeu să experimentăm (aşa cum spunea Ramtha), căci I-ar fi de folos experiențele noastre. Aici am eu o problemă, cu a doua posibilitate: de ce ar avea nevoie Atotputernicul Dumnezeu de experiențele noastre? Cel ce a făcut un Univers întreg (sau poate mai multe), are nevoie de experiența trăită în trupul unui animal pe o planetă? Indiferent dacă este planeta Pământ sau orice altă planetă din alte galaxii! De ce??? Nu ştiu! Decât dacă… dar cum a făcut Universul? Nu pot să cred aşa ceva. Nu sunt pregătit să cred aşa ceva! Nu! Şi încă ceva. Oricum, noi, spiritele, când ne întoarcem acasă, ne "vărsăm" experințele acumulate în Conştiința Superioară. Mă gândesc ce cantitate de informație este acolo!! Căci nu numai pe o planetă trăiesc spiritele! Ştiu că o pot accesa şi implicit pot accesa toate cunostințele, dar nu ştiu cum. Poate voi afla. Sper! Aşa că rămâne prima versiune, că suntem jucăuşi! Sau poate cumva sunt îmbinate amândouă. Nu ştiu… încă!

Şi aşa am un posibil răspuns la prima întrebare pe ziua de azi. De ce ne-a făcut cu stomac Tatăl nostru, dacă nu avem voie să omorâm nimic. Răspunsul ar fi că ne-a lăsat să evoluăm ca animale, şi atunci, animalele, neavând Conştiință, mănâncă orice, oricum. Cred. Nu îşi pun probleme de acest gen. Probabil, când vom ajunge în Noua Energie (cum o numeşte Branc), şi eu sper să fie, după 2012, nu vom mai mânca nimic. Vom putea fi destul de evoluați ca să ne alimentăm altfel, prin energie, prin prana. Şi stomacul, după mii şi mii de ani, sau milioane, să fie un organ rudimentar, atrofiat. Cine ştie? Mai e puțin până atunci. Somn uşor!

13.12.2009, ora 21:11. Citesc o broşurică şi m-a impresionat ce am găsit acolo. Din păcate autorul nu este menționat pe copertă şi pe nicăieri. Se numeşte "Misterul Subconştientului". Vreau să scriu câteva adevăruri ce le-am găsit aici. Aşadar…

• "ceea ce există deja în tine se afla pretutindeni, ceea ce nu există în tine nu se afla nicăieri. Toate comorile Universului sunt înăuntrul tău. Caută cu fervoare în tine însuți puterea sau răspunsul la care aspiri, pe care inima ta le doreşte şi, direct proporțional cu credința ta, vei primi ceea ce vrei."

• "Subconştientul tău este servitorul, constructorul şi susținătorul corpului; dacă înveți cum să te foloseşti de el şi în ce mod să-i dai comenzi, el te poate ridica aproape fără efort, pe culmi nebănuite, asigurându-ți mereu succesul."

• "Atât acțiunile pe care le-am comis cât şi gândurile pe care le-am avut în trecut ne urmează ca o umbră producând bune sau rele, în funcție de natura lor. Nici în aer, nici în adâncul oceanului, nici în cea mai ascunsă peşteră sau pe vârful muntelui, în oricare parte a acestei vaste lumi, nu există loc în care omul să poată scăpa de consecințele acțiunilor şi gândurile sale. În prezent sau în viitor consecințele lor nu vor înceta să se deruleze şi, astfel făptuitorul va avea, la rândul său, partea ce i se cuvine din fericirea sau suferința pe care le-a produs. Înțelegând acestea, trebuie să căutăm să nu facem rău nimănui, nici măcar în gând".

• "nu întrebuința niciodată formulări interioare de forma: "nu am mijloace, îmi este imposibil, niciodată n-am să pot "în care să crezi, complăcându-te să–ți accentuezi aparenta fatalitate prin aceste afirmații paralizante. Subconştientul te va asculta şi va crea prompt premisele pe care doar tu le-ai gândit, aducându-le din domeniul posibilității la o realitate efectivă. Astfel, la propria ta comandă,

chiar subconştientul va face ca într-adevăr să-ţi lipsească posibilităţile sau mijloacele de a realiza sau obţine ceea ce urmăreşti…"

• "… fără elevarea sufletului nu putem realiza nimic bun."

• "legea fundamentală a vieţii care îţi permite înflorirea este LEGEA ÎNCREDERII DEPLINE ÎN SINE. Încrederea numai într-un ajutor exterior atrage, mai devreme sau mai târziu, suferinţa. Singură, încrederea fermă în sine generează forţe şi bucurie. În plus, această încredere îţi asigură, totodată, sprijinul exterior de care ai nevoie. Încrederea în propriile forţe, care există în stare latentă în microcosmosul tău lăuntric este o stare mentală de putere irezistibilă, întreţinută cu perseverenţă de conştiinţa ta care percepe într-o oarecare măsură legătura cu energiile atotputernice ale Sinelui tău Suprem (ATMA). Pe cât îţi este posibil, urmăreşte să nu crezi niciodată că ceva sau cineva îţi poate face rău. Căci tot ceea ce gândeşti intens şi crezi ferm că ţi se va întâmpla se va realiza numai datorită încrederii tale. Nefericirea în care crezi, complăcându-te să o consideri fatală, va atrage noi nefericiri. Neşansa în care crezi va atrage alte neşanse. De ceea ce îţi este frică nu vei scăpa, ci vei atrage mai devreme sau mai târziu tocmai ceea ce crezi că ţi se va întâmpla în rău, iar această tragică desfăşurare va fi realizată de subconştientul tău care va executa în mod criptic ceea ce gândeşti mereu şi crezi ferm. Înţelegând bine acest aspect, caută să reuşeşti să elimini din tine orice frică, fiindcă o fiinţă temătoare este o fiinţă slabă iar o fiinţă slabă este un pericol nu numai pentru ea însăşi, ci chiar pentru întreaga ambianţă în care există, căci o va "polua" cu energiile sale psihice înspăimântătoare. Să crezi, cu o convingere de nezdruncinat în puterea gigantică a subconştientului tău de a te inspira, vindeca sau susţine în orice direcţie, permiţându-ţi astfel să-ţi armonizezi existenţa. Nu uita că vei fi aşa cum vei crede cu fermitate. Ce vei gândi, aceea

ți se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Schimbă-ți fundamental modul de a gândi şi vei constata cu uimire că îți poți modifica existența."

• "gândeşte-te întotdeauna numai la bine şi binele te va urma ca o umbră, pretutindeni. A te lăsa cuprins de frică sau a gândi răul înseamnă a-l atrage prin rezonanță, datorită punerii la unison cu aceasta. Eşti ceea ce gândeşti, aspiri şi crezi cu fermitate."

• "cunoaşte-te cât mai profund pe tine însuți şi abia după aceea vei reuşi să-i cunoşti atât pe ceilalți cât şi Universul în care exişti. Marea majoritate a oamenilor judecă lucrurile, fenomenele, pe ceilalți şi chiar pe ei înşişi după propriul lor nivel superficial de gândire şi simțire; din această cauză cel mai adesea ei îşi imaginează totul, mai mult sau mai puțin eronat, decât înțeleg."

• "…gândeşte-te mai mult la tot ceea ce este perfect şi urmăreşte ca inteligența să-ți dezvăluie, în mod constant, Puritatea. Sentimentul de admirație, resimțit cât mai des, te înalță şi te umple de sublim. Prin rezonanță, întotdeauna, sufletul tinde să se ridice la înălțimea a ceea ce admira."

•"…atunci când ai încetat să mai fii un copil, eşti deja un suflet mort…."

Gata nu mai citesc. Îmi este somn şi nu mă mai pot concentra. Şi dacă nu mă mai pot concentra cum trebuie, nu înțeleg cum trebuie, nu? Somn uşor!

14.12.2009, ora 22:47. Continui să citesc din "Misterul Subconştientului". Aşadar, revenind…

• "atunci când într-adevăr vrei să reuşeşti ceea ce ți-ai propus să realizezi, imaginează-ți cât mai clar cu putință, încă de când te-ai hotărât ce vrei, deznodământul fericit sau, cu alte cuvinte, sfârşitul încoronat de succes al problemei tale. Imaginează-te în viitor şi caută să resimți în anticipație bucuria împlinirii a ceea ce vrei să faci, repre-

zentat cât mai precis în faza finală. Este esențial să se mentalizeze, cu o fermă credință, sfârşitul problemei căci ceea ce gândeşti ferm cu anticipație, subconştientul va realiza intercalând şi corelând astfel etapele şi desfăşurarea evenimentelor în timp pentru a permite îndeplinirea principalului scop – expresia finală a ceea ce am gândit."

• "dacă credința ta este considerabil fermă, direct proporțional cu intensitatea acesteia, mai devreme sau mai târziu, subconştientul tău va face ca aceasta să se îndeplinească (realizeze) efectiv în anumite circumstanțe ale existenței, apărând ca un dat sesizabil, chiar dacă ea PARE, din punct de vedere al mentalității comune, total absurdă şi himerică."

• "majoritatea bolilor încep în minte DATORITĂ ERORILOR DEVENITE OBIŞNUITE, CARE SUNT SEMĂNATE MEREU ÎN SFERA PASIVĂ A SUBCONŞTIENTULUI. Nimic nu se manifestă în ființa ta fără să aibă anterior imprimat un arhetip mintal sau o ENGRAMĂ corespunzătoare. Efectul sau manifestarea resimțită este rodul pe care-l culegem de pe urma sămânței mentale semănate mai demult în subconştient. Cele mai sugestive dovezi în această direcție pot fi descoperite în medicina psihosomatică."

• "dacă doreşti să trezeşti în tine şi să-ți amplifici puterea de a vindeca, vei reuşi cu uşurință dacă vei ajunge să-ți măreşti şi să-ți rafinezi magnetismul vital prin accelerarea activității centrilor corespondenți de forța (CHAKRAS). Atunci când vrei să produci asupra cuiva o influență curativă, imaginează-te ferm drept RELEU prin care se manifestă, datorită sintonanței, energia binefăcătoare pe care TU O TRANZITEZI DOAR, focalizând-o prin emisie asupra ființei pe care urmăreşti să o ajuți…"

"modalitatea cea mai uşoară şi, în acelaşi timp, cea mai eficientă de a genera un câmp sau o idee este să o vizualizezi mintal cât mai clar cu putință, ca şi cum ar fi în fața ta aievea, cu toate că o percepi numai cu "ochii minții". Referitor la aceasta, un proverb chinez spune: <<O IMAGINE PRECISĂ

VALOREAZA CÂT O SUTĂ DE CUVINTE IAR O IMAGINE MENȚINUTĂ DUPĂ PROPRIA TA VOINȚĂ, NESCHIMBATĂ TIMP DE O ORĂ, VALOREAZA CÂT UN DIAMANT ŞLEFUIT DE MĂRIMEA UNEI PORTOCALE>>."

• "…dacă vei ajunge să-ți supraveghezi gândurile, dându-le o orientare benefică, pozitivă, creatoare, vei fi întotdeauna aproape de bogățiile Universului, iar reuşita va fi de partea ta."

• "în general, motivele nereuşitei sau eşecului sunt: slaba energie, lipsa încrederii, absența continuității în dinamizarea subconştientului, imaginea mentală (gândul) imprecisă sau difuză, efortul încrâncenat (steril)."

• "nu poate să existe reuşită în bine prin intermediul dinamizării subconştientului, fără o anumită pace a minții."

• "dacă îți imaginezi, cât mai clar cu putință, un țel sau un ideal, direct proporțional cu eforturile depuse, mai devreme sau mai târziu vei primi de la ambianța Cosmică Infinită, care acționează prin intermediul subconştientului tău, tot ceea ce îți este necesar pentru realizarea acestuia. În multe cazuri aceasta se întâmplă prin uimitoare coincidențe semnificative, care sunt pentru tine dovezi zguduitoare."

15.12.2009, ora 22:25. Continui să citesc acea minunată cărțulie. Am să mai scriu citate, încă, în cazul în care le consider interesante şi pline de Adevăr.

• "pentru a te mobiliza cât mai bine, raportează-te constant la anumite modele care te entuziasmează foarte mult. Prin consonanța telepatică cu exemplu ales îți poți accelera propria reuşită. Aminteste-ți că în majoritatea cazurilor, subconştientul a avut o contribuție majoră în inspirarea celor mai minunate descoperiri ale marilor genii."

• " trăirile tale interioare (pe care unii le realizează prin intermediul dialogurilor imaginare cu cineva cunoscut), ce implică predominant gândurile, stările şi sentimentele tale, sunt într-o foarte mare masură cauza reacțiilor celorlalți

față de tine DATORITĂ REACȚIILOR CARE, ÎN MOD SPONTAN, PRIN REZONANȚĂ, SE PRODUC ÎN SUBCONŞTIENTUL LOR CE INTERFEREAZĂ CU AL TĂU, TELEPATIC. CHEIA SIMPATIILOR SAU ANTIPATIILOR FULGERĂTOARE ȚINE DE AFINITATEA SAU DISARMONIILE CE APAR ÎNTRE DOUĂ SAU MAI MULTE SUBCONŞTIENTURI."

• "doreşte altuia numai ceea ce îți doreşti şi ție şi vei constata o considerabilă schimbare în bine, atât în propria ta existență cât şi în a celui pe care astfel l-ai ajutat."

• "hrăneşte-ți zi de zi inima cu bunăvoința fără limite pentru tot ceea ce trăieşte şi vei constata cum se dezvoltă în tine o bucurie imensă pe care o vei revărsa sub formă de iubire față de tot ce te înconjoară."

• "identici cu mine în Sinele Suprem (ATMA) sunt aceşti oameni, identici cu ei în Sinele Suprem (ATMA) sunt eu. Identificându-se astfel cu fiecare, înțeleptul se regăseşte pe sine însuşi pretutindeni şi îmbrățisează întreaga lume într-o stare benefică de iubire nesfârşită, profundă şi fără limite."

• "dovada invulnerabilității tale: <<DE FIECARE DATĂ CÂND NU RESIMȚI SUFERINȚA LA UN RĂU CARE ȚI SE FACE, TOT ATÂTA RĂU MOARE ÎN LUME>>."

• "… la nivel superior a ÎNȚELEGE totul înseamnă a IERTA totul…"

• "numai tu singur te poți eleva, numai tu singur te poți pedepsi. Precum roțile din față şi roțile din spate ale unui car, IGNORANȚA VINE PRIMA, IAR SUFERINȚA VINE PE URMĂ. Dumnezeu, Viața nu pedepsesc de fapt. Omul ignorant este acela care se pedepseşte singur, prin falsele sale idei despre ceilalți oameni, despre Viață, Divinitate, Univers. DATORITĂ ERORILOR EL DEVINE SCLAVUL PROPRIILOR SALE <<ADEVĂRURI>>, IAR OBIŞNUINȚA ÎL ÎMPIETREŞTE ÎN ACEASTĂ STARE. Gândurile predominante sunt inevitabil creatoare şi datorită ideilor

sale aceasta îşi poate provoca mizeria sau se poate eleva pe culmi spirituale sublime."

• "când vei ajunge să doreşti înţelepciunea tot atât de intens precum un om care fiind pe cale să se înece, doreşte aer sau ceva de care să se agaţe, atunci o vei primi. În Sinele tău Suprem tu eşti deja ADEVĂRUL."

• "acţiunile tale sunt binele tău în măsura în care sunt bune. Acţiunile tale sunt moştenirea ta. Acţiunile tale te confirmă, te fixează în planul căruia îi aparţii sau în care vrei să te înalţi şi după aceea să te menţii. Acţiunile tale sunt refugiul tău."

• "tot ceea ce gândesc eronat sau cu rea-voinţă ceilalţi, fie că ajung sau nu să spună, nu poate să-ţi facă niciun rău, decât dacă în propria fiinţă tu întreţii, predominant lucruri asemănătoare cu ale lor, căci NUMAI ATUNCI ACEŞTIA VOR DETERMINA ÎN TINE PARTICIPAREA LA CEEA CE SE SUGEREAZĂ, fie prin vorbire, fie prin inducţie telepatică neconştientizată."

• "realizează cât mai des că eşti o fiinţă cu misterioase posibilităţi nelimitate. Convinge-te că eşti un Copil al Eternităţii. Gândeşte-te că eşti minunat."

Gata, am terminat de citit. Remarcabilă carte. Cărţulie. Broşurică. Câte adevăruri se află în ea! Pacat că nu e trecut nici autorul şi nici anul apariţiei. Este litografiată, ceea ce mă face să cred că este scrisă înainte de `89. Sau imediat după, pe la începutul anilor `90. Şi, probabil, de aceea nu şi-a trecut numele autorul. Păcat. Mi-ar fi plăcut să aflu cine a reuşit să dezlege atâtea mistere! Şi cu mult mai devreme decât mine şi mulţi alţii! Mă gândesc, că aşa cum spunea D.I. Branc, s-a dat acceptul la trezire spirituală pe la începutul anilor 2000. Gregg Bradden a mai scris o carte prin `96. Dar autorul acestei broşurici se pare că a fost cu mult înainte trezit. Felicitări. Mă înclin.

Gata, mi-e somn. Somn uşor!

16.12.2009 ora 23:00. Ce este răul? Cine l-a adus pe Pământ? Oare pe altă planetă există rău? Oare în spațiu există rău? Din cauza răului există şi au existat războaie de-a lungul istoriei. Adevărul este că răul nu există. Răul este definit printr-o lipsă. Prin lipsa Iubirii, a Bunătății, a Păcii interioare, a Luminii. Răul este lipsa lui Dumnezeu. Când cineva sau ceva trăieşte în afara lui Dumnezeu, este, prin definiție şi automat, rău. Nu poți trăi în afara lui Dumnezeu şi să fii bun. Nu se poate. Căci Dumnezeu este Bunătatea. Căci Dumnezeu este Iubirea. Iubirea Necondiționată. Aşadar, oamenii ce trăiesc în afara lui Dumnezeu sunt răi. Nu există un diavol care să-ți "colonizeze" spiritul şi sufletul. Să implementeze răul în tine. Asta a vrut biserica să ne învețe. Nu. Dumnezeu când a făcut Universul şi implicit pe noi, nu era decât El şi Vidul. Atât. De ce ar face cineva care este Iubire, Bunătate, Bucurie, Viață, Pace, ceva rău? Nu poate să conceapă ceva rău. E ca şi cum un om ar încerca să nască o altă specie. Nu se poate pe căi naturale. Nu poți, în momentul în care există numai Iubire, să iasă ceva rău. Nu se poate. Şi atunci, cum a apărut răul? A apărut în momentul în care, oamenii care au evoluat pe planeta Pământ, au fost colonizați cu spiritele şi sufletele celeste. Dacă la încarnare s-a uitat de Dumnezeu, atunci, a apărut răul. Căci uitând că există Iubire, Iubire Necondiționată, lipsa ei a generat răul. Şi cum calea spre a face rău este mai uşoară decât calea spre a face bine, răul s-a răspândit foarte repede. De la mici răutăți, până la cele monstruoase, războaiele.

De ce s-ar război două sau mai multe popoare? Nu are nicio logică. Căci toți suntem absolut la fel. Suntem suflete/spirite încarnate sau reîncarnate, iar din punct de vedere anatomic, avem ADN toți, avem aceleaşi organe, aceleaşi celule, aceleaşi enzime şi aceiaşi hormoni, aceleaşi

secreţii şi excreţii. Suntem la fel. Ce diferă? Din punct de vedere anatomic doar culoarea pielii sau diverse forme şi mărimi. Nimic important. Doar superficial. Din punct de vedere al spiritului nu este nicio diferenţă, doar de evoluţie, dar aceasta este şi în cadrul unei populaţii/rase. Aşa că, de ce avem războaie? Doar pentru că cei ce hotărăsc asta pe Pământ sunt în afara lui Dumnezeu. Şi fiind în afara lui Dumnezeu, au răul în ei. Nu sunt Iubire, Bunătate, Pace, Binecuvântare, şi atunci, necondiţionat sunt răi. Fiind răi, ei văd diferenţe între oameni. Cei ce văd diferenţe între oameni, sunt oameni răi. Nu există rasă superioară şi inferioară. Există oameni, există spirite reîncarnate ce şi-au propus chiar înainte de reîncarnare să aibă respectiv viaţa. Poate că ăla ce îl consideră inferior este şi rasist în fapt (dacă îmi este permisă analogia).

"Este spiritul etern" de acolo de sus, cu care "bea o bere împreună". De aceea există răul şi implicit războiaele. Răul ţi-l faci singur, ţi-l aduci asupra ta prin îndepărtarea de Dumnezeu. Prin ceea ce faci. Prin acţiunile tale. Prin gândurile tale. Oamenii dau dovadă de primitivism în ceea ce priveşte atitudinea asta de rasist. Toţi suntem oameni, toţi suntem spirite venite pe Pământ cu acelaşi scop. Acela de a evolua. Acela de a trece la o treaptă superioară. Acela de a ne "arde" karma. Acela de a experimenta. Acela de a ajunge lângă Dumnezeu. Asta e părerea mea. Gata, nu mai scriu. Somn uşor!

19.12.2009, ora 22:52. Mi-a murit un pacient. Mai precis o pacientă. Şi m-a sunat fiica ei să mergem la cabinet, care este la 20 km distanţă de oraş, ca să-i dau certificat de deces. Fără el nu poate demara înhumarea corpului. Ieri a fost viscol mare şi nu ştiam dacă se poate circula până la cabinet. I-am spus că dacă se circulă, bineînţeles că merg. A rămas surprinsă. Cum adică un doctor să fie "aşa drăguţ",

să accepte aşa de repede. Până la urma urmei astăzi este sâmbătă. Şi mă tot lăuda şi mă "ridica" în slăvi. I-am spus că nu eu am făcut asta, ci ea. Datorită ei am fost drăguț cu ea, nu i-am refuzat rugămintea sau nu am amânat-o. Nu cred că a înțeles. Să încerc acum să mă fac înțeles.

De ce este ea responsabilă pentru acțiunile mele? (responsabil, e cam mult spus, dar nu am găsit alt cuvânt). Păi, simplu. Prin acțiunile sale, prin gândurile sale, a determinat ca binele să intre în viitorul său. Să aibă parte de bine. Adică, vorba din bătrâni: "bine faci, bine găseşti!". Ea, având acțiuni bune, cu calmitate, iubire şi respect, fiind serviabilă, făcând bine celor ce îi cereau ajutorul, "sărind" la nevoile aproapelui, ajutându-i pe cei în nevoi, în viitor a atras acțiuni bune. Ceea ce a "semănat", aia a cules. Aşa că, chiar dacă nu eram eu, ci alt medic de familie, acelaşi rezultat l-ar fi avut. Tot serviabil era şi cel ce era în locul meu. Pentru simplu motiv că acțiunile determinate de ea fac în aşa fel încât tu, cel de care ea are nevoie, să nu poți răspunde altfel. Este o lege a firii, o lege a Universului. Asta am încercat să-i explic, dar bine, în puține cuvinte. Poate dacă va citi vreodată ce am scris eu, va înțelege. Sau poate a înțeles deja, dar mie nu mi-a dat de înțeles. Sau poate va înțelege mai târziu. Who knows? Oricum răspunsul se afla în ea, aşa cum toate răspunsurile la toate întrebările se află în noi toți. Numai că nu ştim să le căutăm. Sau cum să le căutăm. Cam atât am avut de spus. Urmează să mă uit la o emisiune. "Garantat 100%" se numeşte. Şi este invitat Neagu Juvara. Aşa că, somn uşor!

20.12.2009, ora 22:43. Astăzi am încercat un experiment pe "pielea mea". Şi s-a dovedit reuşit. Şi eu am ieşit bine. Despre ce este vorba…

Astăzi, spre prânz, eram pe un câmp, în apropiere de Slobozia, cu încă vreo 15 oameni. Unul dintre ei era,

evident, afectat de ceva. M-am dus la el şi mi-a spus că este deochiat. Că i s-a spus descântecul, dar tot îi este rău, îl doare capul şi avea o evidentă stare de indispoziţie. Aşa că am luat hotărârea să încerc eu să îl vindec, aşa cum am citit în cartea lui D.I.Branc, "trezirea spirituală şi vindecarea totală în noua energie". Aşadar, am aplicat nişte tehnici de acolo şi încă ceva, ce nu ştiu dacă am citit sau pe unde am citit, iar rezultatul a fost remarcabil. Dar, cum am făcut?

Am făcut o rugăciune, Tatăl nostru. Fiind la distanţă de vreo 100-200 de metri unul de celalat, mi l-am închipuit în timp ce spuneam rugăciunea. (l-am adus în faţa mea.) Şi dintr-o dată l-am văzut întreg, stând în faţa ochilor, dar ceea ce este extraordinar, este că i-am văzut şi aura. În aură avea două "găuri" energetice (am pus ghilimele, pentru că erau mai degrabă cordoane ce plecau de deasupra umerilor până înspre jos pe la nivelul gambelor, fiind bilateral.), de culoare neagră ce arătau foarte dizarmonios în acea aură minunată. Aşa că, i-am transmis energie să îi "umplu" găurile. După câteva asemenea exerciţii, sau încercări, l-am văzut cu aura întreagă, cum se înconjura de lumină. M-am bucurat, dar fiind la distanţă de el, nu ştiam dacă a avut efect, mai ales că a fost prima dată când am făcut acest tip de vindecare. Cam în 15-30 minute l-am regăsit (schimbat la faţă) şi l-am întrebat dacă se simte mai bine. Şi surprinzător, sau poate nu, se simţea mai bine şi expresia feţii nu îl trăda. A fost o bucurie imensă să văd că am aşa calităţi în mine, pe care încep să le descopăr. Dar eu, mai apoi, mă încărcasem cu energie negativă. Preluasem energiile de la el. Am început să mă simt relativ rău şi indispus, fără chef de viaţă. Atunci am aplicat şi pe mine acea metodă, şi am văzut cum mă umplu de lumină. Imediat starea de indispoziţie sufletească a dispărut. Asta înseamnă că m-am vindecat. Că am anihilat energiile negative, sau le-am transformat, mai bine zis. Remarcabil. Acum ştiu că am făcut

o greşeală (sau mai multe). Că ar fi trebuit să îi cer voie să practic acea vindecare pe el. Dar nu i-am cerut voie, pentru că nu făcusem niciodată şi nici nu ştiam dacă va "merge". Oricum, când am început nici măcar nu ştiam ce şi cum am să fac. Dacă i-aş fi spus, cred că n-ar fi acceptat, una la mână, iar a doua la mână, m-ar fi crezut şi nebun. N-am să mai fac decât dacă mi se dă voie. Căci nu e frumos, şi nici etic, şi nici corect, să intru aşa, în corpul omului. Căci şi aura este un corp, chiar dacă nu se vede. Sau majoritatea lumii nu-l vede.

Mă bucur. Şi trebuie să recunosc că sunt puțin şi bulversat. Am puteri. Pot să vindec şi altfel. Dacă aş putea să fac asta mai repede, să trimit lumina mai repede… să pot ajuta cât mai multă lume… la anu` mă "apuc" de Reiki. Să mă învețe cineva. M-am săturat să învăț de unul singur. Gata, mi-e somn. Somn uşor!

24.12.2009, ora 07:28. Ieri am avut o zi foarte ocupată. Extrem de aglomerat. Probabil că este din cauza Crăciunului. Dar aseară am avut o revelație. Mă uitam la lună, căci coborâsem din casă, să iau din maşină ceva, şi mi-am dat seama că Raiul, Dumnezeu, Îngerii, Arhanghelii, Sufletele/spiritele noastre, nu sunt undeva sus, plimbâdu-se pe lângă Lună, Marte, Galaxia Andromeda, sau M52. Nu! Există un alt Univers, paralel. Deci teoria Universurilor paralele cred că este adevărată. De ce? Păi, spiritul este o formă de energie. Îngerii, de asemenea. Atunci nu ar putea sta în acest Univers fizic. Căci spiritul se foloseşte de corp să vină în plan material. Şi atunci, mă gândesc că aceste forme de energie au un "loc" special unde se retrag. Dar sunt convins că dacă se vrea nu îl poate opri nimeni să se plimbe, ca formă de energie, prin Universul fizic. Dar locul lor este în Universul spiritual. Această revelație am avut aseară. Mai aveam o revelație, dar acum am treabă. Gata, pa!

Tot azi, 24.12.2009 ora 18:12. E aşa de simplu… acum am înțeles viața înainte şi de după viață. Acum nu mai are niciun rost să judeci pe altcineva. Întrucât el/ea şi-a ales ceea ce este pe Pământ. Ceea ce vrea să experimenteze. Mă uitam la un cerşetor. Şi îmi spun în gând: "ia uite ce şi-a ales acest spirit pentru existența asta! Ce o vrea să experimenteze? Cred că umilință." Şi apoi...

"oare eu oi fi experimentat aşa ceva în altă viață?" şi am avut răspunsul în suflet. Am înțeles că înainte să ne încarnăm, ne alegem. Am să încerc un exemplu.

Exist ca spirit. Şi mă gândesc că vreau/trebuie să mă încarnez. Să vin pe Pământ. Şi îmi spun. Ce vreau / trebuie să învăț din astă existență? Păi vreau să văd cum e cu trufia, cu mândria. Aleg să fiu un bărbat care se naşte în familia asta, sau asta, care trăieşte până la 50 de ani, şi care la 30 are o mare încercare în viață, de decizia căreia îi depinde însăşi viața pe Pământ. Dacă va lua decizia corectă se poate îndrepta, înseamnă că şi-a dat seama că mândria nu este răspunsul bun. Şi va mai trăi încă 50 ani, căci este pe calea cea dreaptă, să poată experimenta şi altceva ce îi va aduce elevare spirituală. Dacă nu, va rămâne cu mândria şi va mai trăi încă 20 de ani. După care va muri în această viață. (ăsta este destinul. Am spus şi o repet, destinul există dar, doar în linii mari. Altfel nu se explică liberul-arbitru.)

Ei, mă nasc, cresc şi încep să devin mândru. Toți cei din jurul meu mă ajută la creşterea mândriei, sâmbure care se dezvoltă uşor, uşor şi ajunge să crească din ce în ce mai mare, să se înfiripe în suflet şi să-l sufoce. Ajung la 30 de ani, aşa că, voi avea o încercare. Toți vor zice, după acea încercare: "uite vezi, destinul. Dacă mai întârzia un pic, nu se mai întâmpla. Dar dacă-l trage ața…aşa i-a fost scris!"

După ce corpul fizic moare, spiritul se întoarce în ceruri. Şi îşi spune. Am învățat ce este mândria. Am experimentat acest sentiment. (căci sentimentele sunt foarte importante, mult mai importante decât ne învăța pe noi şcoala

actuală!). Am îmbogățit experiența mea cu acest sentiment. În viața următoare am să experimentez alt sentiment. Am să experimentez….

Cam asta văd eu, acum, în acest stadiu de evoluție spirituală, despre existența noastră.

Acum, să spun câte ceva despre Crăciun. Căci mâine este Crăciunul.

Spiritul Crăciunului nu este venirea lui Moş Crăciun, cum se încearcă acum să se spună. Căci trăim într-o societate consumistă şi atunci, cu cât se vinde mai mult cu atât mai bine pentru producători şi comercianți. Chiar şi pentru consumatori. Spiritul Crăciunului este naşterea lui Isus. Căci este un spirit luminat. Este Cel ce a venit pe Pământ să ne învețe cum să ne regăsim, ce avem de făcut. Şi după ce a spus ce a avut de spus, din păcate, au existat unii (cum există şi azi) care i-au "interpretat" greşit spusele. Asta pentru că ei au ales în viață să experimenteze mândria, avariția, şi altele. Şi din cauza lor şi a multor ca ei oamenii s-au chinuit 2000 de ani. Căci nu am învățat ceea ce trebuie. Trebuie să vină acest 2012 să putem face ceea ce ne spunea Isus că putem face.

Sau poate că aşa a fost scris. Încă nu puteam face trecerea de la Vechiul Testament la Noul Testament şi la ceea ce D.I.Branc numeşte Noua Energie. Ceea ce cred că va veni după 2012. Sau, mai corect începând cu 2012. Căci nu va fi nicio transformare bruscă. Dar despre asta, altă dată.

Şi încă ceva. Este ceva dubios cu mine, dar au început să mă deranjeze înjurăturile pe care eu le adresez la volan altor conducători auto. Căci, deocamdată nu prea reuşesc să tac din gură. Este şi greu cu atâția idioți. De ce mă deranjează? Păi nu am mai înjurat o perioadă, iar acum, probabil, şi pe fondul unei evoluții spirituale, ceea ce spuneam mai înainte (că tot ceea ce îți iese pe gură, înjurături şi altele) se răsfrâng asupra ta prin intermediul paleocortexului. Şi atunci tu, cel care înjuri, practic te înjuri pe tine. Până acum

am tot înjurat la volan. Dar niciodată n-am simțit ceva în sensul ăsta. Acum, şi după o pauză de înjurat, şi cu evoluția mea, simt acea stare de disconfort după fiecare înjurătură. Stare de disconfort şi o stare de rău în acelaşi timp. Dar nu un rău accentuat. Destul cât să îl aflu. Şi o părere de rău. Cam atât. Dar asta este de la o înjurătură! Până la urmă reuşesc să nu mai înjur deloc. Căci nu are niciun rost. Gata. Pa!

26.12.2009, ora 16:01. Azi vreau să mai scriu despre Crăciun. Mulți spun că, vai, Crăciunul nu ar trebui să fie pe 25 decembrie ci pe 17 iunie. Căci, conform unor cercetători australieni, Isus s-ar fi născut vara. Ei au explicat asta prin două ipoteze. Prima, cum că recensămintele nu se făceau în perioada iernii. Maria şi Iosif au plecat în Betleem în luna lui decembrie să participe la recensământ. A doua, cum că, steaua care i-a călăuzit pe cei trei magi, ar fi fost o apropiere de acum 2000 de ani, o apropiere, deci, a planetelor Jupiter şi Venus. Fiind apropiate, lumina era foarte puternică dându-i aspectul caracteristic de stea călăuzitoare. Şi se vedea precum o stea luminoasă. Şi ar mai exista o a treia explicație: sunt coincidențe cu alți mari maeştri spirituali, alți mântuitori precedenți lui Isus: Khrishna din India, Dyonisos din Grecia, Mythra din Persia, născuți toți pe 25 decembrie dintr-o fecioară virgină.

Dar nu despre asta este vorba de Crăciun. Este vorba despre spiritul Crăciunului. Este vorba de bucuria pe care trebuie să o avem căci a venit pe lume un spirit luminat. Şi ne-a schimbat total concepția despre Dumnezeu. Ne-a evoluat. Ne-a trecut la o treaptă superioară. La o înțelegere mai înaltă. Ne-a mai "urcat" o treaptă pe scara evoluției spirituale. Ne-a aratat Calea, Adevărul, Viața. Ne-a arătat ce suntem şi ce vrem de la viață pe Pământ. Ne-a "destupat" mințile. Ne-a "deschis" ochii. Ne-a învățat să vedem.

Ne-a dat învățături prețioase. Ne-a dat secretul vieții. Ni l-a prezentat pe Dumnezeu. Ne-a făcut "cunoştință" cu El. Ne-a învățat să iubim. Ne-a învățat să trăim. Ne-a învățat.

Despre asta este vorba în această sărbătoare. Să fim bucuroşi pentru că a venit pe Pământ un aşa spirit ce avea să schimbe total lumea. Din temelii. Şi mai puțin despre Moş Crăciun.

Acum aş mai vrea să spun ceva despre apocalipsă. Am mai discutat asta şi în paginile anterioare, am să le mai discut, foarte probabil şi în paginile viitoare. Două lucruri, pe scurt căci este seara şi sâmbătă şi vreau să lenevesc un pic.

Primul: Apocalipsa se numeşte de fapt Revelația, în Latină. Deci are conotații din start. Sfântul Ioan, a avut o revelație (sau poate mai multe!), atunci în acele vremuri de mult. Păi dacă stau să mă gândesc un picuț mai mult, dacă aş avea eu o revelație cu privire la anul 4000, cum ar fi? Mai întâi de toate o revelație nu apare ca un vis, cursiv, ca o poveste de la un capăt la altul. Ci apar fragmente de imagini, fugitive, secvențiale şi nu neapărat în ordine cronologică. Şi mult simbolism. Ce a văzut acel sfânt? Păi, avea viziuni despre calamități. A văzut incendii. La jurnal pe orice post de televiziune se anunță incendii de pădure, cele mai multe. Ba în Grecia, ba în Spania, ba în California, ba în America de Sud. A doua viziune este despre inundații. Păi, acelaşi lucru, la jurnale se anunțau inundații ba în SUA, ba în Europa, ba în Asia.(vezi Tsunami de acum 5 ani din insulele Indoneziei.). A văzut morți mulți. Păi numai la tsunami au murit 200.000 de oameni!

Toată lumea (sau o mare parte din ea) are impresia că vine un sfârşit al lumii cu surle şi trâmbițe. Ei bine nu! Asta este Apocalipsa! Acum este Apocalipsa! Nu putea să aibă viziuni şi cu anii în care se întâmplă. Asta nu este relevant. Nu spune nicăieri că trebuie să vină toate într-o lună sau o zi! Nu. Atunci când ai revelații, ai numai problemele principale, dacă le pot numi aşa. Nu şi intervalul de timp în

care se vor întâmpla. Vezi numai acțiunile ce se vor întâmpla. Şi încă ceva: nu va veni un sfârşit al lumii, ci doar unul al civilizației actuale. Mai exact al societății actuale. Şi nu se va datora acestor probleme din Apocalipsă, ci ele doar prevestesc. Să ştii că se va întâmpla. Că urmează să se întâmple. Că este aproape. Că vine. Şi ce se mai potriveşte cu 2012… ce se mai potriveşte cu ce spuneau maiaşii. Cam asta este ideea. Cam asta voiam să spun. Somn uşor!

Al doilea: viitorul nu este "bătut" în cuie…viitorul este interschimbabil… tot viitorul este probabil. Punctul final există, într-adevăr, dar cum se ajunge la acest punct final? Nu este nimic sigur... multe se pot schimba...

01.01.2010, ora 11:02. M-am uitat la o emisiune pe TVR cultural. Era în reluare de ieri, fiind revelionul. Am trecut în Noul an. Este vorba de "Pavaroti & friends". Ce voiam să spun. Pe un panou scria mare că se militează împotriva războiului. Ei, despre asta este vorba. Nu trebuie, niciodată în viață, să militezi împotriva a ceva. Universul nu ştie ce este aia "împotrivă". El nu este "Gică contra". Nu se pune "de-a curmezişul" în calea realizărilor omului. Universul este pentru realizări de orice fel ar fi ele. Când militezi pentru ceva, trebuie să militezi "pentru". Pentru orice ar fi. Pentru orice cauză. Universul nu cunoaşte negația. El este întotdeauna pozitiv. Negația este pentru oameni. Limitați. De fapt ne limităm singuri. Avem atâtea posibilități… apropos de posibilități, anul acesta îmi propun să aduc în viața mea Lumina, Iubire Necondiționată, abundență financiară, sănătate, înțelepciune, pace interioară, inteligență, bani. Anul acesta vreau să fie o punte spre anul viitor. Să îl dedic studiilor. Să studiez terapiile complementare şi alternative. Să învăț să consult şi în alt mod. Şi să completez modul de gândire pe care îl am. Căci acum, din punct de vedere al sănătății, al medicinii, gândesc unilateral. E ca şi cum te-ai uita la o

cană vreo 15 ani, dintr-un singur unghi. Când îți schimbă cineva unghiul de privire asupra aceleiaşi căni, pare cu totul altceva. Dar în esență este aceeaşi cană. Partea din care priveşti este alta. Aşa şi cu terapiile astea. De 15 ani am văzut o posibilitate de vindecare a oamenilor ce sufereau de diverse afecțiuni. Acum încerc să văd şi alte posibilități. Alte unghiuri de privire ale aceluiaşi lucru. Şi bineînțeles am un examen la sfârşitul anului, pe care vreau să îl trec.

Revenind la Univers. Atunci când vrei ceva, militează pentru acel ceva. Nu împotriva a altceva ce îți va aduce acel ceva. Universul va face tot pentru a-ți îndeplini dorințele. Dar nu negație. Nu există negație. Există numai afirmație. Nu militezi împotriva războiului, căci vei întreține războiul. Nu militezi împotriva unor boli (SIDA, DIABET) căci vei întreține boala şi se va răspândi. Medicina actuală ne învață să luptăm împotriva bolilor. Să vă dau un exemplu. Dacă cineva are o gastrită, i se vor administra medicamente ANTIsecretoare. Să nu mai secrete stomacul acid. Sunt multe, extrem de multe de spus cu privire la gastrită. Dar, revenind, dacă îi dau ceva împotriva secreției gastrice, ce rezolv? Pentru cât timp? Căci după ce se va termina tratamentul, stomacul va avea exact aceleaşi funcții ca şi mai înainte. Poate chiar mai rele. Există metode mult mai blânde şi mai "în concordanță cu Universul" de a trata boala. De fapt de a vindeca.

De ceva vreme, de când toți oamenii vorbesc şi pe la televizor despre boli, nu fac decât să răspândească bolile. Toate se întorc. Nu se militează împotriva fumatului. Este ziua internațională ÎMPOTRIVA fumatului. S-a oprit cineva din fumat? Numărul de fumători este în creştere, cu toate că în Europa s-a interzis fumatul peste tot. Sau aproape. Trebuie militat PENTRU SĂNĂTATE, PENTRU PACE. Cam asta voiam să spun. Oki doki. Am plecat. Pa pa!

UN AN NOU FERICIT ŞI PLIN DE ÎMPLINIRI!

Doamne ajută!

ora 14:10, aceeaşi zi. IUBIREA ESTE TOTUL şi TOTUL ESTE IUBIRE. Frumos spus. Şi un adevăr atât de evident! Stă la îndemâna fiecăruia dintre noi să îl găsim. Dacă aplicăm acest truism, lumea s-ar schimba. Lumea, la nivel mondial, mă refer. Nu câțiva! Dar lumea se schimbă dacă se începe la nivelul unui om. Şi apoi la altul şi apoi la altul, şi tot aşa. "Fii tu schimbarea pe care vrei s-o vezi în lume" – spunea foarte frumos Mahatma Gandhi. Până la urmă, spunea Oreste, cu mult adevăr, că locuitorii Pământului sunt un singur popor, numit umanitate. Ei, acest popor, numit umanitate, se poate schimba foarte uşor, cu rezultate imediate, dacă se aplică acest truism. După aceste truisme Dumnezeu a făcut ceea ce este în jurul nostru. Iubirea există în Univers. Iubirea stă la baza Universului. Iubirea este Universul. Iubirea nu este un "concept" vag. Iubirea există, este palpabilă. Este Iubirea necondiționată. Despre ea vorbesc. Este Dumnezeu însuşi. Este Universul. Este baza pe care s-a construit Universul. Este şi baza noastră. Dar noi, din păcate, am uitat asta. Ne vom aduce, însă aminte, curând. Dacă, mâine, toți oamenii de pe planetă ar iubi necondiționat pe aproapele său, ar fi o lume mai bună. Ar fi o lume ideală. Şi eu cred că este posibil asta. Şi ştiu că într-o zi va fi posibil. Sper să apuc şi eu ziua aceea, în viața asta. Oricând va fi, este bine, căci va fi. Oricând este bine. Să fie! Doamne ajută!

07.01.2010, ora 23:18. Azi, am realizat de ce avem sau nu avem voie să mâncăm carne, sau plante. Am mai abordat subiectul, în mare explicația a rămas aceeaşi, cu mici şi importante modificări.

Noi ne numim spirite şi locuim în corp omenesc, numit om. Omul, cum Darwin avea dreptate (şi voi reveni cu discuția asta), este un animal pe planeta Pământ, ca şi

maimuțele, ca şi elefanții, ca şi găinile şi ca toate celelalte animale. Spiritual, atunci când spiritul a plecat de la Dumnezeu, şi cu voia lui, să experimenteze viața într-un animal, a ales omul, ca animal ultim pe scara evoluției. Animalele prin evoluția lor aveau şi stomac. Nu poți să-i explici unui leu că nu-i frumos şi nici bine să mănânce o gazelă. Şi că ar fi mai bine să mănânce o mână de fân. Pentru că n-o să mănânce niciodată. Aşa şi animalul om. Aşa cum există maimuțe ce sunt omnivore mâncând şi alte animale, aşa şi omul este omnivor. La acel nivel omul-animal avea un spirit comun ca cel al animalelor. Nu era un spirit individual.

Şi atunci spiritele au trecut în animalul om şi au început să experimenteze. Altfel nu puteau să experimenteze, nu puteau să evolueze. Căci cum ai putea să evoluezi dacă nu înveți ceva? Şi dacă stai într-un mediu perfect, cum să înveți despre orgoliu, frică, teamă, trufie, lăcomie, prostie, ură, şi multe altele. Căci ele, într-un mediu perfect, adică lângă Dumnezeu, nu există. Acolo totul este perfect. Şi numai Iubire, Pace, Bucurie, Adevăr şi altele asemenea. Revenind, spiritele au intrat în animalele-oameni, dar animalele aveau nevoi. Ca nevoia de a mânca, nevoia de a face sex. Căci nevoia de a mânca, de a face sex, sunt nevoi primare. Aşa că au mâncat ceea ce mâncau dintotdeauna.

Acum, animalele-oameni, mănâncă mult prea multă carne. S-au transformat în carnivori. Vezi doamne, nu mai pot să trăiască fără carne. Ei bine se poate. Eu nu sunt vegetarian. Cel puțin până acum. În viitor, cine ştie? Dar acum mănânc carne. Unii spun că vegetarienii au o vibrație mai înaltă decât cei ce mănâncă şi carne. Căci carnea conține frica animalului înainte de tăiere. Sau împuşcare (pentru vânători). Şi asta îți scade considerabil vibrația. De asemenea, carnea conține toxine. Foarte multe. Şi atunci, organismul preia aceste toxine din carne.

Dar, după Marioara Godeanu, şi plantele au sentimente. Şi sunt demonstrate. Şi atunci, oricum, ce mănânci nu este bine, pentru că omori ceva viu. Există oameni ce se hrănesc cu energie. Asta ar fi ideal. Căci nu ar mai fi pe primul plan animalul cu nevoile lui, ci spiritul cu nevoile lui. Nu? Ideea este că dacă mănânci plante, sunt mai puține că le tai şi le omori, le mănânci, mai mult mănânci fructele şi legumele ce oricum vor cădea. Practic nu distrugi planta, ci îi ei produsul. La fel, vaca nu o tai, ci îi iei laptele. Nu? Logic, nu? Dacă vei ajunge să te hrăneşti cu energie, atunci predominant este spiritul. Şi cred că eşti destul de evoluat spiritual încât să nu mai fie nevoie să se încarneze. Cred. Cam atât. Mi-e foarte somn!

De fapt, animalele sunt interzise de la mâncat, căci mi se pare a fi o barbarie să omori un suflet doar pentru ca tu să-l mănânci. Plantele, le poți mânca cu o singură condiție: să nu omori planta. Adică, poți mânca planta atât timp cât îi păstrezi rădăcina aşa încât ea, planta să se poată regenera. Să poată creşte la loc. Căci ea se ghidează după alte legi. Un pic diferite de ale oamenilor.

Am avut o zi lungă. De la 7 dimineața la 11 noaptea. Şi sunt obosit. Mâine am iar multă treaba. Sper că nu atât de multă, dar este, oricum. A, încă ceva. Acum câteva zile am avut o revelație cu privire la o problemă ce mă frământa de ceva vreme. Şi m-am "luminat" tot cam pe la 12 noaptea. N-am mai vrut să scriu, mi-a fost lene să deschid calculatorul. Am zis că am să scriu a doua zi. Şi ce s-a întâmplat? Bineînțeles că am uitat. Şi nici acum nu mai ştiu despre ce am vrut să scriu. Dacă îmi aduc aminte, promit că voi scrie. Gata. Somn uşor. Pa!

09.01.2010, ora 00:11. Se pare că am greşit atunci când am spus că Isus nu este fiul lui Dumnezeu şi atunci când am spus că Dumnezeu nu ne "bibileşte" pe toți. Să spun despre prima afirmație:

Atunci am spus că Isus a fost, ori un om foarte deştept, ori un spirit luminat. Le-a avut pe amândouă. Dar, este Fiul lui Dumnezeu, în aceeaşi măsură în care suntem şi noi fiii lui Dumnezeu şi încă şi mai mult. Dumnezeu, la primul Său gând, atunci când s-a contemplat pe Sine, l-a făcut pe Isus. Am spus atunci că, de ce ar fi făcut Dumnezeu un fiu şi nu mai mulți? Păi s-a contemplat prima oara şi l-a făcut pe Isus. Şi apoi ne-a făcut şi pe noi, dar nu la acelaşi nivel cu al lui Isus şi nici în acelaşi timp. Primele spirite ce au fost făcute sunt spirite Luminate. Restul, mai au de lucrat la aspectul ăsta!

A două afirmație, este iar greşită. Ei bine, da, Dumnezeu chiar ne "bibileşte" pe toți. Atfel nu I-ar mai păsa de noi. Şi ne-ar distruge foarte uşor. Nu ne-ar mai acorda atâtea şanse să evoluăm şi să ne întoarcem la credință. Să ne întoarcem la noi. În noi. Mai avem puțin până în 2012. Atunci sper că ne vom schimba. Am zis-o şi o repet: nu m-am adaptat niciodată la lumea în care trăiesc acum. M-aş fi adaptat dacă trăiam într-o lume bună, iubitoare, liniştită, cu pace. Atunci cred că m-aş fi adaptat. Aici, nu. Dar mai am puțin. Vine şi timpul corect.

Argeşanu spunea, fără să-l cred, cum că în cer există lume ca şi pe aici. Că este structurată ca şi aici, pe Pământ. Şi că Arhanghelul Mihail e responsabil cu omorâtul, şi nu mai ştiu cum. Nu l-am crezut până acum. Acum am un semn de întrebare. Se pare că are dreptate. Dar mai trebuie să aflu. Mai am nevoie de informații. Cam atât pentru acum. Somn uşor. Pa!

10.01.2010, ora 18:22. Azi vreau să scriu despre o problemă ce mă frământă de câteva zile. Sunt convins că mai am de aflat multe, chiar foarte multe. Spunea cineva că nu e important să ştii totul, ci este important să ştii ceea ce este esențial.

Vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat la Fatima, Portugalia, în 1917. Mă uimeşte că Fecioara Maria a venit pe Pământ să ne spună că Dumnezeu vrea să ne distrugă. Cum vrea Dumnezeu să îşi distrugă propria creaţie. Adică, nu chiar să distruga creaţia, căci nu omoară decât omul. Spiritul va rămâne. Sper. Şi atunci poate că vrea să elimine pe cei ce nu sunt în Lumină. Tot ceea ce este Dumnezeu este Iubire. Iubire necondiţionată. Şi atunci nu prea este pe aceeaşi lungime de undă cu moartea, chinul, cu ororile. Nu cred. Cred mai mult într-un sfârşit bun, liniştit, calm. Un sfârşit şi un nou început. Poate că Apocalipsa este apocalipsă pentru unii şi revelaţie pentru alţii. Nu? După ce este în sufletul fiecăruia. Dar, atunci, de ce a venit Sfânta Fecioară să spună că vor veni vremuri grele. Şi nu vremuri grele spiritual, aşa cum mă aşteptam, ci vremuri grele fizic. Un fel de "m-am săturat de atâta nesimţire din partea oamenilor." Oare Dumnezeu poate "să se sature?". Eu nu cred. Ceea ce se spune că s-a întâmplat la Fatima, seamănă mai mult cu ceea ce propovăduieşte biserica. Seamănă cu un Dumnezeu răzbunător, rău în anumite momente. Dar Dumnezeu nu poate fi rău. Nu poate fi răzbunător. EL este Iubirea. În Biblie, în Noul Testament, Isus nu a spus că Dumnezeu este rău şi că s-a săturat de noi. Asta o scrie în Apocalipsa de Sfântul Ioan. Am mai discutat pe tema Apocalipsei. Îmi menţin aceeaşi părere. Apocalipsa au aşezat-o popii în Biblie pentru ca să ne fie frică de ceva. Să ne poată controla. De aia au scos şi partea cu reîncarnarea, pe care Isus a spus-o. Această viziune cred că a fost "un pic" interpretată.

Nu spun că nu a fost, nu s-a întâmplat. Au fost peste 70.000 de oameni prezenţi. Nu poţi să-i contrazici pe toţi, nu? Şi, încercând să sintetizăm: prima viziune a fost despre sfârşirea primului război mondial, a doua despre începutul celui de-al doilea şi despre comunism, iar al treilea, dacă este corect ceea ce am citit, despre atentatul din 1981,

asupra papei Ioan Paul al 2 lea. Atunci de unde a venit ideea de sfârşit apocaliptic? Nu ştiu.

Sunt încă bulversat, trebuie să aflu mai mult despre entitățile din ceruri. Mă gândeam că toate sunt bune. Nu m-a interesat de loc de cele rele. Nici acum nu mă interesează, dar nu le poți ignora. Nu? Parcă nu există bine şi rău. Există numai acțiune. Şi experimentare. Atât. Nu mai ştiu nimic. Sunt bulversat. Gata, nu mai scriu. Pa!

16.01.2010, ora 23:34. Am citit alaltăieri şi ieri, Inuaki 2. Remarcabilă, ca şi prima parte. Dar m-am bulversat şi mai tare. Acolo se scrie despre Dumnezeul Universului nostru (Ramtha spunea că sunt 12 Universuri!) şi despre Dumnezeu Creatorul şi că ar fi două entități diferite. O fi un Dumnezeu "Cel mare", Cel care a existat dintotdeauna, Cel necreat, care a făcut Big Bang-ul, Cel care a făcut Universul, şi încă alți Dumnezei care că aibă grijă de câte un Univers? Cum o fi?

Acum citesc Apocalipsa. Mi-am adus aminte că am citit atunci, pe la 18-19 ani o mare parte din ea. Nu sunt pe aceeaşi lungime de undă cu ea. Spune acolo că Isus URĂŞTE ceva, sau pe cineva. Cum ar putea Isus, care este o ființă de lumină remarcabilă, este Fiul lui Dumnezeu, este Adevărul, Viața însăşi, să urască? Nu cred că este cu putință aşa ceva, dacă mi-e permis să spun astfel. Nu cred. Dumnezeu este iubire. IUBIRE. Tot ce este rău, este în afara Iubirii. Deci este în afara lui Dumnezeu. Nu poți fi iubitor de Dumnezeu şi să urăşti, sau să fii capabil de sentimente rele, negative. Este un nonsens. Pur şi simplu nu se poate.

În Inuaki 2, David, susține că 2012 va veni cu schimbări radicale. Eu mă gândeam că, în 2012, încep (de fapt încep de pe anul asta, 2010) nişte schimbări la nivelul oamenilor. Şi că nu ar fi nimic brusc, aşa cum susține David, cel din Inuaki. Mă gândeam că aceste schimbări s-ar întinde până

prin 2016. Dar David susține, şi îl cred, că vor fi schimbări radicale. Oricum ar fi, eu sper să fie! Aştept noua lume. Noul Pământ. Aştept să se instaureze Binele. Iubirea. Adevărul. Liniştea. Bunătatea. Lumina. Pacea. Pacea interioară. Fericirea. Gata. Pa!

19.01.2010, ora 00:26. TOȚI SUNTEM UNUL. Am mai spus-o şi o repet. Şi nu toți oamenii, ci tot şi toate. Facem parte din natură. Natura este, împreună cu noi, un întreg. Pietrele fac parte din noi. Animalele suntem noi. Pomii sunt şi ei noi. Noi suntem noi.

Oamenii, evident, sunt la fel. Orice diferențiere pe temă de rasă, culoare a pielii, abundență financiară, competență profesională şi altele, este o mare aberație. O mare deviere de la axă a ceea ce este. De la axa lui Dumnezeu.

Am spus mai devreme, într-una din paginile anterioare, că s-a fotografiat electronul, şi că, spre surprinderea unora, acesta este energie. La nivel foarte mic, orice este energie. În paranteză fie spus, plecându-se de la acest Adevăr, se pot găsi mii şi mii de particule subatomice. S-au găsit foarte multe până acum, şi se mai pot găsi. Acum, numai tehnologia să permită, căci cuante de energie există. Revenind… so, electronul este energie. Deci, practic, tot este energie. Numai că vibrația lui, a corpului, este mult mai mică decât a unui electron, ceea ce face să devină solid. E ca şi cum ai flutura o sârmă. Dacă o ții pe loc, practic, ea vibrează. Prin pulsul mâinii cu care o ții. Dar vibrația este foarte mică, şi ție îți pare că stă. Dacă începi să o fluturi, foarte repede, practic nu mai vezi o singură sârmă ci o masă alcătuită din mai multe sârme. Începe să se disipeze forma. Sper că am fost înțeles.

Revenind… dacă orice pe lumea asta are electroni şi este alcătuit la nivel microscopic din energie, înseamnă că şi la nivel macroscopic este tot energie, dar vibrația fiind foarte

mică, apare ca o masă solidă. Deci, oamenii, pomii, pietrele, animalele, toate sunt forme de energie, la care, practic, diferă doar frecvența de vibrație. Dacă ar veni cineva sau ceva, de exemplu nişte extratereştri care s-ar supăra pe noi (e musai să se supere, căci extratereştrii care pot pleca de pe planeta lor sunt buni, astfel nu le-ar fi îngăduit să plece, aşa cum se întâmplă cu noi, pământenii!) să ne transforme sau să ne "topească" atunci, orice de pe Pământul ăsta, plante, animale, oameni, pietre, s-ar transforma în energie. Absolut orice. Şi chiar Pământul, ca planetă. Asta dacă ar fi îngăduit. Asta înseamnă că oamenii, noi, facem parte din acelaşi plan. Suntem una cu tot şi toate. Facem parte din natură. Nu suntem separați de natură. Cei care nu au grijă de natură, nu au grijă de ei, de corpul lor, este ca şi cum şi-ar înfinge un cui în mâna. S-ar răni singuri. Şi îi rănesc şi pe ceilalți.

Deci, facem parte integrantă din orice. Din Univers. Îi aparținem lui şi nu suntem mai presus de el. Şi nu suntem mai presus de o piatră de pe stradă. Suntem parte din ea. Şi ea este parte din noi. Toți şi toate suntem la fel. Suntem energii. Suntem forme de energie. Suntem. Şi cum Dumnezeu este în tot şi în toate, suntem parte din Dumnezeu. Asta ştiam, nu? Căci Dumnezeu ne-a făcut. Ca spirite. Fiind parte din Dumnezeu, înseamnă că şi noi suntem Dumnezei. Nu? Dumnezeul meu este în mine. În interiorul meu. Asta cred că voia să spuna de fapt şi Isus. Că nu avem nevoie neaparat de biserică să comunicăm cu Dumnezeu. Căci îl avem pe Dumnezeu în noi. Uite ce am descoperit cu logica.

Ramtha spunea acelaşi lucru şi eu nu l-am crezut atunci. Dar am ajuns acum, la aceeaşi concluzie, după ce am mai citit cărți şi am mai vizionat documentare. Procesul este mai lung, dar mi se pare că e mai bine când descopăr singur. Am încredere. Ei…

Gata. Pa!

23.01.2010, ora 22:04. Hei, astăzi am avut parte de ceva nemaiîntâlnit până acum în viața asta. Am fost inițiat în Reiki. Ushui Reiki. De maestrul Risvan Rusu. A fost remarcabil, extraordinar, de nedescris în cuvinte. Ceea ce am trăit eu acolo, doar se trăieşte, nu se povesteşte. Dar, am să încerc, totuşi, să descriu cum a fost. Oricum, orice cuvânt folosit pentru descriere este sărăcăcios. Încă nu s-au inventat cuvinte ce pot descrie ceea ce am trăit acolo, astăzi.

În primul rând, am observat o casă primitoare, cu foarte multe cărți bune. Cristale multe. Foarte multe. Şi o muzică de relaxare. Oamenii ce au fost acolo, foarte deschişi. Foarte "oameni". Iar Risvan, remarcabil. A ştiut să ne țină câteva ore bune (căci inițial, am fost anunțați că acest curs durează mai puțin), fără să ne pierdem interesul. Fără să ne plictisim. Cu o atmosferă de pace, iubire, linişte, lumină, acceptare. O atmosferă remarcabilă. Am spus mai devreme că nu s-au inventat cuvinte să poată exprima asta. Revenind. Când am ajuns la vremea inițierii, am trăit ceva rar. Eu sper că de-acum încolo, căci sunt inițiat în Reiki acum, să o pot trăi mai des. Aveam ochii închişi şi spuneam o rugăciune. La un moment dat, Risvan a suflat asupra mea. În acel moment am simțit că suflarea lui intră în corpul meu şi mi-a dat un fior ce mi-a trecut prin suflet. Apoi am simțit cum m-am umplut de lumină. O lumină albă, pură. În fața ochilor închişi aveam o lumină de o puritate extraordinară. Trebuie să menționez că am mai avut în fața ochilor o lumină aşa pură pe la 18 - 19 ani, atunci când citeam Biblia, țineam posturile cu uşurință, chiar şi pe cel negru. Atunci când eram pur. Dar, atunci lumina nu era în cantitate aşa de mare. Nu mă "umplea". Doar o vedeam, nu era în mine. Acum lumina era lângă mine şi în mine. Şi mă simțeam excelent. Simțeam o pace interioară. Mă simțeam cu iubire necondiționată. Simțeam lumina. Făcea parte din mine.

Simțeam că pot face orice, în momentele acelea. Simțeam. La un moment dat n-am mai putut spune rugăciunea. M-am lăsat aşa, în voia sorții. Risvan a plecat de lângă mine şi s-a dus la cel din dreapta mea. Atunci, stând, în acea poziție, am văzut că lumina albă, începe să se coloreze violet. Puțin câte puțin. Până ce s-a transformat într-un violet, dar violet albicios. Nu violet închis. Era un alb cu tentă violetă, ca să fiu mai corect. Şi am stat aşa cu lumina alb-violet până ne-a spus să deschidem ochii. Am avut linişte şi pace în suflet. A fost ceva de nedescris. Cuvintele nu te pot face să simți. Cel puțin nu la nivelul la care ai simțit. Ei…

Ce am mai văzut şi la ceilalți? Aveau pe fața lor o expresie de pace, de bucurie. Era un zâmbet "tâmpit". Un rânjet. Era cumva involuntar. Şi eu îl aveam. Şi mai aveau şi o față luminoasă. Cineva spunea că are dureri de cap şi gât, înainte de inițiere, iar după aceea era uimită că nu o mai doare nimic. Că nu mai simte nicio durere. Şi, evident, avea şi ea fața luminoasă.

Cam asta voiam să scriu. Despre ce am trăit azi la inițiere. Dar cuvintele sunt sărace. Nu prea poate fi descris. A fost o experiență de neuitat. Ce mă bucură! Ce mă umple de bucurie! Gata. Mi-e somn. Somn uşor!

24.01.2010, ora 14:33. Azi aniversăm unirea Principatelor Moldovei cu Țara Românească, săvârşită de Alexandru Ioan Cuza, la 1859. Dar nu despre asta vreau să vorbesc.

În timp ce mâncam am avut o revelație despre vânătoare. Avem stomac, dar, pentru ca să evoluăm spiritual, nu prea trebuie să mâncăm carne. Ne ajută la evoluția spirituală. Dar nu cred că este obligatoriu. Oricum, de o săptămână am început să mănânc mai puțină carne. Sincer să fiu, nu vreau să mă forțez să nu mănânc deloc carne, sau lapte sau ouă. Dacă îmi cere corpul, atunci îl ascult. Dacă nu, asta este!

Teoretic, ar trebui să nu chinuim pe nimeni şi nimic pe lumea asta, să mâncăm numai fructe şi legume, dar fără să distrugem planta. Să lăsăm planta la locul ei. Să nu o omorâm. Dar mi se pare, deocamdată, un pic cam extremist. Corpul nu ar trebui mutilat. Nu trebuie să fie chinuit. Până la urmă este gazda noastră, nu? Când pleci în vizită la cineva, chinuieşti proprietarul? Îl omori? Nu. Aşa şi corpul nostru. Este gazda noastră pe parcursul "şederii" pe Pământ a spiritului a ceea ce, de fapt, suntem noi.

Aşa cum doamna profesoară Marioara Godeanu a demonstrat, şi spre ruşinea mea, am aflat de-abia anul trecut, că plantele sunt capabile de a avea sentimente, înseamnă că, tăind un copac, rupând o floare, rănim planta. Dar o parte bună este că îi rămâne rădăcina, şi asta înseamnă că nu distrugem planta, ci are posibilitatea să renască. Căci ea este guvernată de legi un pic diferite de ale noastre, ale oamenilor.

Aşa şi cu animalele. Oricum, animalele au o conştiinţă superioară plantelor. Mâncând carnea lor, toate fricile şi sentimentele pe care animalul le are în momentul prinderii lui şi tăierii sunt transferate şi înglobate asupra omului ce le mănâncă. Căci ştim acum că ADN-ul este influenţat de gânduri şi de sentimente. Deci, mai pe scurt, mâncând animalul mort (nici n-ai putea să îl mănânci viu, decât dacă este vreun vierme, ceva), vei avea şi tu sentimente de frică, nejustificate pentru un om. De aceea, în ultimul timp, conştiinţa omului este guvernată de frică. Şi apoi se uită la unele ştiri de la o anumită oră şi uite aşa omul intră într-un cerc vicios. De mâncat, mănâncă numai carne, căci nu poate altfel!? Omul n-ar trebui să aibă aceste sentimente, căci este un Dumnezeu. Este parte din Dumnezeul Creator al acestui măreţ Univers şi atunci nu are de ce să-i fie frică.

Acum să revin la ceea ce voiam, de fapt, să spun. Despre vânătoare. Să vânezi este greşit. De ce? Dintr-un punct de vedere. Din punctul de vedere al evoluţiei spirituale. Bine,

cineva poate spune că vânătorii au fost de când au existat oamenii. De când eram "maimuțe". Ei bine, ei nu aveau ce să mănânce şi puțin îi interesa de evoluția spirituală a omului. Practic, nici nu ştiau să vorbească. Conştiința era la un nivel inferior. Nu erau încă destul de evoluați pentru a face acest lucru. Se întâpla ca şi la copii. Spiritul este "bătrân", dar creierul nu este destul de evoluat să îi permită copilului să vorbească. Cam aşa ceva. Aşadar, ei vânau din necesitate. Trebuiau să-şi satisfacă un instinct primar, cel al foamei, acela de a mânca. Să îşi umple stomacul.

Acum, ajungând la epoca noastră, vânatorii nu mai au de ce să existe. Tot din punct de vedere spiritual. Dar având în vedere că omul în timpul existenței lui pe Pământ a stricat echilibrul natural al naturii prin tehnologizarea excesivă şi cultivarea pământului, în actuala societate, poate pentru restabilirea unui fragil echilibru al naturii, dar artificial existent, vânatorii sunt într-adevăr necesari. Acum vânătoarea nu se mai practică de necesitate. Căci taxele sunt mari ceea ce face vânătoarea costisitoare. Iar cei ce n-au ce mânca, nu îşi permit să plătească taxe. Aşa că, vânătoarea se face pur şi simplu din plăcere. Ca să omori un animal din pură plăcere, nu face bine nimănui. În dualitatea existentă pe Pământ, pot spune că nu este bine să omori animale. Să curmi un suflet doar pentru că îți place, sau pentru a-ți satisface un orgoliu pur prostesc (ca de altfel toate orgoliile), este o alegere greşită. Omorând o vietate, nu te lasă să evoluezi spiritual. Te ține pe loc. Sau poate că, asta încă nu o ştiu, te trage în jos. Aşa că o condiție "sine qua non" să poți evolua spiritual este să nu fii vânător. Cu atât mai mult să şi mănânci carnea vânatului. Îți dai seama ce frică are săracul vânat după ce a fost gonit, alergat şi apoi împuşcat? Îți dai seama ce frică are înglobată în ADN-ul lui, acest vânat. Ce frică transferă asupra ta? Şi alte informații negative?

Cam asta am avut de spus despre vânătoare şi vânători. Cam asta am avut de spus despre vânat. Gata. Pa

27.01.2010, ora 20:54. Azi se fac nu ştiu câți ani de la holocaustul de la Auschwitz, iar premierul israelian, sau preşedintele israelian, a făcut apel la umanitate să nu se repete ceea ce s-a întâmplat acum mai bine de jumătate de veac. A făcut apel să nu se mai permită revenirea rasismului. Eu spun: care umanitate? Suntem dezbinați. Aşa cum spunea frumos, Oreste, "un popor numit umanitate". Nu există un aşa "popor". Suntem o grămadă de popoare, cu identități diferite. Şi mai sunt foarte mulți rasişti. Extrem de mulți rasişiti. Rasişti față de populație, sau rasişti față de popoare întregi. Acum câțiva ani a fost un scandal între cetățenii italieni şi cetățenii români. Românii plecaseră în masă în Italia şi începuseră să fure, iar italienii şi-au arătat imediat "arama". Au devenit (de fapt erau!) rasişti. Aşa că, vreau să spun că popoarele între ele sunt rasiste, şi oamenii între ei sunt rasişti. Cunosc o "grămadă" de oameni care sunt rasişti. Unii împotriva negrilor, sau afroamericani, iar cei mai mulți, împotriva țiganilor. Ce-i drept că suntem crescuți să fim rasişti. Părinții ne spun lucruri urâte despre țigani, de când suntem foarte mici: "uite țiganu,` îi spun să te ia şi să te bage în sac", "sunt nişte hoți", şi multe altele de genul ăsta. (ce-i drept sunt foarte mulți infractori din rândul acestora, dar nu sunt toți. Există şi țigani învățați, cu scoli superioare. Infractori sunt şi din România şi din Anglia şi din Italia. Peste tot sunt infractori. Infractorii, iau naştere din educația precară. Lipsa de educație duce la apariția de infractori. Iar educația precară este peste tot în lume. La țigani educația precară, din cauza anturajului, este mai pregnantă. Populația de analfabeți în cazul țiganilor este mult mai mare, dar nu este de 100%. Sub nicio formă!). Şi atunci ți se formează un reflex. Gândeşti cum îți este impus. Gândirea este preconceptă. Şi nu este nimic mai rău decât o gândire preconceptă. Revenind…

Spuneam de poporul numit "umanitate." Din păcate, nu există aşa ceva. Toţi îi judecăm pe ceilalţi. În cadrul aceleiaşi populaţii (vezi ce se întâmplă când eşti la volan!) sau în cadrul popoarelor. Că ăla este strâmb, că ăla este prost, ce caută la mine în ţară, să stea la mă-sa acasă, şi multe altele.

De fapt, suntem absolut la fel. Suntem un popor numit "umanitate" dar, numai în esenţă. Toţi suntem unul şi unul suntem toţi. Dar, din păcate, nu conştientizăm. Am spus mai devreme că este un lucru rău să judeci şi am explicat mecanismul prin care acea judecată se răsfrânge asupra ta. Dacă toţi am încerca să nu mai judecăm? Eu am început să fac asta. "fii tu schimbarea pe care o vrei în lume". Nu-i frumos spus? Ăsta este un Adevăr!

Astăzi, am citit, cu totul "întâmplător", căci nimic nu este întâmplător, despre sacroterapie, terapia prin rugăciune. Din păcate am găsit pe net puţină informaţie. Şi mi-am adus aminte de un profesor universitar, pe care l-am văzut la TV, doctor atât de trup cât mai ales de suflete. Nu ţin minte dacă i-a spus chiar sacroterapie. El spune că asta face în clinica lui.

S-au făcut studii în acest sens. Au fost două grupuri de oameni cu aceleaşi boli. Au avut acelaşi tratament. Pentru un grup, pe lângă tratament medicamentos, s-au făcut şi rugăciuni. Şi ce să vezi? În grupul cu rugăciuni vindecările au fost mai numeroase decât în grupul fără rugăciuni.

Un rus, prin 2005, dacă nu mă înşel, a făcut studii asupra efectelor rugăciunii asupra corpului uman. Şi a observat că, "Tatăl nostru" are un efect de activare a glandelor endocrine. Adică, primul vers "Tatăl nostru care eşti în ceruri, " activează glanda hipofiză, apoi,"sfinţească-se numele Tău, facă-se voia Ta," are efect asupra glandei epifize, alt vers asupra corticorenalelor, altul asupra tiroidei şi tot aşa până când sunt activate toate glandele endocrine. A observat şi el, cercetătorul rus, că rugăciunea are efect benefic de vindecare a omului. Crucea, ca şi apa sfinţită, are efect

de distrugere a microbilor din apă. Chiar clopotele au efect de distrugere a microbilor din aer. Ultrasunetele pe care clopotele le emit atunci când sunt bătute ar distruge microbii (virusul gripal, virusurile hepatitelor şi altele). De aceea în Rusia, în timpul epidemiilor se trăgeau clopotele (cred că şi la noi şi în toate ţările). Se pare că ştiau că au efect benefic. Sau poate nu ştiau explicaţia, dar ştiau că "e de bine". Despre apa sfinţită, nu mai are rost să vorbesc căci experimentele lui Massaro Emoto sunt grăitoare. Despre felul cum cristalizează apa, în funcţie de undele vibraţiei la care este expusă. Şi trebuie să ne gândim că orice este o vibraţie. Mai ales gândurile. Vorbele sunt vibraţie. Muzica este vibraţie. Recomand aceste cărţi.

Se pare că şi un român de-al nostru a făcut experimente aşa grăitoare, dar din păcate nu îi ştiu numele.

Şi a mai făcut ceva acel cercetător rus. A măsurat undele cerebrale ale călugărilor ce se roagă. Şi a observat că au o linişte, o calmitate remarcabilă. Undele lor, în timpul rugăciunii, seamănă cu undele bebeluşilor când se află la sânul mamelor ce dau sentimentul de siguranţă.

Stau şi mă gândesc… Ce să mai spui în faţa acestor descoperiri? Cât de bine este să te rogi? Acum există un răspuns. Dacă nu credem, pur şi simplu, acum se poate demonstra ştiinţific. Şi pus în faţa acestor descoperiri, orb sau prost să fii să nu-ţi dai seama de importanţa rugăciunii pentru om. Pentru integritatea lui. Pentru întregirea lui. Pentru liniştea lui. Pentru frumuseţea lui. Pentru pacea interioară a lui. Pentru sănătatea lui. Pentru…

Gata. Pa!

03.02.2010, ora 22:43. Azi am văzut un film (nu am mai văzut un film pe tv sau dvd de luni bune!) în care este vorba despre Sherlok Holmes. El descoperă pe parcursul filmului fiind, după cum se ştie, un mare detectiv (dacă nu cel mai

mare) cum un nene ce vrea să aplice magia neagră, de fapt este un şarlatan. Şi îi descoperă şarlataniile pas cu pas. Dar nu despre film voiam să scriu, ci despre altceva. Am spus şi mai devreme că nu mă pricep, n-am nici cea mai vagă idee despre magia neagră şi despre suflete negre. Şi sincer să fiu nici nu mă interesează, căci îmi este frică să aflu mai multe. Dar să gândim logic: Dumnezeu este Iubire. Iubire Necondiționată. Atunci ne-a făcut şi pe noi, ca spirite, tot din Iubire Necondiționată. Atunci, dacă pleci de undeva de sus, ca să devii rău, înseamnă că ar trebui să involuezi. Nu?Dacă se poate involua, înseamnă că poate fi adevărat.

Sau mai există următoarea posibilitate: Ramtha spunea că Dumnezeu exprimentează prin noi. Că are nevoie de experimentele noastre pământene. Sau planetare. Să îşi îmbogățească experiența. Atunci, ar însemna că noi nu suntem perfecți. Nu suntem iubire. Suntem, pur şi simplu, neutri. Şi atunci, prin liberul-arbitru alegem să fim buni sau răi. Şi asta ar putea să explice răul.

Sau, a treia explicație, aşa cum scrie şi în Biblie, să facă de la început şi binele şi răul. Chiar îngerul acela să se răscoale şi să plece de lângă El. Şi atunci, cei ce vor pot alege să fie răi.

Dar am convenit că nu poate exista nimic în afara lui Dumnezeu. Dumnezeu fiind Iubire, nu poate exista nimic în afara Iubirii. Şi apropos de asta, degeaba încearcă diverşi, să instaureze "ordine şi disciplină cu japca" în diverse instituții, căci după o vreme aceasta se va distruge. Căci este în afara firii. Este în afara lui Dumnezeu. Şi tot ce este în afara lui Dumnezeu se distruge. Revenind… deci, nimc nu poate exista în afara lui Dumnezeu. Aşa că răul nu există. Sau poate există o vreme, dar la un moment dat se distruge. Gata. A început o emisiune pe care o urmăresc. Pe N24. Emisiunea lui Emil Străinu.

Gata. Pa!

07.02.2010, ora 08:47. Azi vreau să ating câteva puncte care m-au frapat. Dar, la un moment dat, am găsit răspunsul, cum este influențată de om concepția unui copil. Să mă fac mai bine înțeles, în știința medicală actuală, în genetică mai exact, viitorul copil este influențat doar de ADN ul gameților (spermatozoid şi ovul). Perfect de acord, căci copilul va avea ochii albaştri, ca unul din părinți (sau bunici, în funcție de genele moştenite "activate") părul blond sau brunet, nasul "mamei" şi tot aşa. Se mai consideră că temperamentul copilului şi deci al viitorului adult este de fapt acelaşi lucru cu caracterul sau chiar determinatul lui. Iar caracterul se "construieşte" din copilărie până după adolescență. Cam până la 18-20 de ani. Dar temperamentul, pe care Hipocrate, părintele medicinei, punea atâta accent, acum nu mai este luat deloc, dar deloc în seamă. Este ignorat total. Şi cred că este greşit. Aşa se pot înțelege cu totul altfel oamenii. Şi bolile lor. Şi pot fi vindecate cu mult mai uşor. Dar poate asta s-a făcut intenționat, cu gândul că şi creierul nostru ca societate şi ca individ să fie "spălat" de către marile corporații medicale. Dar, despre asta, altă dată. Poate. Dacă îmi aduc aminte. Revenind… Aşadar, cum este influențat fătul din punct de vedere al temperamentului? Păi am spus mai înainte, în paginile anterioare, cum că ADN-ul este influențat de gânduri. Atunci când un copil este conceput embrionul preia temperamentul de la mamă şi de la tată în proporții variabile. Şi îl combină în funcție de mai mulți factori, printre care starea celor doi părinți în momentul concepției, felul lor de a fi, condițiile din jur şi multe altele. Şi atunci copilul va avea temperamentul şi nu va fi acțiunea caracterului sau ceea ce, teoretic, se formează în adolescență. Dacă n-ar fi aşa, atunci toți copiii ar fi la fel. Dar nu este adevărat, căci unul este mai rău, unul este cuminte, unul nu vrea să doarmă, altul nu vrea să mănânce

iar celălalt şi mănâncă şi doarme. Astea sunt rezultate ale temperamentului său şi nu moşteniri genetice. Cunoaşterea bună ale tipurilor de temperamente face ca omul să fie privit din alt punct de vedere. Da, se ajunge până acolo. Şi poate fi tratat altfel. Şi simplu. Dar, în timp, informaţia asta a fost ştearsă din memoria colectivă, aşa încât medicamentele sintetice iau primul loc. Iar consumismul este acum un fel de religie. Sunt convins că după câţiva ani acest lucru va fi reglementat. Ca multe altele.

Acum vreau să spun câte ceva despre diferenţa între conştiinţă şi caracter. Osho spunea că, în general caracterul este un atribut al oamenilor care nu au conştiinţă. Perfect adevărat. Dar eu spun că toţi oamenii au conştiinţă, dar nu este cumva activată. Sau ei nu ştiu că o au. Căci dacă nu aveau conştiinţă nu existau. Conştiinţa este însăşi viaţa. Fără conştiinţă nu poţi exista. Iar caracterul este un atribut al oamenilor care nu apelează la conştiinţă. Caracterul poate fi schimbat, conştiinţa nu. Caracterul poate să nu existe, conştiinţa nu. Chiar dacă nu o folosesc unii. Caracterul este ceva efemer, conştiinţa nu. Caracterul poate fi negativ, conştiinţa este întotdeauna pozitivă. De cele mai multe ori caracterul este confundat cu temperamentul.

Am văzut, întâmplător, în timp ce butonam telecomanda fără o ţintă precisă, căci practic nu ai ce vedea la TV, o stire cum că parlamentarii au chemat pe directorul Institultului de meteorologie, să îi ceară "socoteală" pentru că ninge. Sau, că de ce nu s-a potrivit prognoza pe termen lung a vremii cu ceea ce s-a întâmplat afară. Acum, aş vrea să emit o judecată, cu toate că nu trebuie să judeci pe nimeni, aşa cum am scris mai sus. Cumva aş vrea să arăt unde s-a ajuns. Şi îmi asum această judecată. Două lucruri sunt de spus: primul, o prognoză este o prognoză. Deci nu este ceva precis, căci ai de-a face cu vremea. Care se şi spune că-i schimbătoare. Vremea nu este o constantă. O prognoza APROAPE precisă se poate face doar pe 24 ore. Dar tot prognoză este.

Al doilea lucru, ce mi se pare strigător la cer este că parlamentarii au ajuns să se creadă atât de superiori oamenilor de rând, oameni ce îi aleg din patru în patru ani, încât ei pot trage la răspundere vremea! Da, vremea! Căci îl trag la răspundere pe săracul om pentru că ninge?? Şi de ce ninge? În februarie? Unde am ajuns? Cum adică de ce ninge? Păi ce ninsoarea este dependentă de unul şi de altul? Chiar au impresia că pot influența vremea? Chiar au impresia că dacă au puteri mai presus de legea ce este făcută de om, au impresia că ei sunt mai presus decât vremea? Decât Dumnezeu? Cât de tâmpit să fii?

Se pare că aşa este din păcate pentru ei. Şi pentru noi ca societate. Nu ca individ. Dar, cumva, făcând parte din societate…

Atât am vrut să scriu pentru azi. wZZ gata. A scris şi fiică-mea în jurnalul meu. Are nouă luni. Să fie sănătoasă! Gata, pa!

11.02.2010, ora 20:40. Ieri am văzut la N24, la emisiunea "Teoria conspirației" a generalului Emil Străinu, un invitat remarcabil. Este un profesor şi cercetător. Şi are o teorie care mie mi se pare din ce în ce mai logică, pe măsură ce am mai multe detalii. Trebuie să recunosc faptul că nu m-a pasionat niciodată istoria, implicit cea a românilor. Cred că cel mai mult mi-a plăcut partea cu dacii. Aşadar, despre existența noastră de-a lungul mileniilor este vorba în ceea ce vreau să vă spun astăzi.

Noi, la istorie, în liceu şi în şcoala generală, am învățat că poporul român s-a format în urma cuceririi şi colonzării romane după războaiele 101-102 şi 105-106 (dacă mai țin eu bine minte).

Acest profesor, Gabriel Gheorghe (parcă aşa se numeşte) spunea că singurii locuitori acum 7-8.000 de ani Î.H., erau localizați în spațiul Carpatic. Şi în jurul lui. Şi că o

cercetătoare de la o Universitate din SUA a căutat prin Europa vestigii de acum 5000 de ani Î.H. Spre surprinderea tuturor, nu s-au găsit decât în spațiul Carpato-Danubian. Asta înseamnă că locuitorii din spațiul ăsta, până la Nistru, erau singurii locuitori ai Europei. Şi de aici, au migrat popoare spre Germania, Franța, Țările de jos. Ba mai mult şi înspre Asia. Căci, în urma altor studii, s-a demonstrat că cei ce au scris Vedele, ce au circa 4000 de ani vechime, cunoşteau fagul, bradul (şi nu pomi exotici, caracteristici Indiei), iar drept animale cunoşteau cerbul, rața, gâsca, lupul şi nu elefantul, tigrul, leul. Şi s-a tras concluzia că indienii vechi au plecat de aici din Europa. Şi fagul, crescând numai în spațiul ce îl delimitează Dunărea, s-a tras concluzia că locuitorii Indiei au colonizat-o, plecând din spațiul Carpato-Danubian. Şocant, nu? Cine se gândea?

Am citit deunăzi, în National Geographic, din 2007, despre fascinanta cultură Cucuteni. Este vorba despre adevarate "colonii" de oameni, ce erau organizați în sate de câteva zeci de locuitori, până la câteva sute. Şi se ocupau cu agricultura, căci s-au găsit coarne de cerb în formă de săpăligă. Dar, se mai ocupau şi cu olăritul. Sunt nişte oale despre care nici acum nu se ştie că au fost manufacturate. Se consideră că la acea vreme roata olarului nu era inventată, dar totuşi, oalele aveau un perete subțire, uniform, prin ciocnirea cărora dădeau un "clinchet" specific. Şi aveau un desen foarte complicat, ceea ce nu prea ar explica "primitivismul" acelor vremuri. S-au mai găsit astfel de vestigii ale acestei civilizații şi în Ucraina. Aceste lucruri sunt datate din anul 5000-6000 Î.H. Remarcabil, nu? Problema istoricilor este că nu se prea potriveşte cu "poveştirile" lor despre Dacia. Poate că atunci nu se numea Dacia, dar erau cu siguranță ceea ce vor deveni peste mii de ani, daci. Şi mai este o chestie, foarte interesantă: Germania se numeşte Deuchland. Adică "țara dacilor". Olandezii sunt "the duch" adică "daci". Mai spunea acest domn` profesor (ce

citea în limba latină cursiv, ştie limba fraceză veche, citeşte şi în engleză), că în franceza veche, sunt cuvinte româneşti. Da, româneşti! Şi că franceza, în forma ei actuală datează de prin anii 1600-1700. Că a avut o schimbare radicală de formă. Nu mă prea pricep la chestiile astea de limbă.

Aşa că, atunci când au venit romanii peste daci, peste noi, noi deja eram aici cu o cultură mult mai veche decât a lor. Şi ei de fapt se trag din noi. Şi nu noi din ei.

Încă sunt bulversat de ceea ce am aflat aseară. Avem un rol esențial în existența Pământului. Da! Neamurile Pământului, multe dintre ele, n-ar fi existat dacă n-am fi fost noi.

Citeam deunăzi, o carte în care scria ceva mai îndrăzneț, ce la momentul acela n-am avut curajul să-l cred. Acum, văd că se leagă. E ca un puzzle. Citeam, aşadar, că românii, dacii, cum or fi ei, se trag direct din ATLANȚI. Şi că după dispariția Atlantidei şi Lemuriei, unii dintre cei ce au scăpat de cataclism ar fi ajuns în acest spațiu subcarpatic. Căci era singura zonă ce nu era afectată de glaciațiune. Profesorul avea aseară o hartă prin care se vedea că, teritoriul Germaniei şi al Țărilor de jos era ocupat de ghețari, acum 5000-6000 ani Î.H. Aşa că, spațiul subcapatic era propice pentru locuit. Se leagă! Mai trebuie să citesc, să mă pot lămuri.

Şi mă gândesc la ceea ce spunea acel vizionar indian din anii `30. Cum că România are un rol bine determinat în viitorul omenirii şi va deveni centrul spiritual al lumii.

Suntem aici, atât de puternici! Suntem cea mai veche civilizație din lume. Suntem aici "de când lumea şi Pământul". Şi cu toate astea nu pot înțelege de ce nu mai suntem un popor ce poate să spună ceva în Europa. Românii s-au schimbat foarte mult. Mulți dintre ei sunt laşi, ticăloşi, furăcioşi, încrezuți şi multe asemenea defecte. Noi, cu civilizația noastră ar fi trebuit să fim la loc de cinste în Europa şi în lume. Ar fi trebuit să fim cei mai religioşi oameni de pe Pământ. Ar fi trebuit să fim cei mai spiritualizați oameni de

pe Pământ. Ar fi trebuit să fim cei mai harnici oameni de pe Pământ. Ar fi trebuit să fim cei mai înțelepți oameni de pe Pământ. Ar fi trebuit să fim cei mai….

Şi cu toate astea, nu înțeleg de ce nu suntem aşa!

Gata. Căci m-am întristat. Pa!

17.02.2010, ora 22:39. Am citit astăzi, pe net o declarație a unei clarvăzătoare. A unei persoane cunoscute în paranormal. Şi spunea ceva ce eu am crezut întotdeauna. Era vorba de viața pe alte planete. Şi cum ar arăta locuitorii ei.

Cam pe la 14-15 ani am început să cred că există viață pe alte planete. De ce? Nu ştiu. Nu ştiam atâtea despre Univers şi cu toate astea pur şi simplu credeam că există extratereştri. Mă uitam la Startreck. Dar, cu ce nu eram eu de acord cu privire la acest serial, era că toți extratereştrii aveau doi ochi, două mâini, două urechi şi multe alte "două". Ce mai, erau ca nişte oameni, dar cu nişte urechi mai ascuțite, sau cu piele mai albastră, sau cu pielea încrețită (vezi Worff din StarTrek). Ce nu mi-a plăcut este că încercăm să privim extratereştrii, cu ochii noştri. Prin ochii noştri.

Încercăm să găsim planete în alte galaxii ce ar putea susține viața. De unde ştim în ce condiții se poate desfăşura viața? Căci nu avem decât exemplul Terrei. Atât. E ca şi cum ai citi o carte şi crezi că ştii deja totul. Şi tragi deja concluzii. Noi nu avem decât un singur punct de referință. Într-adevăr de la bacterii ce se dezvoltă şi se hrănesc cu sulf, la alte nevertebrate ce trăiesc în condiții vitrege până la oameni ce trăiesc în condițiile ştiute de toți, şi dezvoltați în condițiile date. Dar totul se reduce doar la planeta Pământ. ATÂT! Nu avem decât atât. Aşa că se poate dezvolta altă specie? Poate o specie de viețuitoare ce se dezvoltă la 1 000 000 de ani lumină de planeta noastră întruneşte alte condiții. Ele, poate, se dezvoltă în condiții de -100 grade Celsius. Ceea ce pentru noi ar fi catastrofal. Poate ei nu au

nevoie de lumina Soarelui. Sau poate nu au nevoie de apă. Sau de oxigen. Poate sunt nişte fiinţe ce acaparează nişte substanţe nutritive direct din atmosfera lor. Sau poate nici nu au o atmosferă. Poate nu au mâini şi picioare. Poate au numai creier, sau ceva asemănător şi ceva pentru deplasare. Ce, bacteriile au mâini şi picioare? (şi cu toată tevatura asta, tot la punctul de referinţă Terra mă opresc!). Poate se hrănesc prin piele. Îşi asimilează substanţele nutritive. Poate comunică prin ceea ce noi numim telepatie. Sau pur şi simplu ştiu ce trebuie să se întâmple. De ce ar trebui să semene cu noi?

Asta ar putea fi dacă fiecare formă de viaţă din miliardele de miliarde de planete din Universul cunoscut (căci există miliarde de galaxii) s-ar dezvolta la întâmplare.

Ar mai putea fi o posibilitate. Dacă planetele ar trebui să îndeplinească nişte condiţii, general valabile, aşa cum caută cercetatorii noştri, şi toate civilizatiile din Univers să fie nevoite, ca şi oamenii, ca specie, să treacă prin anumite stadii de evoluţie. Aşadar, unii pe o planetă să fie încă la nivelul de "maimuţe", alţii să fim noi, cu conştiinţa medie, ca dezvoltare, iar alţii, aşa cum îşi închipuie toată lumea că arată un extraterestru, să fie mic, cu neurocraniul mare, căci creierul este mult mai mare, cu gura mică, căci nu mai mănâncă mâncare solidă, cu ochii mari, dezvoltaţi, cu mâini şi picioare mici, căci nu le mai folosesc de ceva vreme şi sunt pe cale să se atrofieze. Este descrierea a ceea ce americanii numesc "little green one". Cei ce s-au găsit în New Mexico, atunci când a căzut acel OZN, la începutul anilor `40. Şi ar mai putea să fie, după aceşti "mici verzi", o altă specie, cea mai evoluată să spunem, cea care a ajuns la apogeul dezvoltării, cei care sunt fără formă. Fără formă fizică. Sunt cei ce au înţeles Esenţa vieţii.

Sunt cu totul alte civilizaţii, au cu totul şi cu totul alt stil de viaţă, altă cultură, altă evoluţie. Este altceva. Iar noi, prin acest film, încercăm să îi vedem un pic diferit de noi. Mă rog,

practic sunt ca noi. Suntem acelaşi lucru. Suntem absolut la fel, dar având în vedere diferența de evoluție, părem diferiți. Şi din punct de vedere material suntem cumva diferiți.

Pot exista ființe pur energetice. Asta mi-o închipuiam chiar de la vârsta aceea fragedă. Acum am şi înțeles că se poate. Cum? Simplu. Toți suntem energie. De fapt, tot ce există în Univers, pe Pământ, în casele oamenilor, chiar şi casa oamenilor, este energie. Sunt toate forme de energie cu vibrație diferită. Cu cât vibrația este mai mică, cu atât energia este mai densă. Şi arată ca materie. Revenind… cei care şi-au crescut vibrația atât cât este necesar au devenit "mai puțin denşi". Aşa că, sunt ființe care, la nivelul nostru de înțelegere, nu există. Sau nu pot exista. Dar eu spun că EXISTĂ. Chiar dacă nu pot fi văzute. Atunci când vom fi în stare să le vedem, le vom vedea. Atunci când vom fi în stare să le simțim, le vom simți. Atunci când vom putea, vom fi, vom avea… Doar ATUNCI…

Iar despre bunătatea sau răutatea lor, asta apropos de "răpirile" ce se petrec în State, eu spun că ființele care ne vizitează, sunt ființe bune, iubitoare. Acele "răpiri"de oameni sau mutilări de vite sunt contrafaceri. Nu vreau să intru în detalii, deocamdată. Eu spun că cei ce ne vizitează sunt buni. Nu sunt răi. Căci este împotriva legilor Universului, împotriva lui Dumnezeu Creatorul Însuşi, să poată cineva să îşi părăsească planeta dacă nu este Iubire. Iubire necondiționată. Războaiele interplanetare nu au voie să se desfăşoare. Căci s-ar distruge creațiile lui Dumnezeu. Şi asta nu este permis. Aşa că şi noi vom putea face excursii interplanetare atunci când vom învăța că fără Dumnezeu nu poate exista nimic. Că la baza tuturor lucrurilor stă Iubirea. Iubirea necondiționată. Stă Dumnezeu. Când vom învăța că trebuie să trăim în pace. În pace interioară şi pace exterioară. Doar atunci vom putea părăsi planeta. Eu sper să nu mai fie mult până atunci. Gata, mi-e foarte somn. Pa!

24.02.2010, ora 22:38. Azi este sărbătoarea „Dragobetele". Până acum câțiva ani, nu auzisem de el, cu toate că este o sărbătoare din vechime a românilor. De ce? Pentru că nu interesa pe nimeni. Sau aproape pe nimeni. Dar, de când a fost "importată"sărbătoarea "Valentines day", i-a găsit "pe toți" dragostea față de țară și față de ce e românesc. Autentic. Și până la urmă de ce ai fi împotriva unei sărbători ce "propovăduiește" dragostea? Este o sărbătoare, catolică, care nu face rău nimănui. Și nici nu se bea și nici nu se chefuiește, doar se încep prietenii. Sau se fac declarații de dragoste. Ce e rău în asta? Să îmi spună aceia ce o hulesc.

Dar nu despre asta voiam să vorbesc astăzi. Ci despre altele. Am spus mai devreme în acest jurnal de părerea mea despre Rai și Iad. Și spuneam atunci că Universul ar fi "așezat" pe straturi, iar cel mai îndepărtat strat de Dumnezeu este iadul și cel mai aproape este Raiul. Atunci credeam asta, acum știu asta. Nu știu dacă este chiar rai sau iad, ceea ce știu este că Universul are mai multe niveluri. Iar primul, sau cel de sus, este cel al lui Dumnezeu. Nu cred că noi, ca spirite ce pot evolua, putem ajunge chiar în stratul lui Dumnezeu. Ar fi posibil, de ce nu, căci suntem făcuți din "coasta" lui Dumnezeu. Asta înseamnă că și noi suntem Dumnezei. Nu? Dar, având în vedere că noi, ca spirite nu suntem atât de evoluați ca și Dumnezeu Însuși, mă gândesc că poate putem evolua numai până în stratul imediat inferior stratului lui Dumnezeu. Dar și acolo este bine. Foarte bine. Și acolo, ajungând după elevarea spirituală de care ai avut parte pe Pământ, te simți în apropierea lui Dumnezeu. Sau în vecinătatea Lui. Și asta poate însemna Raiul. De fapt ăsta este Raiul. Sunt sigur. Iar cel mai îndepărtat strat de Dumnezeu, este cel unde stau și se adună spiritele involuate, spiritele rele. Acela trebuie să fie

Iadul. Depărtarea față de Dumnezeu. Lipsa lui Dumnezeu. Lipsa Iubirii. Lipsa Păcii interioare. Lipsa fericirii.

Spuneam de asemenea, mai devreme, cum că nu cred că oamenii pot involua pe Pământ. Acum ştiu că nu pot involua. De ce? Păi, de exemplu, Isus. Ştiu, nu a fost om, El este Om, dacă mi-e permis să Îi spun aşa. Ce vreau să spun este că, dacă eşti un spirit evoluat şi te încarnezi pentru o experiență mai "rea" pe Pământ, ceea ce vei face pe Pământ, în cursul existenței tale, nu va "păta" permanent, sau grav, spiritul. Nu îl poate involua. Spiritual, cel mult "rămâne" pe loc, ca evoluție. Căci dacă ar fi să omoare un alt om, în viața ce o trăieşte el pe Pământ, în existența lui pământeană, cu siguranță, aceasta înseamnă că această experiență este "programată" de dinainte de încarnare. Această faptă, de a lua viața cuiva este atât de gravă încât nu poate fi lăsată la întâmplare. La liberul arbitru. Aşa cred. Mă rog, mă mai gândesc la asta. Acum aşa cred.

Ar mai exista o posibilitate. Într-adevăr, omorârea unui om este cumva stabilită în destinul celui ce moare. Dar, cine îl omoară, rămâne liberul arbitru. Ca şi cum ar fi un bec aprins, iar moliile ce vin sunt libere să aleagă. Cam aşa ceva. Se poate ca, dacă un om nu vrea să evolueze deloc spiritual, să fie cumva "retrogradat" nu într-o moluscă sau animale, ci pe o planetă ce are ființe ce se găsesc la acelaşi nivel cu cel ce nu vrea să evolueze. Am să dezvolt altă dată.

Acum vreau să mai vorbesc despre un lucru. Despre Univers. Sunt cercetători în cosmologie, astronomie, fizică, matematică ce susțin diferite lucruri cu privire la dimensiunile spațiului. Einstein a fost revoluționar când a susținut că sunt patru dimensiuni. La cele trei dimensiuni se adăuga şi timpul ca dimensiune. Sunt unii cercetători ce susțin că spațiul poate avea o infinitate de dimensiuni. Şi eu spun la fel.

Să luăm, spre exemplu, o sferă şi o linie ce trece prin mijlocul ei. O traversează. Acum să vedem prin câte puncte poate

trece această linie dacă se mişcă. Păi, simplu, prin o infinitate de puncte. Deci, acele capete ale liniei pot ajunge pe suprafaţa sferei printr-o infinitate de puncte. Aşa şi cu Universul. Noi credem că suntem limitaţi (la creier mă refer) şi nu ne putem închipui un Univers cu multiple dimensiuni. De-abia ni-l închipuim pe ăsta cu patru! Şi asta cu greu! Şi aşa cum un Univers poate avea o infinitate de dimensiuni, aşa şi acele dimensiuni pot constitui Universuri proprii. În funcţie de punctul de referinţă. Aşa că pot exista, până la urmă o infinitate de Universuri. Gata. Am obosit. Somn uşor. Pa.

P.S. Am dat căţeaua. Are 2 ani şi jumatate, şi am dat-o căci intenţionez să mă las şi de vânătoare. Am să dau şi puşca. Sper şi ştiu că îi este bine acolo unde am dus-o. Şi mai cred că dacă îţi doreşti ceva cu ardoare, o să capeţi până la urmă acel ceva. Şi acela şi-a dorit un câine. Gata.

28.02.2010, ora 10:23. Ieri a fost ziua soră-mii, iar astăzi mă duc la masă la ea. E cam complicat, căci eu nu mai pot mânca produse din carne şi carne. Pot mânca doar peşte şi fructe de mare. Şi cum, până acum mâncam şi vânat, ce mi se pare una dintre cele mai "grele" cărnuri… familia mea a început să mă accepte. Dar, eu cred că ne vom schimba toţi, nu numai eu. Schimbările prin care trec eu se vor petrece aproape la toată lumea. Aşa că eu am început mai repede. Doar atât.

Spuneam mai devreme că sunt o infinitate de Universuri. De fapt este un Multivers.

Acum, din câte am citit, am văzut că mai toată lumea (toată lumea care citeşte ezoterism), spune de existenţa mai multor Dumnezei. Am stat şi m-am gândit şi ca să îmi explic ce spuneau ceilalţi am ajuns la următoarea concluzie: există Dumnezeul Creator. Este Cel fără de care nu poate exista nimic din ce există în Univers(uri). Este Cel fără de care nu poate exista viaţa. De niciun fel. Este Cel care guvernează

Multiversul. Universurile componente Multiversului, sunt guvernate de Dumnezei. Există, astfel, o infinitate de Dumnezei. Aceşti Dumnezei sunt Cei mai presus de orice fiinţă din Universul respectiv. În Universul nostru Dumnezeu, Guvernatorul, la naşterea Sa, l-a "conceput" pe cel ce noi, pământenii îl cunoaştem pe Isus şi pe cea ce noi o cunoaştem drept Fecioara Maria. A făcut dualitatea.

Dumnezeu este dual. El este şi bărbat şi femeie în acelaşi timp.

Noi suntem parte din Dumnezeul Creator şi evident, parte din Dumnezeul Guvernator. Noi suntem practic Dumnezeu. Facem parte din El.

Cei ce sunt "născuţi" imediat după Dumnezeu sunt cele mai înalte spirite. Cele mai vechi. Noi, prin reîncarnările succesive, suntem "pătaţi". De aceea tot ne întoarcem pe această planetă să ne "spălăm" păcatele. Căci noi, nu am fost conştienţi, la încarnare şi reîncarnare, de fapt după, deci, nu am fost conştienţi ce suntem şi de ce suntem aici. Şi tot facem greşeli. Şi nu e bine pentru spiritul nostru. Trebuie să ne "vindecăm". Acum, odată cu creşterea Conştiinţei colective, ne putem da seama de Adevăr.

Isus, când a venit pe Pământ ştia cine este şi de ce a venit. El este o Conştiinţa superioară. Fecioara Maria, de asemenea. În Universul nostru, există dualitate. Şi, în consecinţă, există şi "bine şi rău". Dar, raportându-ne la Dumnezeu Creatorul, nu mai există dualitate. Există numai acţiune şi efectele ei. Atât. Ehei, pare complicat!

Cam asta este concluzia la care am ajuns eu, după cum am citit în diverse cărţi. Rămâne de văzut dacă se dovedeşte a fi adevărată. Gata. Pa.

05.03.2010, ora 22:49. Vreau să scriu astăzi despre cum apar bolile în corpul uman. Nu este complicat deloc. Este de fapt, foarte simplu. Din păcate trebuie să învăţ să

gândesc altfel despre vindecarea omului şi nu ce am învățat la medicină.

Gândirea negativă a unui om, ingerarea de substanțe nocive, chimicale, în cantități mici, dar repetat timp îndelungat (vezi junk food, de fapt cam tot ce se găseşte acum de mâncat, de la mezeluri până la fructe, au chimicale în ele), aşadar, tot ce mâncăm, tot ceea ce gândim, determină boli în corpul fizic. Şi nu numai. Dar acum vorbesc de corpul fizic, căci el se vede.(mă rog, de către marea majoritate). Păi, cum se întâmplă? Simplu.

Există mai multe corpuri. Primul corp este corpul fizic, este corpul ce se vede. Al doilea corp este corpul eteric, (nu eter în sensul fizic!) care este cam cât corpul fizic. Apoi, urmează corpul astral. Cu două "etaje". Apoi urmează corpul mintal. De asemenea cu două "etaje". Urmează corpul cuantic, sau causal. Aceste corpuri, ce nu se văd de către marea majoritate sunt ca un fel de energii ce ne înconjoară. Dar se întrepătrund. Un gând rău, consecvent, sau o chimicală ingerată în mod repetat determină o schimbare în corpul causal. Dacă se întâmplă ca să se schimbe corpul causal, atunci, corpurile fiind întrepătrunse, determină schimbarea în celelate corpuri. În funcție de gândurile sau chimicalele ingerate sau gândite, sentimente negative, determină afectarea unei anumite regiuni, a unui anumit "pattern" din corpul causal. Aceasta se traduce, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, prin afectarea unui organ în corpul fizic. Spre exemplu, am avut o discuție cu sora mea pe seama unui unchi de-al meu, acum câțiva ani, buni. El bea foarte mult. Şi mă tot întreba de ce nu face ciroză. Nu am putut să-i explic la acel moment, căci nu înțelesesem procesul de determinare a bolilor. Acum pot. Deci, omul, ingerând alcool în corp, repetat, şi timp îndelungat, ajunge ca să determine schimbarea matricei ficatului în corpul causal. Căci alcoolul are o energie negativă. Atunci când ajunge să se schimbe matricea ficatului, aceasta se

reflectă în structura ficatului din corpul fizic. În funcție de toxinele pe care le acumulează, acestea formează nişte straturi între corpurile spirituale ce pot întârzia o perioadă variabilă transmiterea modificărilor survenite în corpul causal, în matrice, înspre corpul fizic. Aşa se poate înțelege de ce unul face ciroză într-un an, iar altul face ciroza în mai mulți. Căci corpul causal se modifică în timp variabil, iar toxinele acumulate în corpul lui formează un fel de barieră între corpuri ce determină încetinirea transmiterii schimbării înspre corpul fizic. Dar, odată ajuns în corpul fizic, nu prea mai ai cum să îl tratezi. De aceea ciroza în medicina alopată nu se tratează. De fapt nicio boală nu se tratează. Nici macar o banală faringită. Căci, oricum bolile, chiar şi pneumonia sunt autolimitate în corpul uman. Da, dacă nu tratăm o pneumonie, ea se vindecă singură. De fapt corpul se vindecă singur. Deci, medicina alopată, prin faptul că nu ia în considerare decât corpul fizic nu poate trata boli. Şi ele se numesc incurabile. Dar dacă încerci să schimbi, să repari corpul causal şi pe celelate, atunci poți vindeca şi corpul fizic. Practic, trebuie acționat la nivelul matricei modificate. Dacă "reparăm" matricea, atunci şi corpul fizic se va repara, indiferent de boală!

Cum să schimbăm, cum să "reparăm" corpurile subtile? Simpu. Dându-i remedii subtile. Cum? Păi, dacă gândeşte rău, subiectul trebuie să îşi găsească problema, să o îndrepte şi să nu mai gândească negativ. Alt remediu este lumina. Terapia Reiki, sau Karuna, terapia cu îngeri, terapia prin lumină, bioenergia, în general cu energii. Sau, terapiile naturiste. Terapiile cu plante. Aşa cum ştiau indienii acum 5000 de ani, când scriau "Vedele" (sau viitorii indieni), aşa cu ştiau vechii locuitori ai Europei, acum 6500 de ani, aşa cum ştiau dacii acum 2000 de ani, aşa cum ştiu încă cei din rural, țăranii, plantele pot vindeca. Şi foloseau plante diverse, culese în diverse perioade de timp (aşa încât substanța activă să fie în cantitatea cea mai mare, sau chiar

să se sintetizeze în acea plantă în acea perioadă) să poată vindeca diverse afecțiuni. Profesorul Stănciulescu, un om remarcabil, pe care am avut plăcerea şi onoarea să-l cunosc, în cartea lui "Semiotica iubirii" arată cum o plantă sau amestecuri de plante prezintă fenomenul de bioluminescență. Cu alte cuvinte acele plante au o anumită energie. Emit energie. Emit lumină. Deci, planta vindecă prin două aspecte. Unul, prin substanțele active vindecă corpul fizic, iar prin energia ce o prezintă vindecă corpurile subtile. Aşa că, planta este în stare să VINDECE şi nu un medicament fabricat pe cale sintetică. Un chimical. Chimicalul se adresează numai corpului fizic. De aceea nu vindecă. Iar ceea ce vindecă un chimical, acea boală este autolimitată. Oricum se vindecă singură.

Sper că m-am făcut înțeles. Asta este modalitatea de apariție a unei boli în corpul uman, fie el fizic, şi modalitatea de vindecare a acelei boli. Gata. Somn uşor. Pa!

09.03.2010, ora 00:02. Citesc Gregg Braden - "Trezirea la punctul zero". Undeva în acest jurnal am scris cum cred eu că a apărut creația. Bineînțeles, după ce am citit şi o altă carte şi multe altele. Ei, nu înțelegeam ceva! Ceva ce spunea Ramhta…

La punctul zero al Universului, la acel BIG-BANG, nu putem şti de unde a apărut acel punct, mărturisea chiar Stephen Hawking, aşa că plecăm de la momentul zero şi ceva. Nu e zero curat. Eu aveam de acceptat între ceea ce spune Biblia, că Dumnezeu a existat dintotdeauna, că este necreat şi ceea ce spune Hawking să acceptăm punctul de masă şi energie infinită ca existând pur şi simplu. Şi am ales ce spune Biblia. L-am acceptat pe Dumnezeu ca fiind Cel ce a existat dintotdeauna şi El a făcut acel punct de masă şi energie infinită ce a explodat mai pe urmă. Cum? Simplu. Prin manifestarea vibrației. Prin manifestarea gândurilor.

Ramtha spunea în Cartea Albă că la început a existat Vidul. Şi Vidul, contemplându-se pe sine l-a format pe Dumnezeu. Nu puteam să înțeleg! Cum să se contemple ceva ce nu este? Căci vidul este şi nu este. Ceea ce a greşit Ramhta sau poate nu s-a exprimat mai explicit este explicația ce am găsit-o în cartea lui Gregg Braden. Am să scriu cuvânt cu cuvânt sub formă de citat. Mie mi se pare remarcabil să ştii cum s-a format Universul. Să ştii punctul zero. Şi chiar înainte de punctul zero…

Aşadar…

"la început, a fost vidul; nimic şi totul, existând simultan ca potențial nediferențiat. Aceasta era conştiința care nu se percepea pe sine ca individ sau ca grup; conştiința nu avea niciun cadru de referință - doar era, pur şi simplu.

La un moment dat, după un anumit timp, conştiința a început să-şi formeze o percepție despre sine, ca fiind "ceva" şi, făcând acest lucru a început, de asemenea să îşi formeze percepția faptului că există "undeva". Încă neavând un cadru de referință, termenii direcționali sus, jos, în față, în spate, la stânga, la dreapta, nu aveau semnificație. În acest moment totuşi conştiința ştia că există.

După ce a experimentat această stare, o anumită perioadă de timp, care poate că a durat milisecunde sau milenii, conştiința a început să creeze un cadru de referință şi a ales să definească un cuvânt de cunoaştere pentru sine însăşi. Acest lucru a fost realizat, alegând o distanță arbitrară de cunoaştere şi folosind această distanță drept referință şi-a proiectat percepția, în sus la o distanță de cunoaştere, în jos la o altă distanță de cunoaştere, în față, în spate, la stânga şi la dreapta, înconjurându-se cu un câmp nemişcat de experiență. Acest câmp era în toate direcțiile, static. Apoi conştiința a început să se rotească în jurul fiecăreia dintre cele trei axe, simultan şi, făcând aceasta, a creat mecanismul prin care zona sa de experiență să treacă de la starea de câmp static la starea de câmp dinamic,

al cunoaşterii. Aceasta rotaţie a devenit sfera primară a experienţei.

Prin crearea sferei conştiinţa a definit, pentru sine, o lume de siguranţă şi cunoaştere, rămânând în starea în care nu percepea niciun eveniment apărut dincolo de limitele sferei. Spaţiul din interiorul acesteia era singura lume pe care conştiinţa o putea cunoaşte, în acea vreme, propria sferă de percepţie.

La un moment dat conştiinţa a ales să extindă limitele experienţei sale…"

Aşa a început totul….

09.03.2010, ora 12:01. Am fost la muncă la cabinetul de la Iazu. Acum m-am întors. Ce vreau să scriu aici? O mică întâmplare. Cabinetul de la Iazu este situat la o răscruce de drumuri între Slobozia, Scânteia, şoseaua Brăilei. Face parte dintr-o clădire ce este împărţită în două. O jumătate din clădire este a cabinetului medical, a "dispensarului", iar cealaltă jumătate este a poliţaiului. A poliţiei comunale. La un moment dat, se aciuase pe lângă jumătatea poliţaiului, un câine mare, negru şi foarte fioros. Îmi dădea de furcă şi mie, căci lătra şi se dădea la mine, dar şi la pacienţi, mai ales la bătrânii ce veneau după ajutor la cabinet. Mai, mai să te muşte şi mai multe nu. Mă ofticam atât de tare, încât mai că îmi venea să aduc puşca şi să îl împuşc. Cred că, practic, îl uram. Îi doream moartea acelui câine. Dar aceste sentimente erau în contradicţie cu învăţăturile mele. Eram contrariat de ce simţeam în acel timp. Ajungând la cursul de medicină indiană, ayurvedică, am întrebat pe cea care îmi predă, ce pot face. În acelaşi timp, i-am mărturisit că aş vrea să îl omor. Prin urmare, mi-a spus o povestioară, adevărată. Era o colegă de a ei ce avea probleme cu vecinii. Toată ziua o deranjau cu muzica lor. Nemaisuportând această situaţie, îl întreabă pe învăţătorul ei indian, ce-i de

făcut. Şi îi spune să îşi modifice vibraţia corpului. Modificându-şi vibraţia, ori vecinii vor pleca, ori ea. A învăţat-o ce-i de făcut. Şi într-un final au plecat vecinii. Vorbind cu profesoara mea, îmi spune că nu-i în regulă cu sentimentele mele şi că ar trebui să-i arăt câinelui sentimente de iubire şi nu de ură. Sau să îmi schimb vibraţia. Mai greu să arăţi unui câine ce vrea să te muşte sentimente de iubire! Aşa am făcut.

Astăzi am văzut că poliţaiul s-a mutat în comună, lăsând acea jumătatea de clădire goală, iar câinele a trecut pe lângă mine, fără măcar să se uite, darmite să mai latre. Nu m-a mai "băgat în seamă". Uimitor!

13.03.2010, ora 11:02. Despre ce voiam să scriu azi? Despre oameni. Ştiu că nu e bine să judec, dar acum vreau să pun pe "tapet" problemele ce mă frământă şi la care nu am răspuns, încă. Aşadar…

Mai avem foarte puţin până în 2012. Sunt de părere că maiaşii nu greşeau. Şi mai sunt de părere că în lume au început să se vadă schimbări. Şi totuşi, oamenii, o mare parte dintre ei, încă nu conştientizează importanţa "vremilor" actuale. Conştiinţa oamenilor este în creştere. Vom evolua. Suntem în proces de evoluţie. În plin proces. Şi totuşi mare parte din oameni… de ce a evoluat lumea aşa? Sunt perfect de acord că, oamenii încă din cele mai vechi timpuri erau organizaţi în pături sociale. Se pare că încă de acum 4000 ani, în vremea civilizatiei Gumelniţa, s-au găsit "straturi" sociale. Bun! Apoi, uşor, uşor s-au constituit imperii, cu conducători, împăraţi, şi nobilime. Mai apoi, prin anii 1600, prima totuşi, bunul-simţ. Acest bunsimţ, a primat până prin anii 1900. După asta a început catastrofa pentru omenire şi pentru oameni, ca spirite. După 1930-1950, odată cu apariţia televiziunii, lumea a luat o întorsătură. Evoluţia spirituală nu a mai avut loc,

decât în cazuri răzlețe. Căci banul a început să primeze. Şi atunci când banul primează în viața cuiva, tot ce este mai rău în el iese la suprafață. Iar răul atrage rău, prin legea atracției. Şi tot aşa un cerc vicios.

În ziua de azi mă uit la televizor şi ce văd? Ştirile încep cu crime, cu dezastre, cu accidente. De ce? Pentru că asta face audiență. Şi cu cât se uită mai mulți la televizor, cu atât vin mai mulți cu reclame. Cu cât mai multe reclame, cu atât mai mulți bani. Dar cum rămâne cu bunul-simț? Cu omenia? Cu liniştea sufletească? Astea nu mai contează, din păcate, căci banul primează. Pe om nu-l mai interesează chiar lucrul cel mai important, evoluția spiritului sau înălțarea sufletească. Pe om îl interesează lucrurile mărunte, trecătoare, față de care, în loc să aibă o atitudine "paralelă şi echidistantă", are o atitudine de venerare. Iar după ce îi vine momentul plecării din lumea asta, experiența lui acumulată pe Pământul ăsta este una subțire, superficială şi lipsită de învățăminte de valoare. Astfel el va avea nevoie de multe reîncarnări să poată ajunge la o adevărată elevare spirituală.

Când vorbeşti cu cineva despre aceste ştiri, o mare parte din oameni le condamnă. Dar cu toate astea ei tot se uită. De ce? Pentru că le este ruşine să recunoască că sunt nişte superficiali. Şi poate că vor să şi păcălească. Nu poți păcăli. Pe cine să păcăleşti? În primul rând te păcăleşti pe tine. Cum să te păcăleşti pe tine? Cum să îl păcăleşti pe Dumnezeu? Este ca şi cum te-ai duce la biserică doar să "dai bine". Că e "de bine". Cum adică? Pe cine vrei să păcăleşti? Pe un om da, îl poți păcăli. Dar ce rost are? Căci în evoluția spirituală, nu este important ce cred alții despre tine. Ci ceea ce crezi tu despre tine. E ca şi cum te-ai păcăli pe tine. De ce să te păcăleşti pe tine? Nu pot înțelege. Este un nonsens. Este o tâmpenie. Gata nu mai scriu. Pa!

04.04.2010, ora 00:51. HRISTOS A INVIAT! Astăzi este Paştele. Am fost de am luat Lumină şi pască.

Săptămâna asta, ultima saptămână a postului, am ținut şi eu post. Mă bucur că am trecut peste faza "mâncare". Mâncarea nu-mi mai trezeşte interesul. Mi-e foarte uşor să țin post, din punctul ăsta de vedere. Dar, săptămâna asta am avut parte de o grămadă de ispite. Nu de natura mâncării. Ci tentații. Foarte multe şi puternice. De exemplu, am înjurat, aşa cum înjuram acum câteva luni, m-am enervat, şi nu mă mai enervasem de mult, mi-a fost frică, am mințit, am judecat. Tot ceea ce am încercat să nu mai fac, să mă corectez din punctul asta de vedere, am făcut săptămâna asta. Zici că nici măcar nu încercasem! A fost o săptămână grea din punctul ăsta de vedere. Dar, spre bucuria mea, de fiecare data când făceam greşeala, mă şi certam imediat, sesizând ispita. Mă certam căci căzusem pradă ei. Asta voiam să spun. Gata, somn! Mâine dimineață (de fapt azi de dimineață), mă trezesc devreme. ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

10.04.2010, ora 22:48. Vreau să spun atât de multe… n-am mai scris de mult… de ce? Ce mai contează de ce…

Am făcut o retrospectivă a vieții mele.. ştiu că sunt încă tânăr şi poate că nu ar trebui să fac asta, cel puțin nu acum, căci nu am acumulat o experiență de viață…

Eu spun că am acumulat atât cât am acumulat. Nu spun nici că e mult, nici că e puțin. Aşadar… făcând o retrospectivă a vieții mele, am învățat că viața asta, pe care o trăiesc acum şi de care îmi aduc aminte, a fost o şcoală! Da, o şcoală! Am învățat întotdeauna din ceea ce am făcut. Mai ales din lucrurile ce nu au fost neapărat pozitive…

Ceea ce eu am experimentat ca fiind ceva negativ, a avut în consecință, ceva ce a rămas în conştiința mea. Ceva, un

rezultat al unei acțiuni. Dacă acțiunea a avut un rezultat pozitiv, de obicei nu am învățat nimic. Dacă rezultatul a fost ceva negativ, am tras o concluzie a ceea ce s-a întâmplat. Şi de ce s-a întâmplat. Aşa că în toate acțiunile mele ce s-au soldat cu rezultate ce nu mi-au plăcut mie, am avut ceva de învățat. Şi am învățat că, până la urmă, ceea ce mi se întâmplă este rezultatul acțiunilor mele. Noi atragem ceea ce ni se întâmplă. Dacă te poți controla într-o măsura de 90-100%, îți poți controla practic viața de zi cu zi. Nu te mai surprinde nimic. Sau dacă te surprinde ceva, este în proporție mică. De 1-2%! Nu e ceea ce ne dorim cu toții? E simplu. Trebuie să ne controlăm pe noi înşine. Nimic mai simplu. Gata! Mă uit la desene. The Simson`s. Somn uşor!

11.04.2010, ora 23:13. Spunea cineva că s-a demostrat ştiințific că Universul este conştiință. Păi, asta este evident. Am spus mai devreme cum conştiința s-a extins, din aproape în aproape, formând "floarea vieții". Şi abia apoi s-a format Universul. În spațiul format de Conştiință. Sau ocupat de Conştiință. Deci Universul nu poate exista fără Conştiință. Fără Conştiința Universală.

Prin urmare, Universul este finit. Asta ar însemna ca şi Conştiința să fie limitată. La limita Universului şi a Conştiinței se afla Vidul. Atât.

Mai există posibilitatea ca Universul să fie infinit. Asta înseamnă ca şi Conştiința să fie infinită. Iar Vidul inițial, să nu mai existe.

Şi ar mai exista o posibilitate: Conştiința să fie infintită, căci Vidul era infinit. Atunci când Conştiința s-a extins, s-a extins atât cât a găsit de cuviință. Atât cât a putut. Atât cât a vrut. Atât cât era Vidul. Iar Universul este finit, căci încă se extinde (aşa cum a demonstrat Hubble prin anii `20.) şi Universul să se extindă până la infinit.

Gata nu mai scriu. Somn uşor!

16:04.2010, ora 23:25. Azi mi s-a făcut un compliment. Este a doua oară când mi se spune acelaş lucru de către două persoane diferite. Şi anume că sunt "luminos". Mi s-a spus că m-am luminat la faţă. Şi nici măcar nu eram bucuros să poată spune că "radiez" bucurie în jurul meu. Eram chiar supărat. Şi cu toate astea, sunt luminos. M-a bucurat complimentul. Asta înseamnă că sunt pe drumul cel bun.

Aş vrea să spun o poveste:

A fost odată ca niciodată, un Vid. Iar în acel vid era o Conştiinţă. Era Dumnezeu. Acea Conştiinţă a început la un moment dat să se extindă (căci la început era sferică), aşa încât să poată experimenta ceea ce este în jurul său. Şi s-a extins, din aproape în aproape. Şi s-a extins până când a atins marginile infinitului.

După ceva timp, de exemplu câteva miliarde de ani, în anii pământeşti, acea Conştiinţă s-a gândit că ar fi bine să mai facă nişte existenţe. Şi a început să se dividă, dar în acelaşi timp să crească. Şi divizându-se sau mai bine spus clonându-se, a făcut spiritele. A făcut iniţial câteva, ceea ce sunt Hristosul, Maica şi alţii, pe care eu nu îi ştiu, serafimi, heruvimi, îngeri. Şi apoi a văzut că este bine ce a făcut (deja avem de-a face cu dualitatea) a continuat să facă, să cloneze, să dividă, să facă, cum spuneam, alte spirite. Ne-a făcut pe noi. Spiritele ce ne încarnăm. Şi acum încă se mai formează spirite. Sunt spirite vechi, mult înţelepte şi spirite tinere, care experimentează. Încă. Voi reveni.

La început şi noi am fost perfecţi. Apoi s-a gândit să facă ceva material. Au trecut ceva miliarde de ani. Şi emiţând forme-gând, a materializat un punct de masă infinită şi energie infinită. Acest punct a explodat acum 13.5 miliarde de ani (Big Bang-ul ştiinţific), determinând în aceste miliarde de ani, apariţia Universului. Universul a fost gândit foarte bine. Are forme de epurare şi de energizare, aşa

încât să ajungă să existe cât mai mult posibil. Este vorba de găurile negre. Universul este plin de găuri negre, mai mari sau mai mici. Uşor, uşor, acum 4 miliarde de ani, a apărut şi planeta Pământ. Iar spiritele au vrut, întrucât au liberul arbitru, să experimenteze viaţa pe această planetă, fiindcă au găsit nişte animale asemănătoare maimuţelor. Iar spiritul lor era caracteristic animalelor. Ele au numit aceste animale Oameni. Şi au intrat în aceste animale. Să experimentăm. Întrucât la încarnare nu mai eşti conştient de originea ta ca spirit, aceste spirite, adică noi, am început să facem greşeli. Şi apoi am murit. Greşelile făcute în viaţă ne "pătau" conştiinţa. Ne "umbreau" lumina. Aşa că am hotărât să ne mai încarnăm o dată! Şi iar am uitat de ce am venit…. Şi tot aşa, uite au trecut anii şi încă suntem pe Pământ, la cine ştie a câta reîncarnare!

Asta a fost povestea pe care am vrut s-o spun. Somn uşor!

18.04.2010, ora 21:31. Ieri, pe data de 17.04. am fost la un curs de cristaloterapie şi terapie cu îngerii cristalelor. Ţin să spun că a fost REMARCABIL. Sunt atâtea ce nu ştim despre noi şi despre lumea înconjurătoare! Suntem ignoranţi din punctul ăsta de vedere. Extrem de ignoranţi! Dacă am şti ce puteri avem… mi-e frică poate nu sunt în stare să aplic ceea ce am învăţat acolo… sper să reuşesc. Este una din cheile succesului. Mi-ar plăcea să fac şi un curs de mindworks. Poţi învăţa multe şi de ajutor în viaţa de zi cu zi. Mă simt ca şi cum am o putere foarte mare şi nu ştiu să o aplic. Aşa mă simt. Deocamdată. Dar reuşesc eu s-o fac şi pe-asta! Ştiu că am o putere foarte mare. Şi poate fi şi mai mare. Cu cât ai mai multă putere (de fapt cu cât eşti mai conştient de puterea pe care o ai) cu atât cauţi şi mai mult Adevărul. Şi Adevărul sunt pe cale să îl văd şi să îl aud. Pot spune că îl ştiu într-o proporţie mare. Mai am

detalii de aflat. E ca într-un puzzle. Îmi mai trebuie piese. Şi ăsta e un lucru bun. Asta am şi făcut toată viața mea. Caut Adevărul.

E interesant şi îmi trebuie un pic de timp să mă obişnuiesc cu ideea că acolo în cer sunt îngeri structurați pe "departamente". Sunt îngeri specializați. Sunt Îngeri, Arhangheli, Serafimi, Heruvimi! Doamne, cum o fi? Cred că e o splendoare! Îmi doresc să văd un Înger. De Arhanghel sau Serafimi sau Heruvimi nu sunt vrednic. Încă…

Privitor la 2012. Acum ştiu ce se va întâmpla. Şi sper din tot sufletul meu! Nu vin cutremure! Nu moare lumea în stil barbar! Nu. Doar se schimbă Conştiința. Atât.

Noi, oamenii, ne aşteptăm la semne evidente. Ei bine, nu vor fi asemenea semne. Poate că, pe undeva, aceste cutremure de Pământ, aceste erupții vulcanice, sunt absolut normale, şi de aşteptat, din punctul meu de vedere. Căci planeta Pământ este vie şi îşi ridică şi ea nivelul de Conştiință. Şi atunci eliberează tensiuni vechi, acumulate de-a lungul mileniilor. Căci acum 2000 de ani, s-a mai schimbat odată Conştiința. Dar oamenii n-au murit, pentru că s-a jertfit Cineva pentru ei. Însuşi Hristosul. Chiar aşa funcționează Universul! Dai ceva la schimb. Acum, Pământul îşi ridică nivelul de Conştiință. Şi pentru asta trebuie să elibereze tensiuni vechi. Problema e că şi oamenii trebuie să-şi schimbe Conştiința. Să-şi ridice nivelul de Conştiință. Şi pentru asta trebuie să se "scuture" şi ei. Deocamdată, Conştiința oamenilor este bazată pe frică. Da, pe frică. Frica stă la baza tuturor acțiunilor. Muncesc, căci mi-e frică că nu am ce mânca mâine la masă. Trebuie să iau salariu. Dacă nu mai pot plăti ratele la bancă? Dacă fiul meu pățeşte ceva când e plecat la disco? Acțiunile noastre au la bază frica. Acum a venit momentul să scăpăm de frică. Să trecem la un nivel superior, bazat pe iubire. Pe încredere. Pe prietenie. Pe dragoste. Pe Iubire! Iubire Necondiționată. "iubeşte pe duşmanul tău ca pe fratele tău." Celebru citat.

În momentul când acest lucru, acest citat ni se va părea banal, atunci ne-am schimbat Conştiința. Atunci, am crescut. Atunci, am trecut de 2012. Nu cred însă, că se va întâmpla brusc în 2012. Ci va dura un timp variabil de câțiva ani. Eu cred că această Conştiință se schimbă în câțiva ani. Şi mai cred că a şi început acest proces de schimbare a Conştiinței. Cred că a început de prin anul ăsta, 2010. Şi mai cred că va dura până prin anul 2016. După asta, Dumnezeu cu mila.

Părerea mea este că a început deja curățarea Pământului de oamenii cu Conştiință la un nivel foarte mic, şi care nu vor să se schimbe. Aşa cred. Şi procesul asta va dura câțiva ani şi se va accentua anul acesta, cu un vârf prin 2012-2013. Toți anii ăştia, de până la curățire, vor fi mai grei. Dar, după aceea, lucrurile se vor linişti. Vom avea parte de o lume aşa cum ar trebui să fie. O lume ce acționează din iubire şi pentru iubire. Gata. Nu mai scriu. Pa!

25.04.2010, ora 18:38. Am aflat de o metodă de curățare personală şi a casei unde locuieşti, remarcabilă. Se numeşte Crucea de Lumină. De fiecare dată când mă "curăț" de entități negative sau spații negative, mă uimeşte rezultatul. Starea ți se schimbă radical. Acum am terminat de curățat casa şi pe oriunde treci simți un val de energie, ce se manifestă, la mine, ca nişte furnicături. Dacă intri în sufragerie, sau în bucătărie, peste tot este un val de energie pozitivă. Iar casa este mai luminoasă. Mai linişti tă. Mai caldă. Mai calmă. Mai frumoasă. Mai pozitivă.

Ieri am intrat la cineva în casă. În momentul când am ajuns în hol, m-a "lovit" un val de apăsare. Era ceva ce poți simți. Am simțit că ceva îmi apasă umerii. Te cocoşai involuntar. N-am avut timp să curăț casa aia, dar probabil, era ceva de muncă. Mai mult ca sigur.

Vorbeam deunăzi cu cineva ce are ca scop în viață creşterea spirituală. Şi îmi spunea despre importanța

momentului morții. Este foarte important să fii conştient în momentul morții. De ce? Păi, atunci când mori, de cele mai multe ori, îți pierzi tu ca spirit, contactul cu ceea ce s-a întâmplat cu tine în viața ce tocmai a trecut. Eu unul, cred că pierzi contactul cu sufletul tău. Suflet, care de asemenea cred că nu este veşnic. Cred că ne însoțeşte pe parcursul vieții şi atât. Spiritul însă este. Şi rămâne. Şi atunci când mori, pierzi contactul cu realitatea pământească şi prin urmare, pleci în Univers, acolo unde îți este locul, în funcție de evoluția ta spirituală, în cerurile mai înalte, mai aproape de Dumnezeu sau în cerurile mai joase, mai departe de El. În consecință, în Rai sau în Iad. Căci lipsa Iubirii, lipsa lui Dumnezeu înseamnă frământare, ură, răutate, Iadul.

Însă rămânând conştient în momentul morții, te poți direcționa spre ceea ce vrei tu. Acolo unde vrei tu. Şi rămâi cu conştiința conştientă, dacă mi-e permis. Iar la următoarea reîncarnare pleci conştient din locul în care ai rămas. Căci dacă nu, ar trebui să o iei de la capăt. Să treacă câțiva ani buni din viața actuală, respectivă, până realizezi ceea ce cauți pe Pământ. Şi asta este pierdere de vreme. Când ai putea să începi de la o vârstă fragedă să studiezi, ştiind că ai mai fost o dată pe acest Pământ (cel puțin!) să afli ceea ce merită şi scopul vieții să fie descoperit. Apoi pe parcursul vieții, poți atinge Iluminarea. Sau desăvârşirea. Să fii cât mai aproape de Creator. Să fii în Iubire. Să fii Iubire. Să fii Iubirea. Sper că m-am făcut înțeles!

Ce este Duhul Sfânt? Mai toată lumea vorbeşte de Duhul Sfânt, dar puțină lume ştie ce este. Părerea mea la acest moment… Dumnezeu a făcut spiritele. S-a divizat/S-a multiplicat. Aceste spirite erau/sunt diferite de El şi totuşi, în acelaşi timp sunt El. Suntem una cu Tatăl. Văzând asta, Dumnezeu a făcut şi Duhul Sfânt. Este acea Energie, ce face legatura între noi, ca spirite şi Dumnezeu. Dar Energie, care este şi de Sine stătătoare. De Sine gânditoare. Este independentă şi în acelaşi timp una şi aceeaşi cu Creatorul.

De fapt, tot ce este în Univers este una şi aceeaşi cu Creatorul. Totul este aceeaşi. Este acelaşi. Este. Oamenii, sunt aceiaşi. Toţi suntem spirite, din Dumnezeu. Suntem Dumnezeu. Din bunătatea Lui, ne-a dat "coastă din coasta Lui". Dar ne-a mai dat şi liberul arbitru. Aşa şi Duhul Sfânt. Este cea mai înaltă formă de Energie. Accesând-O, poţi avea o putere creatoare foarte mare. Şi distructivă pentru entităţile negative. Entităţile mai puţin evoluate.

Duhul Sfânt este cel care face legătura între noi şi Dumnezeu. Prin El Îl putem accesa pe Dumnezeu. El are şi Conştiinţă proprie. Şi are Conştiinţă înaltă. Are acces la Conştiinţa Universală. Este Conştiinţa Universală. Fie ca Duhul Sfânt să se pogoare asupra tuturor oamenilor! Doamne ajută!

05.05.2010, ora 17:20. Astăzi vreau să vorbesc despre români. Nu înţeleg cum în România oamenii sunt aşa de răi. Nu înţeleg cum noi, cea mai veche civilizaţie din Europa, noi, ce ar fi trebuit să avem o Conştiinţă colectivă foarte elevată, foarte curată, foarte mare, noi, cei ce trăim pe acest Pământ sfânt, noi, suntem răi. Dar nu aşa! Suntem foarte răi. Eu înţeleg că un om rău înseamnă că are un grad de conştiinţă scăzut. Un grad de conştiinţă scăzut, înseamnă că nu poţi fi empatic. Nefiind empatic, nu te interesează ce simte celălalt. Neinteresându-te, acţionezi strict aşa cum te taie capul. Şi celălalt poate chiar să moară lângă tine. Aceşti oameni încă nu şi-au înălţat conştiinţa, încă nu au trecut la un nivel superior. Mă rog, asta este numai o bucăţică de explicaţie despre cum şi de ce un om este şi îşi doreşte să fie rău. Eu nu mă mir de ce sunt răi, ci de ce sunt atât de mulţi! Fiind cea mai veche civilizaţie din Europa, nivelul de conştiinţă colectivă este ridicat. Şi totuşi aceşti oameni nu accesează această conştiinţă. Şi nu ştiu cum este posibil. De ce? Cum e posibil? Nu ştiu. Să spunem că, fiind de atâtea

ori cotropiți de turci şi multe alte naţii, suntem corciți. Ei bine, fiind născuți aici, ar fi trebuit să aibă această conştiință colectivă. Şi atunci cum?

Şi totuşi.. România este o țară binecuvântată. Avem cele mai mari bogății. Avem toate formele de relief. Avem munți, avem dealuri, avem câmpii cu un sol foarte roditor (cernoziomul), avem mare, avem Deltă. Suntem singura țară ce are toate formele de relief. În Munții Apuseni avem aur. Şi singurul aur de o puritate maximă, 24 karate. Aici, s-au stabilit oamenii din cele mai vechi timpuri. Cea mai veche civilizație din Europa. Apoi suntem ortodocşi. Ortodocşii sunt oamenii privilegiați. Cele şapte biserici din Apocalipsa, sunt biserici ortodoxe. Învățătura ortodoxă (nu toată!) este calea dreaptă. Dar nu numai ortodocşii sunt cei ce vor rămâne! În primul rând, oamenii vor rămâne în funcție de sufletul fiecăruia. Cred că asiaticii au, prin tendința lor la meditație, prin tendința lor la elevare spirituală, au un mare lucru de spus. Şi ei vor fi cei ce vor rămâne. Dar încă o dată! Nu religia, ci sufletul are ultimul cuvânt. Căci degeaba te duci la biserică şi îi pupi mâna popii, dacă după ce pleci, începi să îl judeci, să îl injuri pe cel de lângă tine. Înseamnă că nu ai înțeles nimic. În schimb, chiar dacă nu te duci la biserică, dar nu judeci, nu înjuri pe vecinul tău, atunci, nu e nevoie să te duci la biserică. Căci ai sufletul bun. Un suflet bun, iubitor de aproape, care nu judecă pe aproapele lui, acest suflet deja are un loc rezervat în Rai. Ăsta-i baiul. Gata nu mai scriu. Pa!

24.05.2010, ora 16:59. N-am mai scris de ceva vreme. Mă bucur că scriu din nou, căci s-a stricat laptopul şi mă gândeam că ceea ce am scris timp de trei ani, s-a pierdut. Dar prin efortul unora dintre cei de pe Pământ şi nu numai, totul s-a rezolvat. Mulțumesc tuturor ce s-au implicat în aceasta rezolvare. Ce voiam să scriu de fapt? Despre ceea

ce se va întâmpla. Viitorul, nu este "bătut în cuie". Aşa că este foarte probabil să nu se întâmple aşa cum ne aşteptăm noi. De aceea, cei ce "văd" viitorul pot greşi.

Voiam să vorbesc despre mâncare. Există o anumită problemă atunci când stau la masă cu cineva. Este o problemă "existențială". De ce nu mănânci carne? La mine în familie, familia din care provin (mă refer la părinți), este o adevărată "tragedie". De ce nu mai mănâcă Mihăiță carne? El, care mânca până acum… ce s-a întâmplat? A intrat în vreo SECTĂ? Aici avem multe de discutat. A fi într-o sectă, nu este un lucru rău decât dacă îți îngrădeşte posibilitatea şi setea de a cunoaşte. Decât dacă gândesc alții în locul tău. Decât dacă, nu te lasă să te exprimi tu ca Dumnezeu. Atât. Nu ştiu cum este într-o sectă. Aşa că, nu îmi este îngăduit să judec asta.

De ce nu mai mănânc acum carne? Nu mai pot. Nu mai vreau. Nu mai doresc. Oricum, după 2012, poate mai înspre 2016, nimeni nu va mai mânca carne. Vibrația celor ce vor trece mai departe va fi crescută, aşa încât corpul omenesc nu va mai suporta carnea. Atât. Mie mi-a crescut vibrația. Mă rog, se pare că nu atât de mult, căci peşte, din păcate mai mănânc. Sper să ajung la momentul acela încât să nu mai pot mânca nici peşte. Dar mai am ceva drum de făcut… Noi, după 2012, începând deja din 2010, vom primi altă informație din Univers, aşa încât, conştiința ni se va schimba. Vom avea o conştiință bazată pe Iubire. Şi vom avea iubire față de orice. Nu numai pentru oameni. Atunci nu va mai fi posibil să omori animale să te poți hrăni tu, ca animal. Atât. E simplu. Nu mai scriu. Gata. Pa!

30.05.2010, ora 21:39. Azi am fost inițiat în Karuna, un sistem de vindecare şi evoluție spirituală, bazată pe Compasiune. Iubire şi Compasiune. Am avut trăiri foarte plăcute. Dar ce mi-a plăcut în mod deosebit a fost faptul că

m-a vizitat Arhanghelul Mihail. O prezență plăcută, rece şi impunătoare. Are aripi mari şi puternice. Privirea (cu toate că părea mai degrabă o statuie din ipsos, de un alb nenatural) părea cumva arogantă şi distantă. Părea să spună: "uite, mă disperatule, că am venit să mă vezi şi tu!"şi mă privea cumva de sus. Am trăit cumva o stare de umilință. Dar nu o umilință în adevăratul sens al cuvântului. Nu poți fi umilit de Arhangheli. Sau Îngeri. Sau spirite superioare. Sub privirea lui te topeai, pur şi simplu. Dar era o umilință pozitivă, dacă îi pot spune aşa. Nu puteai să nu pleci capul la o aşa prezență. Într-un film celebru era o frază ce sper că se va îndeplini aici: "I hope this is the beginning of a beautiful friendship." So be it! ("Sper că acesta este începutul unei frumoase prietenii." Aşa să fie). Foarte impresionant.

În timp ce eu citeam "Medicina cu Îngeri" a lui Doreen Virtue, îmi doream să îl pot vedea pe Arhanghelul Mihail. Şi astăzi L-am văzut. Îți mulțumesc că mi Te-ai arătat. Până acum un an nici nu credeam că există, mă gândeam că sunt invenții ale bisericii. Credeam că Îngerii, Arhanghelii, sunt doar nişte energii, nu ceva atât de bine definit în formă. Astăzi am văzut că au şi chip. Prin bunăvoința Arhanghelului Mihail, gândul meu s-a materializat. Gândurile se materializează mai repede acum. N-au trecut decât câteva săptămâni. Greu de crezut pentru un neavizat, dar este adevărat. Şi atât de frumos! Îți mulțumesc încă o dată!

În rest celelalte trăiri, au fost plăcute, liniştitoare şi pline de culori. Față de reiki, unde predomina albul pur, aici am avut parte de culori intense. Violet, galben, albastru. Am avut şi alb, dar nu atât de mult şi atât de pur, aşa cum a fost la reiki. La un moment dat m-a lovit pur şi simplu o culoare, albastru nu foarte deschis dar, în acelaşi timp, cumva pur. Era mult albastru ce m-a trezit din meditație. Toată "privirea" s-a colorat în albastru. Mult albastru. Albastru. Cam atât voiam să spun. Asta pentru azi doar. Somn uşor. Pa!

31.05.2010, ora 14:21. Azi vreau să vorbesc despre 2012. Ieri am aflat cum toți copiii născuți după decembrie 2007 ar avea 12 catene de ADN. Sincer să fiu mi-e greu să cred. Acum dacă s-ar demonstra stiințific asta, ar fi o minune. Ar însemna că a apărut o nouă specie de oameni. Cum? Păi la nivelul meu de înțelegere, actual, mă gândesc că ar trebui să se ia o mostră de țesut, oricare ar fi el, de la un copil ce întruneşte condițiile de mai sus şi să se analizeze microscopic.

Dar mă gândesc: o fi la nivel energetic sau fizic? Sau, pur şi simplu, din cei 90% ADN despre care nu se ştie nimic, (căci pe la începutul anilor 2000 s-a descoperit genomul uman care, culmea, nu reprezintă decât 10% din tot ADN-ul uman) se va activa o anumită proporție, dacă nu chiar tot? Aceste gene "adormite" ar putea să ne dea posibilitățile nemăsurate şi negândite ale claraudiției sau clarviziunii sau mai ştiu eu ce! De aceea îmi vine mai degrabă să cred că toate aceste schimbări ar avea loc la nivelul energetic al ADN-ului. Deocamdată…

Ideea se leagă foarte bine cu ceea ce se scrie despre 2012. Cum că se vor activa catene de ADN şi vom fi în stare să comunicăm telepatic, să ne teleportăm, să avem clarviziune şi claraudiție. Şi multe altele la care eu acum nu mă pot gândi. Interesant, nu? Oricum, mai avem puțin şi vom afla răspunsul…

06.06.2010, ora 10:44. Vorbeam deunăzi cu cineva despre norocul nostru ca oameni. Oameni ce trăim în perioada aceasta. De ce? Pentru că am fost martorii unor schimbări extraordinare şi încă nu am văzut tot. Atunci când am hotărât (sau s-a hotărât, după cum spune Scarlat Demetrescu într-una din cărțile lui, "Din tainele vieții şi ale Universului") să venim pe Pământ, pentru o nouă

întrupare, am venit în această perioadă cu un scop precis. Se pare că este perioada cu cele mai mari şi radicale schimbări. Este mediul propice pentru experimentări şi evoluții. Să vedem...

Am trăit într-o perioadă sub un regim totalitar. În decembrie 1989 a avut loc o schimbare (nu comentez cum şi cine, căci nu este scopul acestei lucrări) radicală. Am trecut într-un regim aşa-zis democratic. La nivelul existenței actuale, fizic şi mintal, este o schimbare radicală. Am avut, deasemenea, parte de răscrucea de ani. Am trecut de la nivelul anilor 1900 la nivelul anilor 2000. Copil fiind, mă întrebam cum s-au simțit acei oameni ce au trecut din anii 900 în anii 1000 şi ce norocoşi sunt ei că au trăit un asemenea eveniment extrem de rar.

Acum, în anul ce va veni, 2012, (după unii 2020, 2030, indiferent cum ar fi, tot prindem evenimentul în astă viață!), vom trece în epoca luminată din actuala epocă întunecată. De asemenea, un eveniment rarisim, căci are loc la câteva sute de mii de ani sau mii de ani!

Aşadar, am ales împreună cu ceilalți locuitori ai Pământului să venim să experimentăm în această perioadă propice pentru evoluții rapide aşa încât, să ne putem ilumina în această viață. Din păcate, marea majoritate a oamenilor, nici în ceasul al 12-lea nu s-a trezit.

Eu spun că trebuie să fim fericiți că trăim în această perioadă! Doamne ajută!

06.06.2010, ora 20:01. M-am hotărât să nu mai scriu. Cred că ajunge. Problemele care mă frământă acum sunt de o natură superioară celor ce le-am ridicat aici şi cred că, deocamdată, nu pot fi scrise acum. Poate într-o zi... cine ştie? Şi mi-ar plăcea să fie tipărite, căci pot fi de ajutor cuiva în viața asta, sau în viața următoare. Măcar rămâne scris. Poate, ... cine ştie?

Vreau să închei această lucrare prin singura rugăciune pe care o cunosc, singura şi cred că cea mai preţioasă, cea pe care însuşi Hristosul ne-a învăţat-o. Este demonstrat că prin simpla ei recitare, îţi protejează cakrele şi îţi activează glandele endocrine. Aşadar, te protejează! Nu mai spunem, dacă o reciţi aşa cum trebuie... implicându-te... gândindu-te că Dumnezeul tău este lângă tine şi că te ascultă... că este în faţa ta şi te vede... şi că tu spui această rugăciune cu credinţa ta, toată... cu implicarea ta totală.... cu speranţa ta... cu puterea ta... cu dragostea ta... cu iubirea ta...

Aşadar. ....

Tatăl nostru,
Carele eşti în ceruri
Sfinţească-se numele Tău,
Facă-se voia Ta,
Vie împărăţia Ta
Precum în ceruri aşa şi pre Pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele,
Dă-ne-o nouă astăzi
Şi ne iartă nouă greşalele noastre
Precum iertăm şi noi
Greşiţilor noştri.
Şi nu ne duce pre noi în ispită
Şi ne izbăveşte de cel rău,
Căci a Ta este împărăţia
Şi puterea
Şi slava
În veci
Amin!

BIBLIOGRAFIE

1. Hawking Stephen, "O scurtă istorie a timpului", editura Humanitas

2. Hawking Stephen, Leonard Mlodinow, "O mai scurtă istorie a timpului", editura Humanitas

3. Erdmann Ştefan, "Pe urmele zeilor", editura Antet

4. Ioan Dumitru Branc, "Trezirea spirituală şi vindecarea totală în noua energie", editura Mirador

5. Ramtha, "Cartea albă", editura M.M.S.

6. Havah Aryana, "Inuaki, reptilianul din mine", editura Orfeu 2000

7. Aryana Havah, "Inuaki, reptilianul din mine, cartea a doua", editura Orfeu 2000

8. Thompson G. Claude, "Învățăturile lui G.I. Gurdjieff", editura Excalibur

9. Aivanhov Omraam Mikhael, "Centri şi corpuri subtile"

10. Braden Gregg, "Trezirea la punctul zero", editura For You

11. Greer M. Steven, „Adevăruri ascunse. Informații interzise", editura Dakasha

12. Stănciulescu D. Traian, “Semiotica Iubirii”, editura Performantica

13. “Cartea lui Enoh”, editura Herald

14. “Tăbliţele de smarald ale lui Thoth Atlantul”

15. Virtue Doreen, “Medicina cu Îngeri”, editura Adevăr Divin

16. Şandru Doina, “Euratucu”, Proeditură şi Tipografie

17. Demetrescu Scarlat, “Din Tainele Vieţii şi ale Universului”, editura Emet

Tipografia S.A. - Design & Print
strada Filaturii nr. 3, Slobozia, județul Ialomița, cod poştal 920049
tel./fax: 0243/231.888 • www.TipografiaSA.ro